

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2018 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະລຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 7557 Rambler Road, Suite 1200, Dallas, TX 75231-2388.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທິຈິດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY PRESS® Leadership Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage

Associate Executive Director, Baptist General Convention of Texas: Steve Vernon

Publisher, BaptistWay Press® : Bob Billups

Publishing Consultant: Scott Stevens

Language Materials Team

Bible Study Writer for Lessons 2

Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Editor for Lessons 2

Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for 1, 4, 5, 6

Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX

Editor for Lessons 1, 4, 5, 6

Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 3, 7, 8, 9, 10

Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas

Editor for Lessons 3, 7, 8, 9, 10

Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 11, 12, 13 and Christmas Lesson

Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas

Editor for Lessons 11, 12, 13 and Christmas Lesson

Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ບົດຮຽນຄຣິສຕັສ ພຣະກຽດຈິ່ງມີແດ່ພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ລູກາ 2:1-20
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ລູກາ 2:1-20
ຈຸດປະສົງສຳຄັນ:	ຊົງນຳສັນຕິສຸກມາສູ່ໂລກ ແລະພຣະອົງຊົງສົມຄວນໄດ້ຮັບກຽດ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາຈະສັດເສີນພຣະເຢຊູທີ່ນຳສັນຕິສຸກມາສູ່ເຮົາຢ່າງໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອໃຫ້ເຮົາຮູ້ຈັກສັດເສີນແລະຂອບພຣະຄຸນ

ບົດນຳ

ພຣະທັມລູກາບັນທຶກການບັງເກີດພຣະເຢຊູວ່າຕອນພຣະເຢຊູບັງເກີດນັ້ນເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກຂ່າວດີນີ້ໃຫ້ແກ່ພວກລ້ຽງແກະກ່ອນພວກອື່ນ ແລ້ວພວກລ້ຽງແກະນັ້ນກໍນຳໄປຍັງບ່ອນກຸມມານ້ອຍເຢຊູບັງເກີດ.

1. ເປັນຫຍັງຕ້ອງເປັນເບດເລເຮັມ (ລູກາ 2 :1-7)

ພຣະທັມລູກາໄດ້ກ່າວເລື່ອງຄອບຄົວຄວາມເປັນມາຂອງເຊື້ອສາຍພຣະເຢຊູຄຣິດຊິງໃນເວລານັ້ນຈັກກະພັດໂຮມໄດ້ປົກຄອງປະເທດອິສຣາເອນເປັນເວລາສິບສີ່ປີມາແລ້ວ ແຕ່ເພື່ອຄວາມເປັນຣະບຽບຮຽບຮ້ອຍໃນການນັບຜູ້ຄົນແລະການເສັງພາສີເພື່ອສົ່ງເສີມຈັກກະພັດ ແລະກອງທັບທະຫານໂຮມ ດັ່ງນັ້ນທາງການຂອງຈັກກະພັດໂຮມຈຶ່ງມີຄຳສັ່ງໃຫ້ມີການລົງທະບຽນຈຳນວນພົນເມືອງຂອງອິສຣາເອນຄັ້ງທຳອິດ ແລະການລົງທະບຽນຄັ້ງທຳອິດນີ້ແມ່ນທຸກຄົນຈະຕ້ອງໄປລົງທະບຽນທີ່ບ້ານເກີດຂອງຕົນ. ພຣະທັມລູກາບອກວ່າ 'ຝ່າຍໂຢເຊບກໍຂຶ້ນໄປຈາກເມືອງນາຊາເຣັດແຂວງຄາລີເລ ເຖິງເມືອງຂອງດາວິດຊີ ເບັດເລເຮັມແຂວງຢູດາຍເພາະ ທ່ານເປັນເຊື້ອສາຍແລະວົງຕະກູນດຽວກັນກັບດາວິດເພື່ອຈະຂຶ້ນທະບຽນສຳມະໂນຄົວພ້ອມກັບນາງມາຣີອາຄູ່ພັນຂອງຕົນ ສ່ວນມາຣີອາກໍກຳລັງມີທ້ອງຢູ່ (ຂໍ້ 4-5). ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນເຮົາເຫັນວ່າມາຣີອາບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ມີທ້ອງເທົ່ານັ້ນ ລາວຈວນຈະປະສູດບຸດອີກ. ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນເຮົາເຫັນການເດີນທາງດ້ວຍຂີ້ຫລັງສັດໃນຖ້ຳມາກາງຄວາມໜາວເຢັນ, ຖະນົນຫົນທາງບໍ່ເປັນທີ່ຮາບພຽງຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າເພີ່ມຄວາມລຳບາກໃຫ້ມາຣີອາແລະໂຢເຊບເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ເພື່ອຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການເດີນທາງລັກສະນະນີ້ເຮົາຄວນຈະຖາມພວກແມ່ຍິງທີ່ເຄີຍໄກ້ຈະເກີດລູກແລ້ວຈຳເປັນຈະຕ້ອງເດີນທາງໄກຈະເປັນແນວໃດ? ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າພວກແມ່ຍິງຄົງໃຫ້ຄວາມຮູ້ເຮົາທັງຫລາຍເພີ່ມ. ການລົງທະບຽນຄັ້ງແຮກນີ້ເອງເປັນທີ່ມາຂອງບ້ານເບັດເລເຮັມ ແລະຄຳວ່າເບັດເລເຮັມນັ້ນແປວ່າ ບ້ານແຫ່ງເຂົ້າປາອາຫານ ແລະເມື່ອກ່ອນເຄີຍຮ້ອງກັນວ່າເມືອງຂອງດາວິດຜູ້ເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງອິສຣາເອນ.

“ເມື່ອເຂົາທັງສອງຍັງຢູ່ທີ່ນັ້ນກໍເຖິງເວລາທີ່ມາຣິອາຈະປະສູດບຸດນາງຈຶ່ງໄດ້ປະສູດບຸດຜູ້ກິກ ເອົາຜ້າອ້ອມພັນ ແລະວາງໄວ້ໃນຮາງຫຍ້າ ເພາະບໍ່ມີບ່ອນຫວ່າງສຳລັບເຂົາໃນໂຮງແຮມ” (ຂໍ້ 6-7). ແປວ່າເມື່ອໂຢເຊບພາ ມາຣິອາໄປຮອດບ້ານເບັດເລເຮັມ ແລ້ວນາງມາຣິອາຜູ້ເປັນຄູ່ພັນໄດ້ໃຫ້ກຳເນີດບຸດນ້ອຍເຢຊູໃນຄອກສັດ ແລະມາຣິອາບໍ່ມີຫຍັງຈະຫຸ້ມຫໍ່ຫຍັງຫລວງຫລາຍຈຶ່ງເອົາຜ້າອ້ອມພັນແລະວາງໄວ້ທີ່ຮາງຫຍ້າ ຄິດວ່າເປັນ ຮາງຫຍ້າທີ່ພວກຜູ້ລ້ຽງແກະເອົາຮາງນັ້ນໄວ້ໃສ່ຫຍ້າໃຫ້ສັດກິນ.

2. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງແມ່ນພວກລ້ຽງແກະ (ລູກາ 2: 8-15)

ພວກລ້ຽງແກະເປັນຄົນກຸ່ມທຳອິດທີ່ໄດ້ຍິນແລະໄດ້ເຫັນພຣະກຸມມານນ້ອຍເຢຊູບັງເກີດ, ພຣະທັມລູກາ ບອກວ່າພວກລ້ຽງແກະໄດ້ພາກັນນອນເຝົ້າຜູງແກະຂອງເຂົາທີ່ທົ່ງຫຍ້າ ທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ຫ່າງໄກຈາກບ້ານເບັດເລ ເຮັມເທົ່າໃດ. ອາຊີບລ້ຽງແກະເປັນອາຊີບຕຳຊະນິດນຶ່ງຂອງສັງຄົມຢິວ ແລະພວກຮັ່ງມີແຕ່ຈະບໍ່ລ້ຽງດ້ວຍຕົນ ເອງ ພວກເຂົາຈະຈ້າງຄົນອື່ນເປັນຜູ້ລ້ຽງ ເພາະເປັນງານທີ່ຕ້ອງເຮັດຕລອດ 24 ຊົ່ວໂມງ ດ້ວຍວ່າແກະເປັນ ສັດທີ່ອ່ອນໄຫວບໍ່ມີຍຸທວິທີຕໍ່ສູ້ເມື່ອໝາໄນຫລືສັດປ່າອື່ນໆມາກັດ ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກລ້ຽງແກະຈຳເປັນຈະ ຕ້ອງນອນເຝົ້າແກະເພື່ອຮັກສາຄວາມປອດພັຍຈາກສັດຮ້າຍ. “ໃນແຖບນັ້ນມີພວກລ້ຽງແກະທີ່ນອນເຝົ້າຜູງ ແກະຂອງເຂົາຢູ່ທົ່ງໃນເວລາກາງຄືນ ແລະມີເທວະດາຕົນນຶ່ງຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມາປາກົດແກ່ເຂົາ ແລະຮັສມີຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສ່ອງຮອບເຂົາ ແລະເຂົາໄດ້ຕົກສະຫ້າມໃຈຫລາຍ” (ຂໍ້ 8-9). ແປວ່າ ໃນຄືນນັ້ນບໍ່ຄືຫລາຍຄືນທີ່ຜ່ານມາດ້ວຍວ່າມີເທວະດາຕົນນຶ່ງປາກົດຕົວ ອັນໝາຍຄວາມວ່າ ນອນຢູ່ດັງກໍມີ ເທວະດາປາກົດຂຶ້ນໃນກາງທົ່ງຫຍ້າ ລັກສະນະຂອງເທວະດານັ້ນມີແສງອັນຮຸ່ງກ້າຈົນເຫລື້ອມຕາທີ່ພວກລ້ຽງ ແກະບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຂົາຈຶ່ງພາກັນຍ້ານຕົກໃຈຫລາຍ. ສ່ວນເທວະດາຮູ້ດີວ່າເຂົາມີຄວາມ ຍ້ານກົວຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາວ່າ “ຍ່າຊູ່ຍ້ານ ເພາະນີ້ແຫລະ, ເຮົານຳເອົາຂ່າວດີມາປະກາດໃຫ້ພວກເຈົ້າຮູ້ ຊຶ່ງ ເປັນທີ່ຊື່ນຊົມຍິນດີອັນໃຫຍ່ແກ່ພິລເມືອງທັງໝົດເພາະວ່າໃນວັນນີ້ພຣະຜູ້ຊົງໂຜດໃຫ້ພົ້ນອົງນຶ່ງຄືພຣະຄຣິດ ເຈົ້າມາບັງເກີດໃນເມືອງດາວິດສຳລັບເຈົ້າທັງຫລາຍ ອັນນີ້ຈະເປັນໝາຍສຳຄັນແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຄືພວກເຈົ້າ ຈະໄດ້ພົບພຣະກຸມມານຕົນນຶ່ງຜ້າອ້ອມພັນນອນຢູ່ໃນຮາງຫຍ້າ” (ຂໍ້ 10-12). ແປວ່າເທວະດາໄດ້ບອກຂ່າວ ການເກີດຂອງກຸມມານນ້ອຍເຢຊູໃຫ້ພວກລ້ຽງແກະຟັງ ແລະເທວະດາຍັງບອກເຖິງຄວາມສຳຄັນພຣະເຢຊູ ແກ່ພວກລ້ຽງແກະວ່າພຣະເຢຊູແມ່ນພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນ ພຣະອົງມີນາມວ່າ ພຣະຄຣິດ ພາສາເດີມອອກສຽງ ວ່າ (Messiah ເມຊີອາ) ແປວ່າພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນ ແລະຄຳວ່າຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນນີ້ແມ່ນໂຜດຄົນທຸກຊົນຊັ້ນ ເລີ້ມຈາກຄົນທຸກຍາກຄືພວກລ້ຽງແກະ ຈົນເຖິງຄົນຮັ່ງມີຄືພວກໂທຣາຈານຈະພົບເຫັນແລະນະມັສການຕາມ ຫລັງ. ແຕ່ພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນນີ້ຊົງບັງເກີດແລະຊົງນອນໃນຮາງຫຍ້າ ອັນຫມາຍເຖິງຄວາມຖ່ອມຕົວ, ຄວາມ ເສັຽສະລະຕຳແໜ່ງພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າມາບັງເກີດໃນຄອກສັດ.

ເມື່ອພວກລ້ຽງແກະໄດ້ຂ່າວດີແລ້ວຈຶ່ງຊັກຊວນກັນໄປນະມັສການຕາມຄຳບອກເລົ່າຂອງເທວະດາ “ເຮົາພາ ກັນໄປເມືອງເບັດເລເຮັມເທາະໄປເບິ່ງເຫດການທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຊຶ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງແຈ້ງແກ່ເຮົານັ້ນ” (ຂໍ້ 15). ເປັນການງ່າຍທີ່ພວກລ້ຽງແກະຈະພົບເຫັນພຣະເຢຊູເພາະເທວະດາໄດ້ບອກຢ່າງລະອຽດແລ້ວວ່າພຣະ ເຢຊູຈະນອນເທິງຮາງຫຍ້າ.

3. ເປັນຫຍັງຈຶ່ງສັຽສິນ ແລະປະກາດ (ລູກາ 2:16-20)

ຫລັງຈາກເທວະດາບອກຂ່າວຫລືປະກາດການບັງເກີດຂອງພຣະເຢຊູແລ້ວ “ໃນທັນໃດນັ້ນມີກອງທັບສວັນໝູ່ ໃຫຍ່ມາຢູ່ກັບເທວະດາຕົນນັ້ນ ຮ່ວມສັຽສິນພຣະເຈົ້າວ່າ, “ພຣະຣັສມີຈິ່ງມີແດ່ພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສູງສຸດ ແລະທີ່ ແຜ່ນດິນໂລກຈິ່ງມີສັນຕິສຸກ ແກ່ມະນຸດທັງປວງທີ່ພຣະອົງຊົງຊອບ ພຣະທັຍນັ້ນ” (ຂໍ້ 13-14). ແປວ່າຜູງເທ ວະດາທັງຫລາຍແລະເທວະດາທີ່ປາກົດແກ່ພວກລ້ຽງແກະໄດ້ພາກັນຮ້ອງສັຽສິນດ້ວຍສຽງດັງວ່າ “ພຣະຣັສ ມີຈິ່ງມີແດ່ພຣະເຈົ້າໃນທີ່ສູງສຸດ ແລະທີ່ແຜ່ນດິນໂລກຈິ່ງມີສັນຕິສຸກ ແກ່ມະນຸດທັງປວງທີ່ພຣະອົງຊົງຊອບ ພຣະທັຍນັ້ນ”. ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ

1. ເທວະດາຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູແມ່ນພຣະບຸດພຣະເຈົ້າແລະຊົງມອບອຳນາດຈາກພຣະບິດາມາບັງເກີດ ດ້ວຍພຣະຣັສມີແລະອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍເຫດນີ້ເທວະດາຈຶ່ງຮ້ອງສັຽສິນ.
2. ເທວະດາຮູ້ວ່າເມື່ອພຣະເຢຊູພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າມາບັງເກີດ ແຜ່ນດິນໂລກຈະເປັນສຸກ ເພາະ ວ່າພຣະເຢຊູຊົງນຳສັນຕິສຸກລົງມາສູ່ໂລກ.
3. ເທວະດາຮູ້ວ່າມະນຸດຜູ້ທີ່ຈະໄດ້ຮັບສັນຕິສຸກນັ້ນແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບນຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງຈະໃຫ້ຜູ້ ໃດໄດ້ຮັບສັນຕິສຸກ ອັນໝາຍເຖິງພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ເລືອກມະນຸດ ເພາະມະນຸດບໍ່ມີສິດຈະເລືອກເຊື່ອພຣະ ເຈົ້າໄດ້.

ເມື່ອພວກລ້ຽງແກະໄດ້ຍິນຄຳບອກກ່າວຂອງເທວະດາຢ່າງຄັກແນ່ແລ້ວຈຶ່ງພາກັນຟ້າວໄປ ແລະເມື່ອໄປຮອດ ແລ້ວກໍພົບເຫັນພຣະເຢຊູຕາມຄຳບອກເລົ່າຂອງເທວະດາທຸກປະການ “ເຂົາກໍຮີບໄປແລ້ວພົບມາຮືອກັບໂຢ ເຊບ ແລະເຫັນພຣະກຸມມານນັ້ນນອນຢູ່ໃນຮາງຫຍ້າ” (ຂໍ້ 16). ເມື່ອພວກລ້ຽງແກະພົບພຣະກຸມມານນ້ອຍ ເຢຊູແລ້ວເຂົາກໍພາກັນກຶ້ມຂາບໄຫວ້ນະມັສການພຣະເຢຊູເປັນປະການແຮກ ແລະປະການທີສອງແມ່ນເຂົາ ເອົາຂ່າວດີເຮືອງການບັງເກີດຂອງພຣະເຢຊູໃຫ້ຄົນທັງປວງໄດ້ຟັງ “ເມື່ອເຂົາໄດ້ເຫັນແລ້ວກໍເລົ່າເຮືອງທີ່ເຂົາ ໄດ້ຍິນເຖິງພຣະກຸມມານນັ້ນຄົນທັງປວງທີ່ໄດ້ຍິນກໍປລາດໃຈດ້ວຍຖ້ອຍຄຳທີ່ພວກລ້ຽງແກະໄດ້ບອກແກ່ເຂົາ” (ຂໍ້ 17-18). ໃນການບອກເລົ່າຂອງພວກລ້ຽງແກະໃຫ້ຄົນທັງປວງໄດ້ຟັງນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນທັງປວງທີ່ໄດ້ຍິນ ປລາດໃຈໃນຄຳເວົ້າທີ່ເຂົາຄິດບໍ່ເຖິງວ່າຄົນລ້ຽງແກະອາຊີບຕ່ຳຕ້ອຍ, ຂາດຄວາມຮູ້, ຂາດການສຶກສາ ແຕ່ ເວົ້າແບບຄົນມີຄວາມຮູ້ແລະສະຕິປັນຍາອັນສູງສົ່ງ.

ເມື່ອພວກລ້ຽງແກະໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູແລ້ວ 1. ແມ່ນພວກເຂົາພາກັນໄປຂາບໄຫວ້ ນະມັສການພຣະອົງ ດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີ. 2. ເຂົາໄດ້ບອກຜູ້ອື່ນຫລືປະກາດເຮືອງການບັງເກີດຂອງພຣະເຢຊູດ້ວຍຖ້ອຍຄຳ ອັນສລາດ ຈົນຄົນມີສະຕິປັນຍາປລາດໃຈໃນການບອກເລົ່າຂອງເຂົາ, ເຮົາເດ! ເມື່ອໄດ້ຍິນ, ໄດ້ເຊື່ອ ແລະ ໄດ້ນະມັສການພຣະອົງມາເປັນປະຈຳແລ້ວເຮົາຈະບໍ່ອອກໄປບອກຜູ້ອື່ນເຮືອງການບັງເກີດຂອງພຣະເຢຊູບໍ່? ຫາກເຮົາຄິດຍາກໃນການທີ່ຈະເວົ້າໃຫ້ເບິ່ງພວກລ້ຽງແກະກະຍັງຮູ້ຈັກເວົ້າຈົນຜູ້ຄົນປລາດໃຈໃນຄຳເວົ້າຂອງ ເຂົາ ຫາກເຮົາອອກໄປບອກຜູ້ອື່ນຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າຜູ້ຄົນກໍຈະປລາດໃຈໃນຄຳເວົ້າຂອງທ່ານເຊັ່ນກັນ.

ຄຳຖາມ:

1. ການບັງເກີດຂອງພຣະເຢຊູນຳສັນຕິສຸກມາສູ່ທ່ານແນວໃດ?
2. ເປັນຫຍັງໂຢເຊຈຶ່ງພາຄູ່ໝັ້ນນາງມາຮືອາໄປບ້ານເບັດເລເຮັມ?
3. ດ້ວຍເຫດໃນພຣະເຢຊູຈຶ່ງບໍ່ບັງເກີດທີ່ເຢຣູຊາເລັມ?
4. ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເລືອກພວກລ້ຽງແກະໄປນະມັສການພຣະເຢຊູກ່ອນຜູ້ອື່ນ?
5. ນອກຈາກພວກລ້ຽງແກະນະມັສການພຣະເຢຊູແລ້ວຕໍ່ໄປເຂົາເຮັດຫຍັງ?
6. ເຮົາໄດ້ຮຽນຫຍັງຈາກຊີວິດພວກລ້ຽງແກະ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 1

ພຣະທັມບັງເກີດເປັນມະນຸດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 1:1-18

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ໂຢຮັນ 1:1-18

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົງພຣະເຢຊູພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າສະເດັດມາໃນໂລກເປັນມະນຸດ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ເປັນຫຍັງຈຶ່ງສຳຄັນທີ່ອົງພຣະເຢຊູເປັນມະນຸດແລະພຣະເຈົ້າເຕັມສ່ວນ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າ ແລະມະນຸດເຕັມສ່ວນເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ເປີດເຜີຍເຮືອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຜູ້ຮັບເອົາພຣະອົງຈະໄດ້ກາຍເປັນລູກຍິງລູກຊາຍຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳນຳ

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນໝາຕົວນຶ່ງທີ່ມີຂົນສົດທອງຄຳນອນຢູ່ກ້ອງໂຕະໃນສວນສາທາຣະນະ. ມັນແກວ່ງຫາງແລະຫູຕັ້ງຂຶ້ນໃນເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຂັບຮົດເຂົ້າໄປໃກ້. ແຕ່ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າອອກຈາກຮົດໄປຫາມັນ ໝາໂຕນັ້ນຍ້ານຈຶ່ງແລ່ນຫົນໄປ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເອົາອາຫານລ້ຽມເປັນເວລາຫລາຍວັນແຕ່ເຫັນວ່າໝາມີຂົນງາມໂຕນັ້ນບໍ່ຍອມເຂົ້າມາໃກ້ເລີຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເວົ້າພາສາຂອງໝາໄດ້ເພື່ອຈະບອກມັນວ່າ ຖ້າມັນມາໃກ້ມັນຈະໄດ້ຂອງດີ ພຽງແຕ່ເຊື່ອໃຈແລະບໍ່ຍ້ານ.

ດ້ວຍເຫັນຜົນຢ່າງນີ້ແຫລະ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງອົງພຣະເຢຊູມາບັງເກີດເປັນມະນຸດແລະກໍເປັນພຣະເຈົ້າຄົບເຕັມເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ເວົ້າພາສາຂອງມະນຸດ ເພື່ອພຣະອົງຈະບອກພວກເຮົາເຖິງເຮືອງພຣະເຈົ້າວ່າເປັນແນວໃດ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເປີດເຜີຍນ້ຳພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະບອກທາງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ກາຍເປັນລູກຍິງລູກຊາຍຂອງພຣະອົງໄດ້.

1. ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ (ໂຢຮັນ 1:1-5)

ຖ້າພວກເຮົາຈະເວົ້າເຖິງປະຫວັດຂອງຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງ ພວກເຮົາຕ້ອງເວົ້າຈາກຕອນທຳອິດ. ພວກເຮົາອາດເລີ່ມຈາກເວລາຄົນນັ້ນໄດ້ເກີດມາ ເໝືອນກັບມັດທາຍແລະລູກກາໄດ້ເວົ້າເຮືອງອົງພຣະເຢຊູ ທັງສອງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຈາກການເກີດ, ແຕ່ເຫັນວ່າໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ເລີ່ມຈາກຄືນທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເກີດມາ ໃນເມືອງເບັດເລເຮັມ ໂຢຮັນໄດ້ກ່າວເຖິງປະຫວັດຂອງອົງພຣະເຢຊູເລີ່ມຈາກເວລາສ້າງໂລກ-ອົງພຣະເຢຊູເປັນຢູ່ແລ້ວໃນເວລານັ້ນ.

ປໂຍກເລີ່ມຕົ້ນໃນປຶ້ມໂຢຮັນເຕັມເປັນດ້ວຍຄວາມໝາຍອັນເລິກເຊິ່ງ, “ເມື່ອຕົ້ນເດີມນັ້ນພຣະທັມຊົງເປັນຢູ່ແລ້ວ ພຣະທັມນັ້ນຊົງສະຖິດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະທັມນັ້ນແຫລະຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ.” (ໂຢຮັນ 1:1). ໃນພາສາກຣິກຄຳເວົ້າວ່າ ພຣະທັມແມ່ນ ລາໂກສ ແລະເປັນຄຳເວົ້າທີ່ພຣະເຈົ້າໃຊ້ເວລາສ້າງໂລກທີ່ເຮັດໃຫ້ທຸກພາກສ່ວນຂອງການຊົງສ້າງຕິດຕໍ່ຄຳຊູກັນຢູ່ໄດ້. ສ່ວນພວກຢິວບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄຳເວົ້າ ລາໂກສຢ່າງທີ່ກ່າວມາ

ນັ້ນ ພວກເຂົາໃຊ້ໃນເລື່ອງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າແລະໃນເລື່ອງປຶ້ມ ໂທຣາ, 5 ປຶ້ມທຳອິດໃນພຣະຄົມ ພິເດີມ ພຣະທັມທີ່ໄດ້ຂຽນເອົາໄວ້ເພື່ອເປັນການສື່ສານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນຄຳເວົ້າວ່າພຣະເຢຊູເປັນຢູ່ແລ້ວເລີ້ມຕົ້ນສ້າງໂລກ ອົງພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ພຣະ ເຢຊູຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຕັດສິນໂລກຈັກກະວານກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ອົງພຣະເຢຊູແມ່ນຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ ການຊົງສ້າງທຸກຢ່າງເປັນມາ. “ບໍ່ມີຈັກສິ່ງທີ່ເປັນມາອອກຈາກພຣະທັມ” (1:3). ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງ ຂຶ້ນມາ; ພຣະເຢຊູເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ.

ອົງພຣະເຢຊູເປັນຊີວິດແລະຄວາມຈິງ ພຣະອົງຍັງເປັນທາງໄປສູ່ພຣະບິດາ. ການຊົງສ້າງເລີ້ມດ້ວຍແສງ ສະຫວ່າງ (ປຖກ 1:4), ແລະອົງພຣະເຢຊູກໍເປັນແສງສະຫວ່າງ ທຸກຢ່າງດີໝົດ, ບໍ່ຣິສຸດ, ສິດໃສ, ແລະຖືກ ຕ້ອງ. ເມື່ອໂລກຂອງພວກເຮົາຕົກໃນຜິດບາບແລະຄວາມຕາຍ, ແສງສະຫວ່າງຂອງອົງພຣະເຢຊູກໍໄດ້ສ່ອງ ເຂົ້າໄປໃນຄວາມມືດດຳ. ອົງພຣະເຢຊູແມ່ນພຣະທັມຈາກພຣະເຈົ້າມາບັງເກີດ ໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາໃນໂລກ ເພື່ອຈະສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນແສງສະຫວ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ.

2. ໂຢຮັນເປັນພະຍານເຖິງແສງສະຫວ່າງ (ໂຢຮັນ 1:6-9)

ໃນປຶ້ມໂຢຮັນໄດ້ກ່າວເຖິງຊາຍຄົນນຶ່ງຖືກສົ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າ ເພື່ອເປັນພະຍານເຖິງຄວາມສະຫວ່າງ (1:6). ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ ບໍ່ແມ່ນໂຢຮັນຜູ້ຈິດບັນທຶກໃນປຶ້ມໂຢຮັນນີ້ ໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕເປັນຍາດພີ່ນ້ອງ ຂອງອົງພຣະເຢຊູ (ລກ 1:36, 57-60). ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງທ່ານມາເພື່ອຈະເປັນຜູ້ຕຽມປະຊາຊົນເພື່ອຕ້ອນຮັບ ເອົາອົງພຣະເຢຊູ. ມີຫລາຍຄົນໄດ້ຍົກໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ສຸດທ້າຍຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕພະຍາຍາມຈະແກ້ໄຂໃນເລື່ອງນີ້ຄືໄດ້ກ່າວວ່າຕົນເອງເປັນໂຕມ ບໍ່ແມ່ນ ເປັນແສງສະ ຫວ່າງ (ຢຣ 5:35). ໜ້າທີ່ຂອງໂຢຮັນຄືປະກາດເຖິງເລື່ອງອົງພຣະເຢຊູຕໍ່ປະຊາຊົນ ແລະຊັກຊວນໃຫ້ຖືມໃຈ ເກົ້າແລະເອົາໃຈໃໝ່ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ. ໂຢຮັນເປັນຕົວຢ່າງແກ່ພວກເຮົາໃຫ້ເປັນພະຍານເລື່ອງອົງພຣະເຢຊູ. ພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນແສງສະຫວ່າງ ແຕ່ບອກຄົນທັງຫລາຍໃຫ້ຮັບເອົາແສງສະຫວ່າງຈາກອົງພຣະເຢຊູ. ພວກ ເຮົາເປັນພຽງຄົມໄຟ, ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູເປັນແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະເຈົ້າ.

3. ໂລກບໍ່ຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງ (ໂຢຮັນ 1:10-13)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສ້າງໂລກຂຶ້ນມາ ແຕ່ເຫັນວ່າໂລກບໍ່ຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງເລີຍ. ໃນຂໍ້ 10 ໂລກອາດໝາຍ ເຖິງພວກຕ່າງຊາດ. ອົງພຣະເຢຊູມາເພື່ອຈະສະແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ, ແຕ່ເປັນໜ້າເສັງໃຈ ທີ່ໂລກບໍ່ຮູ້ຈັກກັບພຣະອົງ ທັງໆທີ່ຊາວຢິວປະຊາກອນຂອງພຣະອົງກໍປະຕິເສດພຣະອົງເສັງ. ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຢິວ ທຸກຄົນກາຍເປັນຄົນຫົວແຂງ ເປັນຄົນຕາບອດດ້ານວິນຍານຈິດ ຕົກຢູ່ໃນຄວາມບາບດ້ວຍປະຕິເສດອົງພຣະ ເຢຊູ, ມີຢິວບາງຄົນໄດ້ຍອມຮັບວ່າອົງພຣະເຢຊູມາເກີດເປັນເນື້ອກາຍ. ຕໍ່ຜູ້ທີ່ຍອມຮັບເອົາພຣະເຢຊູຜູ້ນັ້ນ ກໍໄດ້ກາຍເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. (1:12). ຜູ້ທີ່ຍອມຮັບໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງໝາຍຄວາມວ່າໄດ້ໄວ້ ວາງໃຈເພື່ອໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ ຖວາຍຊີວິດຈິດໃຈຕໍ່ພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ ແລະຍອມຮັບວ່າພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ມາ ຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນພຣະເຈົ້າ.

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູແລະຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູກໍກາຍເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງສະເດັດມາ

ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອກາຍເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນມາເພື່ອເຮັດໃຫ້ກາຍເປັນຂ້າທາດ. ຜູ້ເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຜູ້ຮັບເອົາພຣະເຢຊູແລະມີຄວາມສັມພັນທີ່ດີກັບພຣະອົງ ບໍ່ແມ່ນເກີດໃນຄອບຄົວດີ ໄປໂບດແຕ່ລະວັນອາທິດເທົ່ານັ້ນ.

4. ພຣະອົງເປັນ “ທັມມະສາລາ” ຢູ່ຖ້າມກາງພວກເຮົາ (ໂຢຮັນ 1:14-18)

ອົງພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, “ພຣະທັມໄດ້ຊົງບັງເກີດເປັນມະນຸດ ແລະຊົງຢູ່ຖ້າມກາງເຮົາທັງຫລາຍ” (1:14). ອົງພຣະເຢຊູເປັນມະນຸດເຕັມສົມບູນ. ພຣະເຢຊູເປັນມະນຸດ ແລະເປັນພຣະເຈົ້າເຕັມບໍຣິບູນ. ເຖິງແມ່ນພຣະອົງເປັນອົງພຣະຜູ້ສ້າງທຸກສິ່ງ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຢູ່ໃນສະພາບຂອງມະນຸດ. ພຣະອົງເຮັດຢ່າງນີ້ເພື່ອຈະຊ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຢ່າງໃດ ແລະຍັງຊ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ກາຍເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ດ້ວຍຣາຄາແພງ. ຄວາມຜິດບາບໄດ້ແຍກພວກເຮົາອອກຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະພວກເຮົາບໍ່ສາມາດໃຊ້ໜີ້ແຫ່ງຄວາມບາບນັ້ນໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງ. ມີແຕ່ອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນມະນຸດແລະພຣະເຈົ້າໃນເວລາດຽວສາມາດໄຖ່ພວກເຮົາອອກຈາກຄວາມບາບນັ້ນ ເພາະພຣະອົງເປັນອົງບໍຣິສຸດຍອມຮັບເອົາຄວາມຜິດບາບໂດຍຍອມຕາຍເປັນຄ່າໄຖ່ເທິງໂມ້ກາງແຂນ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຈ່າຍຄ່າຂອງຄວາມບາບຂອງມະນຸດທັງປວງ.

ໃນພຣະຄັມພີເດີມເວລາພວກອິສຣາເອນເດີນທາງອອກຈາກການເປັນທາດຂອງປະເທດອີຢິບ ທັມມະສາລາເປັນບ່ອນປະຊຸມທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳ. ທັມມະສາລາໄດ້ຕັ້ງຢູ່ເຄິ່ງກາງຄ້າຍພັກຂອງພວກອິສຣາເອນ ແລະອົງພຣະເຢຊູເປັນທັມມະສາລາໃນພຣະຄັມພີໃໝ່ຕໍ່ປະຊາກອນ ແລະໄດ້ເປັນຜູ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ຮູ້ຈັກກັບພຣະເຈົ້າ. ອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດອົງດຽວ (1:14) ໝາຍເຖິງເປັນຜູ້ທີ່ຮັກ ແລະຜູ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູກໍມີຄວາມສັມພັນທີ່ດີກັບພຣະເຈົ້າເໝືອນເປັນລູກທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຄົບບໍຣິບູນ ແລະພວກເຮົາໄດ້ເຫັນພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງໄດ້. ການທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຈາກພຣະເຈົ້າທັງໆທີ່ພວກເຮົາເປັນຜູ້ກະບົດຕໍ່ພຣະອົງນັ້ນ ໝາຍເຖິງພຣະເຈົ້າມີພຣະຄຸນອັນໃຫຍ່ຫລວງແລະເປັນຄວາມຈິງ. ພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງໄດ້ເປັນຄຳເວົ້າສລຸບເຖິງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຂໍ້ 15 ໂຢຮັນໄດ້ກັບໄປເວົ້າເຖິງຄຳພະຍານຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕ ໃນສັມຍທຳອິດສິ່ງໃຫຍ່ມາກ່ອນສິ່ງນ້ອຍສເມີ ແລະມີຫລາຍຄົນອາດຄິດວ່າການປະກາດຂອງໂຢຮັນບັບຕິສະໂຕໃຫຍ່ກວ່າເພາະມາກ່ອນ. ແຕ່ເຫັນວ່າໂຢຮັນໄດ້ບອກໃຫ້ຮູ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເຖິງອົງພຣະເຢຊູວ່າ ພຣະອົງເປັນໃຫຍ່ກວ່າເຖິງແມ່ນຕົນເອງມາກ່ອນ (1:30). ໂຢຮັນເປັນມະນຸດ ແລະອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າຕລອດໄປແລະຜູ້ເປັນຢູ່ກ່ອນສ້າງໂລກ.

ອົງພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ພຣະເຈົ້າສິ່ງມາເພື່ອເປີດເຜີຍໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ເຖິງພຣະອົງ, ອົງພຣະເຢຊູເປັນອົງສລຸບເຖິງພຣະລັກສະນະແລະພຣະຮັສມີຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂດຍອົງພຣະເຢຊູພວກເຮົາໄດ້ຮັບ “ພຣະຄຸນຊ້ອນພຣະຄຸນ.” ເໝືອນນ້ຳພຸງຊຶ່ງຂຶ້ນເຮັດໃຫ້ນ້ຳສະອາດແລະ ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ເຄີຍສິ້ນພຣະຄຸນຕໍ່ພວກເຮົາຈັກເທື່ອຈາກບໍ່ນ້ຳແຫ່ງຄວາມເມດຕາອັນມະຫາສານ.

ສ່ວນພວກຍົວຄິດວ່າພຣະບັນຍັດນັ້ນເປັນສິ່ງເປີດເຜີຍໃຫ້ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເຫັນວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເປີດເຜີຍເຖິງພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າພຣະບັນຍັດຂອງໂມເຊ (1:17). ກິດບັນຍັດນັ້ນເປັນພາກສ່ວນນຶ່ງເຖິງນ້ຳ

ພຣະທັຍ ແລະພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ອົງພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຮູ້ພຣະເຈົ້າຄົບບໍລິບູນ. ບັດນີ້ການທີ່ກົດບັດຍັດຍາກເປີດເຜີຍເຖິງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກເຮົາມີຢູ່ໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ໂມເຊໄດ້ມີຄວາມສັມພັນສ່ວນຕົວກັບພຣະເຈົ້າ ແຕ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າຍອມໃຫ້ໂມເຊໄດ້ເຫັນທາງຫລັງພຣະອົງເວລາພຣະເຈົ້າສະເດັດຜ່ານໄປ (33:20-23). ໂມເຊບໍ່ໄດ້ເຫັນພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນພຣະເຈົ້າເຕັມສ່ວນ (ໂຢຮັນ 1:17-18). ອົງພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ອະທິບາຍເລື່ອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກເຮົາ. ເໝືອນກັບລູກຊາຍຜູ້ນັ່ງຕັກພໍ່ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງເລື່ອງຜູ້ເປັນພໍ່ຕໍ່ພວກເຮົາ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຮູ້ຈັກນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະບິດາເຈົ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຖ້າພວກເຮົາຢາກຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າເປັນແນວໃດ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເບິ່ງພຣະເຢຊູ. ສິນທັມ, ຄວາມສັດຊື່, ຄວາມຮັກ, ແລະພຣະຄຸນອັນບໍ່ສິ້ນສຸດໄດ້ເຫັນຢູ່ໃນອົງພຣະເຢຊູ. ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ເຫັນແລະຮູ້ຈັກວ່າສະພາບຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຢ່າງໃດແລ້ວ ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຕັດສິນໃຈຕອບສະໜອງຕາມສະພາບຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດ.

ພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາກາຍເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ເມື່ອກາຍເປັນບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລ້ວພວກເຮົາຕ້ອງຍອມຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູວ່າພຣະອົງເປັນໃຜ. ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງ ຜູ້ຖືກຂ້າຕາຍຍ້ອນຄວາມເຊື່ອ, ເປັນນັກປັດສະຍາ, ຫລືເປັນຄູສອນ, ແຕ່ພຣະເຢຊູເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຮັບຮູ້ວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນບໍ່ຂອງຄວາມດີ, ບໍລິສຸດ, ແລະຖືກຕ້ອງ ແລະເປັນທາງດຽວທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ພົ້ນຈາກອຳນາດຂອງຄວາມຜິດບາບ. ພຣະເຢຊູໄດ້ບອກພວກເຮົາໃຫ້ຮູ້ຈັກຄັກເຖິງເລື່ອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດຕໍ່ໄປ?

ຄຳຖາມ:

1. ການທີ່ອົງເຢຊູຊົງເປັນມະນຸດແລະພຣະເຈົ້າເຕັມສ່ວນໃນເວລາດຽວກັນເຮັດ ໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານເປັນແນວໃດ?
2. ການທີ່ທ່ານຮູ້ຈັກວ່າອົງພຣະເຢຊູເປັນໃຜນັ້ນໄດ້ບອກເຖິງນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະເຈົ້າແນວໃດ?
3. ໂຢຮັນ ບັບຕິສະໂຕໄດ້ເປັນພະຍານເພື່ອໃຫ້ຄົນເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ. ທ່ານເດຈະຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ຮູ້ຈັກກັບອົງພຣະເຢຊູບໍ່?
4. ທ່ານຄິດວ່າການທີ່ເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນມີຄວາມໝາຍແນວໃດ?
5. ທ່ານໄດ້ເຫັນພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງແນວໃດ?
6. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເປີດເຜີຍເຖິງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກເຮົາ ແລະພວກເຮົາຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ເລື່ອງພຣະເຈົ້າແນວໃດເມື່ອເຮົາເບິ່ງອົງພຣະເຢຊູ?

ສປ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 2

ພຣະສະຫງ່າຣາສີ ແລະການພິພາກສາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 2:1-22

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ໂຢຮັນ 2:1-22

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູຊົງສຳແດງພຣະສະຫງ່າຣາສີແລະຊົງພິພາກສາຢ່າງຊອບທັມທີ່ເດີ່ນພຣະວິຫານ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນ ຫຍັງຄືຈຸດປະສົງການສຳແດງການອັດສະຈັນທີ່ບ້ານການາແລະການປະເຊີນກັບພວກຜູ້ນຳແລະພໍ່ຄ້າທີ່ເດີ່ນພຣະວິຫານ

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຕອບສະໜອງໃນຄວາມເຊື່ອຕໍ່ການຊົງສຳແດງພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຢຊູ ແລະການໂຄຣິບນັບຖືພຣະວິຫານຂອງພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູເລີ້ມພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະອົງ ພຣະເຢຊູຊົງສຳແດງໃຫ້ພວກສາວິກເຫັນວ່າພຣະອົງມາແທນທີ່ບາງສິ່ງຊຶ່ງສຳຄັນກວ່າແຕ່ກ່ອນເກົ່າ. ພິທີທາງສາສນາແລະພຣະວິຫານເປັນສູນກາງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກຢິວ ແຕ່ພຣະເຢຊູມີບາງຢ່າງທີ່ດີກວ່າຈະມອບໃຫ້. ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງຊົງສຳແດງການອັດສະຈັນເທື່ອທຳອິດໃນງານແຕ່ງງານແລະຊຳຮະລ້າງພຣະວິຫານ ພຣະອົງຊົງໃຫ້ພວກລັງໃນການຊົງສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະອົງເປັນສູນກາງຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ. ການຊຳຮະລ້າງບາບຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່ໄດ້ມາຈາກການຕິດຕາມພິທີກຳອັນເໝາະສົມຫລືນະມັສການໃນສະຖາທີ່ ຖືກຕ້ອງ. ເນື່ອງຈາກວ່າສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ກະທຳນັ້ນພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ຖ້າມກາງເຮົາຜ່ານທາງພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດ. ການຊົງຊຳຮະລ້າງຂອງເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນມາຈາກອົງພຣະເຢຊູ.

(ພິເສດ) ໃນພຣະທັມໂຢຮັນ ພຣະເຢຊູຊົງສຳແດງການອັດສະຈັນຢູ່ດ້ວຍກັນ 7 ປະການດັ່ງນີ້;

- ຊົງປ່ຽນນ້ຳໃຫ້ເປັນເຫລົ້າອະນຸນ (ຢຮ 2:1-11)
 - ຊົງໂຜດລູກຊາຍເຈົ້ານາຍຄົນນຶ່ງໃຫ້ດີ (ຢຮ 4:43-54)
 - ຊົງໂຜດຄົນນຶ່ງຢູ່ແຄມສະໃຫ້ດີພຍາດ (ຢຮ 5:1-9)
 - ຊົງລ້ຽງຫ້າພັນຄົນ (ຢຮ 6:1-5)
 - ຊົງດຳເນີນ(ຍ່າງ)ເທິງນ້ຳ (ຢຮ 6:16-25)
 - ຊົງໂຜດຄົນນຶ່ງຊຶ່ງຕາບອດແຕ່ກຳເນີດ(ຢຮ 9:1-41)
 - ຊົງບັນດານໃຫ້ລາຊະໂຮເປັນຄົນມາ (ຢຮ 11:1-44)
- (ການອັດສະຈັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແມ່ນ ການຄົ້ນພຣະຊົນ ຢຮ 20)

1. ຊົງສຳແດງສະງ່າຣາສີ (ໂຢຮັນ 2:1-12)

ງານສົມຣິດແມ່ນເວລາມ່ວນຊື່ນແລະການສເລີມສລອງ ແລະກໍເປັນຄວາມຈິງໃນສັມພຣະເຢຊູຍັງຢູ່ໃນໂລກນີ້ ໃນຕອນເລີ່ມແລກປະຕິບັດພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະເຢຊູ ພຣະອົງແລະພວກສາວິກກໍເປັນແຂກຮັບເຊີນໃນບ້ານການາ. ງານສົມຣິດມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ສັງຄົມ ຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍກໍຈະມາໃນງານນີ້ ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄອບຄົວທີ່ຮັ່ງມີແລະທຸກຍາກກໍຈະຖືກເຊີນມາຮ່ວມຫລາຍເທົ່າທີ່ເປັນໄປໄດ້ ເພາະວ່າບ້ານການາແລະເມືອງນາຊາເຮັດຫ່າງກັນປະມານ 10 ໄມ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນໄປໄດ້ວ່າເຈົ້າພາບໃນງານແຕ່ງງານຕ້ອງແມ່ນຄົນທີ່ເປັນເພື່ອນໃກ້ຊິດຫລືພີ່ນ້ອງກັບຄອບຄົວຂອງພຣະເຢຊູ.

ເຫລົ່າອະນຸນຂອງເຈົ້າພາບບໍ່ກຸ້ມຮອດເຈັດວັນ ຊຶ່ງຖືວ່າເປັນຄວາມອັບອາຍຕໍ່ເຈົ້າພາບໃນສັງຄົມຊາວຍິວພາກຕາເວັນອອກກາງ ແລະການຂາດເຂີນອາຫານກໍເຊັ່ນດຽວກັນ ແມ່ນຢູ່ໃນກໍຣະນີນີ້ ແລະສິ່ງຜິດໃຫ້ງານສົມຣິດຂາດສີສັນແລະບໍ່ໄດ້ຮັບກຽດເທົ່າທີ່ຄວນ.

ອາດຈະເປັນໄປໄດ້ວ່າ ນາງມາຣີອາມີພາກສ່ວນຊ່ອຍເຮືອງອາຫານການກິນ ນາງຈຶ່ງເປັນຄົນທຳອິດທີ່ຮູ້ວ່າເຫລົ່າອະນຸນໝົດແລະອາດຈະເຮັດໃຫ້ເຈົ້າພາບເສັງໜ້າ ນາງຈຶ່ງຢາກໃຫ້ພຣະເຢຊູເຮັດແນວໃດແນວນຶ່ງ ແຕ່ປາກົດວ່າສຽງຕອບຂອງພຣະເຢຊູເບິ່ງຄືວ່າເປັນຂັດໆ ຫຼວາດໃດວາດນຶ່ງ, "ຍິງເອີຍ, ປະໃຫ້ເປັນທຸຣະຂອງ ເຮົາສາ..." ຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າທັມມະດາທີ່ເວົ້າກັບແມ່ ແຕ່ກໍບໍ່ແມ່ນຄຳຫຍາບດັ່ງບາງຄົນຄິດ ເພາະວ່າພວກເຮົາ ເມື່ອເວົ້າກັບແມ່ສ່ວນຫລາຍຈະເວົ້າວ່າ, "ແມ່ເອີຍ." ອີກປະການນຶ່ງ ເວລານັ້ນແມ່ນການເລີ່ມຕົ້ນພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະເຢຊູ ພຣະອົງບໍ່ຢູ່ໃຕ້ຄຳສັ່ງຂອງແມ່ອີກ ນາງມາຣີອາຄວນຈະຮຽນຮູ້ວ່າລູກຊາຍຂອງນາງເວລານີ້ແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຖິງພຣະເຢຊູຈະຕອບນາງມາຣີອາແບບນັ້ນ ແຕ່ນາງກໍກ້າທີ່ຈະສະແດງຄວາມເຊື່ອອອກໂດຍບອກພວກຄົນໃຊ້ວ່າ, "ເມື່ອເພິ່ນບອກພວກທ່ານໃຫ້ເຮັດແນວໃດຈຶ່ງເຮັດຕາມເນີ"

ພຣະເຢຊູບອກຄົນໃຊ້ໃຫ້ຕັກນ້ຳໃສ່ອ່າງຫິນເຫລົ່ານັ້ນຈົນເຕັມ ແລ້ວຕັກເອົາໄປໃຫ້ພະນັກງານຊົມພະນັກງານນັ້ນອາດຈະແມ່ນຫົວໜ້າງານສົມຣິດຫລືຜູ້ດູແລອາຫານແລະເຄື່ອງດື່ມ ເມື່ອພະນັກງານຊົມເບິ່ງກໍເຫັນວ່າເປັນເຫລົ່າອະນຸນຄຸນພາບດີ ລາວເວົ້າວ່າຕາມທັມມະດາແລ້ວເຫລົ່າດີຕ້ອງເອົາມາຢາຍກ່ອນ ແລ້ວຈຶ່ງເອົາເຫລົ່າທີ່ບໍ່ດີຢາຍຕາມຫລັງ. ເຫລົ່າອະນຸນອັສຈັນທີ່ພຣະເຢຊູຈັດຫາໃຫ້ມີຄຸນພາບດີທີ່ສຸດໃນງານສົມຣິດ.

ບໍ່ມີຜູ້ໃດເລີຍໃນການກິນລ້ຽງງານສົມຣິດຮູ້ວ່າໄດ້ມີການອັສຈັນເກີດຂຶ້ນ ແຕ່ພະນັກງານໄດ້ຮັບປະສົບການນີ້ ແຕ່ລາວບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນການອັສຈັນນີ້. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມພວກສາວິກພຣະເຢຊູໄດ້ເຫັນການຊົງສຳແດງພຣະສະງ່າຣາສີແລະມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູຊົງເອົາສິ່ງທີ່ດີກວ່າເພີ່ມໃສ່ຄວາມເປົ່າວ່າງໃນພິທີກຳຂອງພວກຍິວ ນັ້ນກໍຄື; ຊີວິດທີ່ຄົບບໍຣິບູນ.

2. ການພິພາສາອັນຊອບທັມ: (ຍຣ 2:13-22)

ໃນຂະນະທີ່ງານປັສຄາກຳລັງຈະມາເຖິງ ພວກຍິວກໍພາກັນເດີນທາງໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມ ງານປັສຄາເປັນງານສລອງທີ່ສຳຄັນປະຈຳປີຂອງພວກຍິວ ເປັນງານສລອງນຶ່ງໃນສາມງານທີ່ສຳຄັນຊຶ່ງຄົນຍິວທຸກໆ ຄົນຈະຕ້ອງໄປຮ່ວມທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ໃນງານປັສຄາ ພວກຍິວໄດ້ລະນຶກເຖິງວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປົດປ່ອຍເຂົ້າເຈົ້າຈາກການເປັນທາດໃນປະເທດອີຢິບຢ່າງໃດ. ການຊຳຮະກໍເປັນສິ່ງສຳຄັນໃນງານປັສຄາ. ມາເຖິງເວລານີ້ພວກຍິວສັມພຣະໃໝ່ກໍພາກັນຊຳຮະທຳຄວາມສະອາດບ້ານເຮືອນຂອງເຂົາເຈົ້າໃນວັນປັສຄາ ຄົ້ນຫາເຊື້ອແປ້ງ

ຫລືເຂົ້າຈີ່ມີເຊື້ອທີ່ຕົກຄ້າງໃນເຮືອນເພື່ອຈະໄດ້ເອົາໄປຖິ້ມ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູສະເດັດມາເຖິງພຣະວິຫານ ກໍພົບຄົນໃນເດີນພຣະວິຫານກຳລັງພາກັນຊື້ແລະຂາຍ ບາງຄົນຂາຍງົວ, ແກະ, ນົກເຂົາ ແລະບາງຄົນກໍແລກປ່ຽນເອົາເງິນທີ່ໃຊ້ໃນທ້ອງຖິ່ນນັ້ນ. ຜູ້ທີ່ຂາຍສັດເພື່ອ ຖວາຍບູຊາທີ່ພຣະວິຫານກໍໃຫ້ຄວາມສະດວກແກ່ຜູ້ທີ່ເດີນທາງມາແຕ່ໄກ. ການແລກປ່ຽນເງິນກໍເພື່ອຈະເອົາ ເງິນນັ້ນຖວາຍໃນຕອນນະມັສການ. ພວກຍິວຕ້ອງຈ່າຍພາສີພຣະວິຫານ ແຕ່ເງິນທີ່ຈະຈ່າຍພາສີນັ້ນຕ້ອງ ແມ່ນເງິນທີ່ໃຊ້ໃນທ້ອງຖິ່ນເທົ່ານັ້ນ ດັ່ງນັ້ນຜູ້ທີ່ເດີນທາງມາແຕ່ໄກຈຳເປັນຕ້ອງປ່ຽນເອົາເງິນທ້ອງຖິ່ນ.

ພຣະເຢຊູຊົງໂກດຮ້າຍດ້ວຍຄວາມຊອບທັມ ພຣະອົງຊົງເອົາເຊືອກເຮັດແລ້ວໄລ່ສັດທັງຫລາຍອອກ ຈາກເດີນພຣະວິຫານ ແລ້ວຖອກເງິນຫລຽນຂອງຜູ້ປ່ຽນເງິນແລະຂວ້າໂຕະຂອງເຂົາເຈົ້າ. ພຣະອົງສັ່ງຜູ້ຂາຍ ນົກເຂົາວ່າ, "...ຢ່າເຮັດໃຫ້ທີ່ສະຖິດພຣະບິດາຂອງເຮົາເປັນບ່ອນຄ້າຂາຍ" ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງໄດ້ລະ ນົກເຖິງຄຳທີ່ຂຽນໄວ້ວ່າ, "ຄວາມຮ້ອນໃຈສຳລັບພຣະວິຫານຂອງພຣະອົງກໍໄໝ້ຢູ່ພາຍໃນຂ້າພຣະອົງເສັ້ງ" (ພສສ 69:9) ພວກສາວົກເຫັນວ່າການກະທຳຂອງພຣະເຢຊູສຳເຮັດຕາມທີ່ໄດ້ທຳນວາຍໄວ້.

ບັນດາຜູ້ທີ່ເຫັນການກະທຳຂອງພຣະເຢຊູຢາກຮູ້ວ່າ ໝາຍສຳຄັນອັນໃດທີ່ພຣະອົງຈະເຮັດເພື່ອໃຫ້ ຮູ້ເຖິງສິດອຳນາດຂອງພຣະອົງ ພຣະເຢຊູຊື້ໃສ່ການຄົ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງໃນອະນາຄົດທີ່ວ່າ, "ຖ້າມ້າງວິ ຫານນີ້ລົງເສັ້ງ ເຮົາຈະສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ໃນສາມວັນ" ຄົນເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງເວົ້າເຖິງຫຍັງ ເຂົາເຈົ້າຄິດ ວ່າພຣະອົງເວົ້າເຖິງພຣະວິຫານທີ່ມີມະນຸດສ້າງຂຶ້ນ. ການສ້ອມແປງພຣະວິຫານໄດ້ເລີ້ມຕົ້ນໃນປີທີ 19 ຫລື ປີທີ 20 ກ່ອນ ຄສ. ແລະຍັງບໍ່ສຳເຮັດຈົນມາເຖິງປີ ຄສ 63 ຫລື 64 ດັ່ງນັ້ນການມ້າງພຣະວິຫານແລະສ້າງ ຂຶ້ນໃໝ່ພາຍໃນສາມວັນຄົງເປັນໄປບໍ່ໄດ້ ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງພຣະວິຫານທີ່ເປັນຕົກອາຄານ ພຣະເຢ ຊູເວົ້າເຖິງພຣະອົງເອງ.

ພຣະວິຫານເປັນສູນກາງຂອງຄົນຍິວແລະເປັນສະຖານທີ່ ພຣະເຈົ້າສັນຍາວ່າຈະຊົງສະຖິດຢູ່ຖ້າມ ກາງໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ. ເວລານີ້ພຣະເຢຊູໄດ້ທົດແທນພຣະວິຫານດ້ວຍພຣະອົງເອງ ພຣະເຢຊູຊົງເປັນ ພຣະວິຫານທີ່ແທ້ຈິງ ເປັນບ່ອນທີ່ພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ຖ້າມກາງໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ພຣະເຢຊູຮູ້ວ່າໃນມື້ນຶ່ງການນະມັສການຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ຈຳກັດຢູ່ບ່ອນນຶ່ງບ່ອນດຽວ ແຕ່ພຣະ ອົງຈະຊົງຢູ່ນຳເຂົາເຈົ້າໃນທຸກທີ່ທຸກບ່ອນຜ່ານທາງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດ. ພຣະເຢຊູຈະສ້າງພຣະວິຫານໃໝ່ ສຳລັບພຣະອົງ ຊຶ່ງບໍ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນຈາກດິນຈີ່ແລະຫີນ ແຕ່ຈາກໃຈຂອງຄົນທັງຫລາຍທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງໃຫ້ ພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ສະຖານທີ່ແລະພິທີກຳເປັນເຄື່ອງມືສຳຄັນໃນການນະມັສການ ບ່ອນຢັ້ງມທີ່ມີແກ້ວຫລາກຫລາຍສີ ເພງທີ່ພວກເຮົາຮ້ອງ ຕັ້ງທີ່ພວກເຮົານຶ່ງ ແລະລາຍການນະມັສການ ທັງໝົດນີ້ໄດ້ຊ່ອຍເຮົາຕຽມຕົວເພື່ອນະ ມັສການ ແຕ່ຢ່າໃຫ້ເຮົາຄິດວ່າສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງຄວາມຈິງ ຫລືຢ່າໃຫ້ເຮົາໃຊ້ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ເປັນອຸປະສັກກັນກາງບໍ່ໃຫ້ຄົນອື່ນເຂົ້າມາຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກ(ໜ້າ)ພຣະເຈົ້າ.

ອົງພຣະເຢຊູຊົງເປັນສູນກາງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາ ການນະມັສການເປັນປະຈຳແລະພິທີກຳ ແມ່ນທາງນຶ່ງທີ່ຖວາຍກຽດພຣະອົງ ແຕ່ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາບໍຣິສຸດ. ພຣະເຢຊູພຽງເທົ່ານັ້ນທີ່ຊົງຊຳ ຣະລ້າງບາບພວກເຮົາແລະເຮັດໃຫ້ເຮົາບໍຣິສຸດຜ່ານທາງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ. ສະຖານທີ່ນະມັສການ ອາດຈະເປັນຕົກອາຄານ, ຫ້ອງອອກກຳລັງກາຍໃນ ໂຮງຮຽນ, ຫລືສນາມກິລາ ຫລືຕາມຕາລາດ ເປັນສະຖານ

ທີ່ໆ ພວກເຮົາເຕົ້າໂຮມກັນ ແຕ່ສະຖານທີ່ເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນສາເຫດໃນການນະມັສການຂອງພວກເຮົາ. ແຕ່ ແມ່ນພຣະເຢຊູ. ໃນຂະນະທີ່ເຮົາເຕົ້າໂຮມກັນເຮົາອາດຈະຖວາຍກຽດແດ່ພຣະອົງ ຈຶ່ງເຊີນຄົນອື່ນມາຮ່ວມ ຮ້ອງເພງສັຣເສີນພຣະອົງ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ໃນຂະນະທີ່ເຮົາອ່ານພຣະທັມຂ່າວປະເສີດທັງສີ່ເຫລັ້ມ ເຮົາອາດຈະຢາກຮູ້ວ່າມີຫລາຍຄົນເທົ່າໃດ ທີ່ໄດ້ຮູ້ແລະເຫັນຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູແລະພຣະຣາຊກິດຂອງພຣະອົງ ແຕ່ທາກບອດ(ຕາ)ໃນການກະທຳຂອງ ພຣະອົງ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ພວກເຮົາກໍອາດຈະເປັນເໝືອນເຂົາເຈົ້າເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ເອົາພິທີກຳມາທົດແທນ ຄວາມສັມພັນກັບພຣະອົງແລະໄດ້ຄິດຜິດໄປວ່າສະຖານທີ່ສຳຄັນກວ່າການສະຖິດຢູ່ຂອງເຈົ້າຜູ້ທີ່ເຮົາຮັບໃຊ້.

ຄຳຖາມ:

1. ການອັສຈັນທີ່ບ້ານການາໄດ້ເຫັນການຊົງສຳແດງສະຖາຣາສີຂອງພຣະຄຣິດຢ່າງໃດ ?
2. ແມ່ນຫຍັງທີ່ບາງຢ່າງເຮົາໄດ້ເຮັດຜິດໄປ ໂດຍເອົາພິທີກຳມາແທນຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ?
3. ໃນທຸກວັນນີ້, ການໂຄຣຣິບໃຫ້ກຽດພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ ມີຄວາມໝາຍຄືແນວໃດ?
4. ມີທາງໃດແດ່ທີ່ພິທີກຳອາດຈະກາຍເປັນອຸປະສັກກັ້ນກາງ ບໍ່ໃຫ້ຄົນອື່ນມານະມັສການພຣະເຈົ້າ?
5. ເຮົາຈະສ້າງໃຫ້ມີບ່ອນວ່າງຢ່າງໃດ ເພື່ອເປັນບ່ອນຕ້ອນຮັບທຸກຄົນທີ່ມານະມັສການພຣະເຈົ້າ?

ພສ

ບົດຮຽນທີ 3

ຈຸດເລີ່ມຂອງຊີວິດນີ້

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 3: 1-21

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ໂຢຮັນ 3: 1-21

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງຊີວິດນີ້.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ເຮັດຢ່າງໃດຂ້າພະເຈົ້າຈະມີປະສົບການກັບຊີວິດນີ້?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຈະຮັບເອົາພຣະເຢຊູເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຊີວິດນີ້.

ອ່ານລວບ: ພວກເຮົາສາມາດຮັບເອົາຊີວິດນີ້ໄດ້ໂດຍຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູແລະພຣະອົງຊົງນຳການປ່ຽນແປງມາສູ່ຊີວິດເຮົາ.

ຄຳນຳ

ໃນຫ້ອງສຸດທ້າຍເປັນບ່ອນທີ່ລູກສິດມີຜູ້ຊ່ວຍ. ດານີເອນ ຜູ້ຊ່ວຍແນະນຳລູກສິດ ໄດ້ນັ່ງຟຸບລົງຕັ້ງຂ້າງຄຽງກັບໂຕຂ້າພະເຈົ້າ. ລາວເວົ້າວ່າ, "ຂ້ອຍໄດ້ອ່ານພຣະທັມໂຢຮັນຈົບຈົນມີຄືນທີ່ຜ່ານມານີ້," ຂ້າພະເຈົ້າຖາມລາວວ່າ, "ເຈົ້າຄິດແນວໃດ?" "ຂ້ອຍຮູ້ດີວ່າ...ແມ່ນພຣະເຢຊູ ແລະຂ້ອຍບໍ່ສາມາດຫລີກໜີພຣະເຢຊູໄດ້. ຂ້ອຍພຍາຍາມທີ່ຈະຕັດສິນໃຈວ່າຈະເຊື່ອພຣະອົງຫລືບໍ່ເຊື່ອ; ແຕ່ຖ້າພຣະເຢຊູເປັນບຸກຄົນທີ່ກ່າວວ່າພຣະອົງນັ້ນແທລະເປັນຜູ້ນັ້ນ ແລະຖ້າຂ້ອຍເຊື່ອ ທຸກຢ່າງກໍຈະປ່ຽນແປງ."

ດານີເອນໄດ້ເຊື່ອຂ້ອຍໄປຮ່ວມພິທີຮັບບັບຕິສະມາຂອງລາວ ສາມອາທິດຕໍ່ມາ.

ເໝືອນດານີເອນ, ນິໂກເດມ ຈະຕ້ອງໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າລາວຈະເຮັດແນວໃດກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູ. ເມື່ອລາວມາຫາພຣະເຢຊູເພື່ອຢາກຈະເຂົ້າໃຈ, ພຣະເຢຊູໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ລາວເຫັນທຸກຢ່າງຈະຕ້ອງປ່ຽນແປງ. ນິໂກເດມຈະຕ້ອງບັງເກີດໃໝ່. ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຄືຮັບເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າແລະພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພື້ນ ແລ້ວລາວກໍຈະພົບຊີວິດນີ້. ພວກເຮົາສາມາດມີປະສົບການກັບຊີວິດນີ້ໄດ້ໂດຍການຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູຄຣິດແລະພຣະອົງຈະຊົງປ່ຽນແປງທຸກສິ່ງ.

1. ບຸກຄົນທີ່ມີຄຳຖາມ (ໂຢຮັນ 3:1-2)

ຄືເພື່ອນຂອງຂ້ອຍດານີເອນ, ນິໂກເດມ ໄດ້ຮູ້ວ່າມີບາງຢ່າງທີ່ແຕກຕ່າງກ່ຽວກັບອົງພຣະເຢຊູ ແລະລາວຢາກຮູ້ເພີ່ມເຕີມ. ໂຢຮັນ ບົດທີ 3 ໄດ້ບອກພວກເຮົາວ່າ ນິໂກເດມເປັນເຈົ້ານາຍຂອງພວກຍິວແລະເປັນຟາຣີຊາຍຊຶ່ງເປັນກຸ່ມຜູ້ນຳສາສນາຊາວຍິວທີ່ປົກປ້ອງປະເພນີຄວາມເຊື່ອຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຕິດຕາມແລະເຊື່ອວ່າພວກເຂົາແປພຣະຄຳພິຖືກຕ້ອງ. ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ຕໍ່ສູ້ຄວາມນິກົດຂອງພຣະເຢຊູ.

ໃນຖານະຜູ້ນຳຊາວຍິວ, ນິໂກເດມເປັນສະມາຊິກສານສູງສຸດຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ ພວກຟາຣີຊາຍ ແລະຊາດູກາຍ ຄນະສານສູງເປັນຜູ້ມີໜ້າທີ່ສູງສຸດຂອງການສັດຕິການຂອງຊາວຍິວ. ສານສູງສຸດມີສິດໃນການປົກຄອງທຸກສະພາບການຂອງຊາວຍິວ. ພວກເຂົາຈະຫາເຮືອງຕໍ່ຕ້ານພຣະເຢຊູຈົນເຖິງການຈັບພຣະອົງໄປຄືງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

ໃນຕໍາແໜ່ງຟາຣີຊາຍແລະສະມາຊິກຂອງສານສູງສຸດ, ນິໂກເດມເປັນເປັນບຸກຄົນທີ່ມີອິດທິພົນ. ອາດຈະເປັນດ້ວຍເຫດນີ້ ນິໂກເດມຈຶ່ງມາຫາພຣະເຢຊູເວລາກາງຄືນ. ພວກຜູ້ນຳຊາວຍິວຖືວ່າກາງຄືນນັ້ນບໍ່ແມ່ນເວລາສົມຄວນທີ່ຈະສຶກສາເຮືອງສາສນາ. ການມາຫາພຣະເຢຊູເວລາກາງຄືນເພື່ອຫລີກເວັ້ນຜູ້ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ ແລະເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຫລາຍຄົນເຫັນ.

ນິໂກເດມ ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບເຊື່ອເວລາລາວເຂົ້າມາຫາພຣະເຢຊູ, ແລະຄວາມເວົ້າຂອງລາວບອກເຖິງການຖ່ອມຕົວ, "ພຣະອາຈານ, ພວກຂ້ານ້ອຍຊາບຢູ່ວ່າທ່ານເປັນຄູ່ທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດເຮັດໝາຍສຳຄັນທີ່ທ່ານເຮັດຢູ່ນັ້ນ ເວັ້ນແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳ" (3: 2). ຕາມປົກຕິແລ້ວຜູ້ທີ່ຈະເອີ້ນນາມວ່າອາຈານທາງສາສນາຈະຕ້ອງໄດ້ຜ່ານການສຶກສາຮຳຮຽນຈົບ ຈຶ່ງເອີ້ນວ່າອາຈານຫລືຄູໄດ້. ສະນັ້ນການທັກທາຍຂອງນິໂກເດມຈຶ່ງສະແດງເຖິງຄວາມໂຄຣບຕໍ່ພຣະເຢຊູ. ນິໂກເດມຢາກຮູ້ເພີ່ມ, ພຣະເຢຊູກຳລັງຈະຕອບໃຫ້ລາວງົງເກີນຄວາມຄາດໝາຍ.

2. ທ່ານຈະຕ້ອງບັງເກີດໃໝ່ (ໂຢຮັນ 3: 3-8)

ນິໂກເດມຄິດວ່າພຣະເຢຊູຈະຊົງໃຫ້ຄວາມແຈ້ມແຈ້ງໃນຄຳສອນຂອງພຣະອົງ ຫລືສະແດງໝາຍສຳຄັນຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ "ເຮົາບອກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ບັງເກີດໃໝ່ ຜູ້ນັ້ນຈະເຫັນຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້" (3:3). ນິໂກເດມ ງົງໃນຄຳເວົ້ານັ້ນ ແລະໄດ້ທູນພຣະອົງວ່າ: ຄົນເຖົ້າແລ້ວຈະເກີດໃໝ່ໄດ້ຢ່າງໃດ?

ພຣະຄັມພິເດີມໄດ້ເວົ້າເຮືອງມີຫົວໃຈແລະຈິດວິນຍານໃໝ່ (ເຢເຣມີຍາ 31: 33-34; ເອເຊກຽນ 11:19), ແຕ່ການເກີດໃໝ່ເປັນເຮືອງແປກສຳລັບຄົນຍິວທົ່ວໄປ. ການເຊື່ອໃໝ່ແລະການບັບຕິສະມານັ້ນເປັນເໝືອນກັບເດັກນ້ອຍທີ່ເກີດໃໝ່, ແຕ່ພວກຄົນຍິວທີ່ແທ້ນັ້ນບໍ່ຈຳເປັນຈະຕ້ອງເກີດໃໝ່. ພວກເຂົາໄດ້ເກີດມາຈາກເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ. ພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງເກີດໃໝ່ເທື່ອທີສອງ.

ພຣະເຢຊູຊົງຕ້ອງການໃຫ້ ນິໂກເດມ ເຂົ້າໃຈວ່າການເກີດໃໝ່ໃນຄອບຄົວ ຫລືໃນປະເທດນັ້ນບໍ່ພຽງພໍສຳລັບຄວາມລອດພົ້ນເລີຍ. ເພື່ອປະສົບການໃນຊີວິດໃໝ່ນັ້ນ, ນິໂກເດມຈະຕ້ອງບັງເກີດໃໝ່ຈາກນ້ຳແລະຈາກພຣະວິນຍານ. ນ້ຳທີ່ນີ້ອາດຈະໝາຍເຖິງການບັບຕິສະມາ. ການບັງເກີດໃໝ່ຈະຕ້ອງມີການກັບໃຈໃໝ່ ຊຶ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນດ້ວຍການຮັບບັບຕິສະມາ ແລະການປ່ຽນແປງແລະຊີວິດໃໝ່ທາງຈິດວິນຍານ.

ພຣະເຢຊູຊົງບອກນິໂກເດມວ່າຢ່າປລາດໃຈໃນຄຳສອນນີ້. ພຣະອົງຊົງປຽບທຽບການເຄື່ອນໄຫວຂອງພຣະວິນຍານເໝືອນກັບລົມ. ເວລາຂ້ອຍນັ່ງຢູ່ລະບຽງ, ຂ້ອຍຫລົງເຫັນງ່າໄມ້ທາງຫລັງບ້ານເນື່ອງໄປມາເພາະລົມພັດ. ຂ້ອຍໄດ້ຍິນສຽງມັນພັດແລະເຫັນຕົ້ນໄມ້ຕົງ, ແຕ່ບໍ່ເຫັນລົມແລະບອກທ່ານວ່າມັນມາແຕ່ໃສຫລືໄປໃສ? ການທຳງານຂອງພຣະວິນຍານໃນຊີວິດເຮົາກໍເປັນດັ່ງນັ້ນ, ແຕ່ວິທີທາງຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ມີໃຜຄວບຄຸມເພາະເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈ.

4. ບຸດມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກຍົກຂຶ້ນ (ໂຢຮັນ 3: 9-15)

ຄວາມບໍ່ເຂົ້າໃຈຂອງນິໂກເດມເຮັດໃຫ້ ພຣະເຢຊູຕ້ອງອະທິບາຍເພີ່ມ. ພຣະເຢຊູຊົງບອກວ່າ ໃນຖານະຜູ້ນຳຊາວຢິວ ນິໂກເດມຄວນເຂົ້າໃຈສິ່ງເຫລົ່ານີ້. ພຣະຄັມພີເດີມໄດ້ບອກເຖິງພຣະສັນຍາໃໝ່ຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເມຊີອາຈະຊົງນຳມາ. ຍຸກນັ້ນໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ, ແຕ່ນິໂກເດມຍັງບໍ່ເຫັນເພາະວ່າທ່ານບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະເຢຊູຊົງເປັນພະຍານແກ່ພຣະບິດາ ຫລືພຣະບິດາຊຶ່ງເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ພຣະບຸດ (3:11). ແຕ່ທ່ານທັງຫລາຍປະຕິເສດສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສຳແດງໃຫ້ເຫັນຜ່ານພຣະບຸດນັ້ນ ຈະບໍ່ສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະເຈົ້າແລະຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳໃນໂລກນີ້.

ປະເພນີຂອງຊາວຢິວເວົ້າເຖິງບຸກຄົນເຊັ່ນ ເອໂນກ, ໂມເຊ, ເອລີຢາ, ແລະເອຊາຢາ ວ່າພວກເພິ່ນໄດ້ຂຶ້ນສູ່ສວັນຢ່າງມະຫັສຈັນ. ພຣະເຢຊູຊົງປຽບພຣະອົງເອງກັບຄົນພວກນີ້; ພຣະອົງບອກວ່າຜູ້ທີ່ສົມຄວນເວົ້າເຮືອງສວັນຕ້ອງແມ່ນຜູ້ທີ່ລົງມາຈາກສວັນຄືບຸດມະນຸດ. ພຣະເຢຊູຜູ້ລົງມາຈາກສວັນ ແລະຈະກັບໄປສວັນຄືຜູ້ທີ່ມີສິດເວົ້າເຮືອງຂອງສວັນ. ນິໂກເດມຈຶ່ງຕ້ອງການຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢຊູ ເຊັ່ນດຽວກັນກັບພວກເຮົາ.

ພຣະເຢຊູໃຊ້ພຣະຄັມພີເດີມເພື່ອອະທິບາຍເຖິງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະຄຣິດສາມາດໃຫ້ຊີວິດຝ່າຍວິນຍານ. ດັ່ງຊົນຊາດອິສຣາເອັນໄດ້ຫລົງທາງໃນຖິ່ນທຸກະກັນດານຫລັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ຖືກປົດປ່ອຍຈາກອີຢິບ, ປະຊາຊົນພາກັນຈື່ມວ່າແລະຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນພຣະເຈົ້າຊົງໄດ້ສົ່ງພົດມາໃນຖ້ຳມາກາງເຂົາ ໄດ້ມີຫລາຍຄົນຖືກງູຕອດແລະຕາຍໄປ. ຫລັງຈາກພວກເຂົາໄດ້ກະທຳບາບແລ້ວ, ໂມເຊ ກໍໄດ້ອ້ອນວອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອເຂົາ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງບອກໂມເຊໃຫ້ເອົາທອງມາເຮັດເປັນຮູບງູແລ້ວເອົາໄປໄວ້ເທິງກິກເສົາເພື່ອວ່າມີຄົນໃດຖືກງູຕອດ ກໍຈະໄດ້ໝູວເບິ່ງຮູບງູນັ້ນ ແລະກໍຈະບໍ່ຕາຍ (ຈິດບັນຊີ 21: 4-9).

ສຳຫລັບທຸກໆນັ້ນບໍ່ມີຮິດເດດຫຍັງ; ມັນເປັນແຕ່ພຽງທອງລ້າງ. ການເບິ່ງທອງນັ້ນສະແດງເຖິງການກັບໃຈຈາກການເຮັດບາບແລະສະແດງເຖິງການມີຄວາມຫວັງໃນຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຊັ່ນດຽວກັນ ພຣະເຢຊູຈະຖືກຍົກຂຶ້ນເທິງໄມ້ການແຂນເພື່ອເປັນຄວາມໝາຍຂອງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ; ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູແລະຮັບການຖວາຍບູຊາເພື່ອຄວາມບາບຂອງເຂົາກໍຈະມີຊີວິດນິຣັນ (ຢຮ 3:15).

5. ມາເພື່ອໂຜດ ບໍ່ແມ່ນມາເພື່ອລົງໂທດ (ໂຢຮັນ 3:16-22)

ໂຢຮັນ 3:16 ເປັນພຣະຄຳທີ່ຄົນຮູ້ທີ່ສຸດ. ເປັນຂໍ້ແລກທີ່ທຸກຄົນມັກທ້ອງຈຳ ແລະພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄົນຂຽນໃສ່ເສື້ອຍືດແລະຕິດໃສ່ທ້າຍຮິດ. ຄວາມຄຸ້ນເຄີຍເຮັດໃຫ້ເບິ່ງຂ້າມໄດ້ງ່າຍ. ພວກເຮົາຄ່ອຍໆຊຳລົງຈັກໜ່ອຍ

ເພື່ອໃຫ້ພຣະຄຳປຸງແປງພວກເຮົາ ນັ້ນເປັນການປະກາດຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກ ຈົນໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູຊົງສະລະພຣະຊົນຂອງພຣະອົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເສັງສະລະໂດຍໃຫ້ພຣະບຸດສຸດທີ່ຮັກອົງດຽວຂອງພຣະອົງເພື່ອໂລກຈະໄດ້ປະຕິເສດແລະຕໍ່ສູ້ພຣະອົງ. ສິ່ງທີ່ສຳຄັນກໍຄືວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກ. ຊາວອິສຣາເອນຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກພວກເຮົາເປັນພິເສດ ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີພຣະເຈົ້າປະທານພຣະເຢຊູຄຣິດຊຶ່ງເປັນການພິສູດເຖິງຄວາມຮັກແກ່ທຸກໆຄົນ. ທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈເຊື່ອພຣະອົງ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ເລືອກວ່າເຂົາຈະມາຈາກຄອບຄົວໃດ ຫລືປະເທດໃດ, ສາມາດຮັບການໄຖ່ຈາກຄວາມຕາຍແລະສາມາດໄດ້ມີປະສົບການກັບຊີວິດນິຣັນ.

ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງໃນການໂຜດຄົນທັງໂລກ ບໍ່ແມ່ນການລົງໂທດ. ພຣະເຢຊູມາເພື່ອໂຜດບໍ່ແມ່ນຕັດສິນລົງໂທດ. ໂລກນີ້ໄດ້ຢູ່ໃນການພິພາກສາລົງໂທດຢູ່ແລ້ວ, ຄວາມບາບແລະການຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ເຮົາຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການຕັດສິນລົງໂທດອັນຍຸດຕິທັມຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ກັບໃຈໃໝ່ແລະວາງໃຈເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຜູ້ນັ້ນໄດ້ຖືກຍົກເວັ້ນການລົງໂທດ. ຜູ້ທີ່ປະຕິເສດຂອງຂວັນແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຢຊູ, ຈະຕ້ອງໄດ້ປະສົບກັບການລົງໂທດຕາມທີ່ເຂົາຄວນໄດ້ຮັບ.

ຄວາມບາບແລະສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ຄວບຄຸມໂລກນີ້, ພຣະເຢຊູຊົງມາເປັນແສງສວ່າງຊຶ່ງນຳຄົນທັງຫລາຍອອກຈາກຄວາມມືດ. ແຕ່ຫລາຍຄົນເລືອກເອົາຄວາມມືດ, ເຂົາມັກຈະປົກປິດຄວາມບາບແລະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຫລາຍກວ່າທີ່ຈະເຫັນຄວາມຈິງແລະຄວາມສວ່າງໃນພຣະຄຣິດ; ຜູ້ທີ່ຮັກຄວາມຈິງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສຳແດງໃນພຣະຄຣິດ, ກໍໄດ້ພົບແສງສວ່າງ ແລະໄດ້ຮັບຊີວິດທີ່ມີເສລີພາບຊຶ່ງພຣະຄຣິດໄດ້ປະທານໃຫ້.

ໂຢຮັນບໍ່ໄດ້ບັນທຶກໄວ້ວ່ານິໂກເດມໄດ້ຕອບຮັບແນວໃດຫລັງຈາກການສອບຖາມພຣະເຢຊູໃນພຣະທັມຕອນນີ້. ແຕ່ໃນເວລາຕໍ່ມາທ່ານໄດ້ສນັບສນູນພຣະເຢຊູຮວມກັບຟາຣີຊາຍຄົນອື່ນໆ (ໂຢຮັນ 7: 50-52). ນິໂກເດມ ກໍໄດ້ຊ່ວຍໂຢເຊັບ ອາຣີມາທາຍ ມາອັນເຊີນພຣະສົບຂອງພຣະເຢຊູໄປຫລັງຈາກພຣະອົງສິ້ນພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນແລະໄດ້ເອົາເຄື່ອງຫອມປະສົມນ້ຳມາເພື່ອມັ່ນພຣະສົບນັ້ນ (ໂຢຮັນ 19: 39). ນິໂກເດມໄດ້ມາພົບພຣະເຢຊູຕອບກາງຄືນ, ແຕ່ທ່ານໄດ້ເຫັນແສງສວ່າງແລະໄດ້ພົບຊີວິດນິຣັນ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ເໝືອນ ນິໂກເດມ ພວກເຮົາອາດພຍາຍາມທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຢຊູເປັນໃຜແລະເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ມາ ນີ້ຄືຄວາມຈິງທີ່ເຮົາຕ້ອງຮັບໄວ້: ພຣະເຢຊູຄຣິດແມ່ນຜູ້ທີ່ມາສຳແດງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກເຮົາແລະພຣະອົງເປັນຈຸດເລີ່ມຂອງຊີວິດນິຣັນ.

ພວກເຮົາອາດເລືອກດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມມືດ. ພວກເຮົາເຮັດສິ່ງທີ່ເຮົາຢາກເຮັດຫລືບໍ່ເຮັດສິ່ງທີ່ເຮົາຄວນເຮັດ. ພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນຜິດຫວັງ; ບາງຄັ້ງຍັງເຮັດໃຫ້ຕົວເອງຜິດຫວັງ. ເມື່ອພວກເຮົາກ້າຫານພໍທີ່ຈະ

ຮັບຮູ້, ແຕ່ມີບາງຢ່າງໃນເນົາ ທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດປັດມັນອອກ ຄວາມຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ມີຄຸນຄ່າ, ທຳຜິດ, ແລະ ຄວາມອັບອາຍທີ່ບໍ່ຍອມອອກໜີໄປ.

ພຣະເຢຊູຊົງມາເພື່ອປ່ຽນແປງ. ຊີວິດນິຮັນນັ້ນບໍ່ແມ່ນແຕ່ຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າຕອດໄປ ແຕ່ເປັນຂອງຂວັນອັນລ້ຳຄ່າ. ຊີວິດນິຮັນຄືສິ່ງທີ່ພວກເຮົາສາມາດມີດຽວນີ້ ໂດຍໃຊ້ຊີວິດກັບພຣະເຈົ້າຜ່ານທາງພຣະເຢຊູຄຣິດຜູ້ເປັນຂອງຂວັນ (ໂຍຮັນ 17:13). ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງຖືກລົງໂທດ. ພວກເຮົາສາມາດປະສົບກັບຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ, ແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍການສາຣະພາບຄວາມບາບ, ຂໍພຣະເຈົ້າໃຫ້ຍົກໂທດພວກເຮົາ ແລະຍົດເອົາພຣະຄຣິດເປັນຄວາມຫວັງຂອງຄວາມລອດພົ້ນ. ມື້ນີ້ຖ້າທ່ານຍັງຕ້ອງການປ່ຽນແປງຂ້າງໃນ, ມີພຣະເຢຊູຜູ້ດຽວທີ່ສາມາດຊ່ວຍໄດ້. ຈົ່ງຮັບເອົາພຣະອົງ ແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ຮັບຊີວິດນິຮັນ.

ຄຳຖາມ

1. ທ່ານຈະອະທິບາຍຄວາມໝາຍຂອງການບັງເກີດໃໝ່ໃຫ້ກັບຄົນອື່ນໆໄດ້ແນວໃດ? ທ່ານຈະອະທິບາຍວ່າຊີວິດນິຮັນແມ່ນຫຍັງ?
2. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນເໝືອນດັ່ງລົມ? ເປັນທັງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈຶ່ງເປັນເຮືອງເລິກລັບສຳລັບຄົນທີ່ຍັງບໍ່ຍອມຮັບການສຳແດງຕົວເອງຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະເຢຊູ?
3. ພຣະເຢຊູຊົງສເນີວ່າການລົງໂທດນັ້ນແມ່ນການເລືອກ. ພວກເຮົາສາມາດຢູ່ໃນການລົງໂທດ ແຕ່ມີໂອກາດທີ່ມາຫາພຣະຄຣິດເພື່ອການປົດປ່ອຍ. ທ່ານຮູ້ສຶກຢ່າງໃດກ່ຽວກັບຄວາມຈິງນີ້? ເປັນທັງໆ?
4. ມີບ່ອນໃດໃນຊີວິດຂອງທ່ານ ທີ່ຍັງຢ້ານບໍ່ກ້າໃຫ້ແສງສວ່າງຂອງພຣະຄຣິດສ່ອງເຂົ້າມາ? ທ່ານຈະເຮັດຢ່າງໃດກ່ຽວກັບເຮືອງນີ້?
5. ພວກເຮົາຈະເຮັດວິທີໃດເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ຄົນອື່ນໆໄດ້ມີຄວາມຫວັງໃນອົງພຣະຄຣິດ ແລະໃຫ້ມີປະສົບການກັບຊີວິດນິຮັນ?

ບົດຮຽນທີ 4

ຂ້າມກຳແພງໄປດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 4:4-30, 39-42

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ໂຢຮັນ 4:1-32

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປະທານພຣະຄຸນໃຫ້ຍິງຊາວຊາມາເຣັງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ແມ່ນກຳແພງອັນໃດທີ່ທ່ານຈະຂ້າມເພື່ອແບ່ງປັນພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງກັບຄົນອື່ນໄດ້?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຮູ້ວ່າອັນໃດເປັນກຳແພງເພື່ອທ່ານຈະສາມາດຂ້າມໄປແບ່ງປັນພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງກັບຄົນອື່ນໄດ້.

ຄຳນຳ

ການທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ພົບກັບຍິງຊາວຊາມາເຣັງນັ້ນໄດ້ສອນເຮົາໃຫ້ຮູ້ວິທີຂ້າມກຳແພງເພື່ອແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງ.

ມີຍິງສອງຄົນທີ່ມີຊີວິດແຕກຕ່າງກັນທີ່ສຸດ ຄົນນຶ່ງຊື່ ຄອນດາ ແລະອີກຄົນນຶ່ງຊື່ ຄຣິສຕິນ. ນາງຄຣິສຕິນໄດ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນທີ່ໂບດ ແລະກໍເປັນຄນະກັມມະການຫລາຍພະແນກໃນໂບດຂອງລາວ, ແຕ່ດຽວນັ້ນນາງໄດ້ລ້ຽງລູກຢູ່ບ້ານ. ສ່ວນນາງຄອນດາເປັນຍິງໝັ້ນອອກບ້ານໄປມ່ວນຊື່ນ ນາງເປັນຄົນມັກໃຊ້ພາສາຫຍາບຊ້າ ແລະໄດ້ຖືກຢ່າຮ້າງມາຫລາຍເທື່ອ ຄອນດາໄດ້ເຮັດວຽກຢູ່ບ້ານຮັບໂທຣະສັບໃຫ້ບໍລິສັດເບິ່ງລາຍມື ແລະດູມໍ. ຍິງທັງສອງໄດ້ພົບກັນທີ່ສວນສາທາຣະນະເວລາລູກຂອງພວກເຂົາພາກັນແຂ່ງກິລາ. ທີ່ສຸດພວກເຂົາໄດ້ລຶ້ງເຄີຍກັນດີຂຶ້ນ ພວກເຂົາເລີຍສົນທະນາກັນເຖິງຄວາມເປັນມາຂອງຊີວິດ. ຄອນດາບໍ່ເປັນຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ນາງມີຄຳຖາມນາໆປະການ ແຕ່ນາໆຢາກຟັງເລື່ອງຄວາມເຊື່ອ. ທີ່ສຸດນາງຄອນດາຍອມໄປຮ່ວມການສຶກສາພຣະຄຳພີຂອງກຸ່ມສະຕຣີທີ່ບ້ານຂອງຄຣິສຕິນ ແລະກໍໄປໂຮງຮຽນວັນອາທິດໃນເວລາຕໍ່ມາ. ຫລັງຈາກສອງປີນາງຄອນດາກໍໄດ້ຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູ.

ພວກເຮົາຄວນເຮັດເໝືອນນາງຄຣິສຕິນຍອມຂ້າມກຳແພງໄປແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດ. ພວກເຮົາອາດມີບັນຫາເລື່ອງພາສາ, ປະເພນີ, ຫລືຜິວພັນ. ຫລາຍໆເທື່ອນີ້ສັຍ, ຄວາມນິກົດ ແລະປະສົບການຕ່າງໆອາດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາບໍ່ຢາກແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດກັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ. ບາງຄັ້ງພວກເຮົາບໍ່ຢາກເຮັດໃຫ້ຄົນອື່ນບໍ່ສະບາຍໃຈເວລາແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດ ກໍຄືຄວາມຍັງມີໂອກາດໜ້າ. ການທີ່ເຫັນອົງພຣະເຢຊູສົນທະນາກັບຍິງຊາວຊາມາເຣັງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເອົາເປັນຕົວຢ່າງໄດ້ທີ່ຈະຂ້າມກຳແພງໄປດ້ວຍພຣະຄຸນແລະຄວາມຈິງ.

1. ນຳແຫ່ງຊີວິດ (ໂຢຮັນ 4:4-14)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເດີນທາງຈາກເມືອງຄາລີເລທາງພາກເໜືອຂອງແຂວງປາເລສຕິນໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມທາງພາກໃຕ້, ພຣະອົງ “ຕ້ອງຜ່ານເມືອງຊາມາເຣັງ” (4:4). ເພາະມີທາງຕົງຜ່ານເມືອງນີ້ໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແຕ່ພວກຍິວທີ່ຖືກົດບັດຍັດຢ່າງເຄັ່ງຄັດນັ້ນ ພວກເຂົາໄປທາງອື່ນເພາະບໍ່ຢາກພົບກັບຄົນຊັ້ນຕໍ່າແລະຜິດບາບ. ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຜ່ານເມືອງນີ້ໄປເພາະເປັນການນໍາພາຈາກພຣະເຈົ້າ.

ອົງພຣະເຢຊູແລະພວກສາວິກໄປເຖິງນໍ້າສ້າງຂອງຢາໂຄບ ໃນເມືອງຊີຂາ. ອາກາດຮ້ອນກ້າແລະພວກຕິດຕາມພ້ອມອົງພຣະເຢຊູກໍເມື່ອຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະອົງຈຶ່ງພັກຢູ່ທີ່ນໍ້າສ້າງ ສ່ວນພວກສາວິກພາກັນເຂົ້າໄປໃນເມືອງເພື່ອຊອກຊື້ອາຫານ. ອົງພຣະເຢຊູເປັນມະນຸດແລະພຣະເຈົ້າເຕັມສ່ວນ ພຣະອົງຈຶ່ງເມື່ອຍແລະຫົວ.

ໃນເວລານັ້ນມີຜູ້ຍິງຄົນນຶ່ງມາຕັກນໍ້າຄົນດຽວ ຕາມປົກກະຕິຜູ້ຍິງມາຕັກເອົານໍ້າມາເປັນກຸ່ມ ແລະມາໃນຍາມເຊົ້າເວລາອາກາດເຢັນ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ບອກເຖິງລັກສະນະແຕກຕ່າງຂອງນາງວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ່າງໝູ່ ເພາະນາງອາດເປັນຄົນຖືກລັງກຽດ ຫລືນາງອາດບໍ່ຢາກຮ່ວມກັບຄົນອື່ນ. ແຕ່ສ່ວນອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃຫ້ນາງເປັນຄົນແປກໃຈເພາະພຣະອົງໄດ້ຂໍດື່ມນໍ້າຈາກນາງ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດຜິດທໍານຽມຫລາຍຢ່າງເວລາເຮັດເຊັ່ນນີ້. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວພວກຫົວໜ້າສາສນາຈະບໍ່ເວົ້ານໍ້າຜູ້ຍິງເດັດຂາດເພາະເປັນການຜິດ ແລະບໍ່ພຽງແຕ່ເທົ່ານັ້ນ ການຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບຄົນຊາມາເຣັງຊຶ່ງເປັນຄົນບໍ່ສະອາດແລະຜິດບາບນັ້ນຜິດເພີ່ມ. ພວກຍິວຈະບໍ່ກິນອາຫານທີ່ພວກຊາວຊາມາເຣັງແຕ່ງ ສ່ວນອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເອົາຫົວຂາດທໍານຽມຂອງພວກຍິວ ພຣະອົງໄດ້ສົນທະນາກັບຜູ້ຍິງ ເພາະພຣະອົງເປັນຫ່ວງຕໍ່ວິນຍານຈິດຂອງນາງຫລາຍກວ່າ.

ການເຮັດຢ່າງນີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຍິງຊາວຊາມາເຣັງແປກໃຈ ນາງຈຶ່ງກ່າວວ່າທ່ານເປັນຄົນຍິວເປັນຫຍັງຈຶ່ງມາຂໍນໍ້າດື່ມຈາກຜູ້ຍິງຊາມາເຣັງ. ອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງປຸງນສະພາບໂດຍກ່າວເຖິງເລື່ອງຈິດວິນຍານ ແລະເວົ້າວ່າ ຖ້າຜູ້ຍິງໄດ້ຮູ້ວ່ານາງໄດ້ເວົ້າກັບໃຜ ຜູ້ຍິງອາດຈະຂໍກິນຈາກພຣະອົງຜູ້ເປັນນໍ້າແຫ່ງຊີວິດ (4:10).

ຍິງຊາວຊາວມາເຣັງແຮງບໍ່ເຂົ້າໃຈໂດຍຄໍາເວົ້າຂອງພຣະເຢຊູ ເພາະພຣະອົງບໍ່ມີຄຸທີ່ຈະຕັກເອົານໍ້າ. ນາງຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຄໍາໝາຍວ່າ, “ນໍ້າແຫ່ງຊີວິດ.” ນໍ້າສ້າງນີ້ເປັນສິ່ງພຣະເຈົ້າປະທານຢ່າງອັດສະຈັນຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້ ເພາະຍັງມີນໍ້າສະອາດອອກມາຈາກຄວາມເລິກປະມານ 30 ແມດ. ຍິງຊາວຊາມາເຣັງປລາດໃຈວ່າອົງພຣະເຢຊູຈະເອົານໍ້າດື່ມວ່ານໍ້າສ້າງຂອງຢາໂຄບທີ່ຄົນໄດ້ໃຊ້ມາເປັນຫລາຍພັນປີມາຈາກໃສ.

ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງນໍ້າທັມມະດາ ແຕ່ແມ່ນນໍ້າແຫ່ງວິນຍານຈິດ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບອົງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊຶ່ງເປັນບໍ່ນໍ້າແລະເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດໂດຍບໍ່ແຫ້ງຈັກເທື່ອ. ອົງພຣະເຢຊູມອບໃຫ້ຍິງຊາວຊາມາເຣັງຜູ້ມີຄວາມຕ້ອງການເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມຫົວທາງຈິດວິນຍານຂອງນາງໄດ້ອົ່ມເຕັມ: ທີ່ເປັນຊີວິດຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນນີ້ແລະສືບໄປເປັນນິດ.

2. ຈິດວິນຍານແລະຄວາມຈິງ (ໂຢຮັນ 4:16-30)

ໃນທີ່ສຸດຍິງຊາວຊາມາເຣັງໄດ້ທູນຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູປະທານນໍ້າແຫ່ງຊີວິດໃຫ້ແກ່ຕົນ ເພາະພຣະອົງເຄີຍກ່າວເຖິງເລື່ອງນີ້ໃຫ້ນາງຟັງມາກ່ອນແລ້ວ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປະເຊີນກັບນາງເຖິງເລື່ອງຄວາມຈິງກ່ຽວກັບນໍ້າສ້າງທີ່ນາງເຄີຍມາຕັກເອົາເປັນປະຈຳ. ອົງພຣະເຢຊູບອກນາງໃຫ້ໄປເອົາຜົມມາຫາ, ນາງໄດ້ຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍບໍ່ມີຜົມ (4:17). ຄໍາເວົ້ານັ້ນບໍ່ເປັນຄວາມຈິງ ອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງປະເຊີນກັບນາງດ້ວຍຄວາມຈິງ ເພາະໃນເວລານັ້ນນາງບໍ່ໄດ້ມີຜົມແທ້ ເພາະນາງເຄີຍມີມາແລ້ວຫ້າຄົນ ແລະນາງຢູ່ກັບຊາຍທີ່ບໍ່ແມ່ນຜົມຂອງຕົນ ພວກ

ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກດີວ່ານາໄດ້ຢ່າຮ່າງກັບຊາຍທ້າຄົນດ້ວຍວິທີໃດ, ແຕ່ພວກເຮົາຮູ້ແນ່ນອນວ່ານາມີຊີວິດຢ່າງລົ້ມ
ລຸກຄຸກຄານແລະຕັດສິນໃຈຜິດມາ ໂດຍຕອດ.

ການທີ່ນາໄດ້ໄປຕັກນ້ຳໄດ້ບອກເຖິງເຫດການທີ່ນາໄປຍາມຮ້ອນໆແລະຄົນດຽວ. ຄວາມທຸກລຳ
ບາກບັງຄັບນາໄຫ້ຊອກຫາຜົວ ແຕ່ເມື່ອໄດ້ຜ່ານການຢ່າຮ່າງທ້າເທື່ອນັ້ນເຮັດໃຫ້ນາຊອກຫາຜົວຍາກແລະ
ຜູ້ຊາຍທີ່ນາຢູ່ນຳນັ້ນກໍບໍ່ຍອມແຕ່ງງານນຳ. ຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ, “ຊາຍທີ່ເຈົ້າຢູ່ນຳບໍ່ແມ່ນຜົວເຈົ້າ” ໝາຍຄວາມວ່າ
ຊາຍຄົນນີ້ອາດແມ່ນຜົວຄົນອື່ນ ຫລືຊາຍຊູ້.

ການທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປະເຊີນກັບນາດ້ວຍຄວາມຈິງຢ່າງນີ້ເພື່ອຈະໃຫ້ນາໄດ້ຮັບພຣະຄຸນ. ພວກເຮົາ
ກໍຄືກັນມັກຊອກຫາຄວາມພໍໃຈດ້ານຈິດວິນຍານໃນບ່ອນຜິດ. ເມື່ອພວກເຮົາເປີດຊີວິດຈິດໃຈໃຫ້ອົງພຣະເຢ
ຊູ ພວກເຮົາກໍໄດ້ພົບຄວາມຈິງແລະພຣະຄຸນຈາກພຣະອົງ. ຜູ້ຍິງຊາມາເຮັງພະຍາຍາມຈະປ່ຽນຄຳເວົ້າເມື່ອ
ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກເຖິງຊີວິດເກົ່າຂອງນາ. ນາກ່າວວ່າພວກຍິວນະມັສການພຣະເຈົ້າໃນພຣະວິຫານໃນ
ກຸງເຢຣູຊາເລັມ ສ່ວນພວກຊາມາເຮັງໄດ້ນະມັສການທີ່ພູເຂົາເກຣີຊິມ. ພູເຂົານີ້ສາມາດມອງເຫັນຈາກນ້ຳ
ສ້າງຂອງຢາໂຄບໄດ້. ຍິງຊາມາເຮັງໄດ້ເວົ້າເຖິງສອງບ່ອນນີ້ເພື່ອຢາກໃຫ້ພຣະເຢຊູເວົ້າເຮືອງໃໝ່ ເພາະເປັນ
ເຮືອງທີ່ຄົນສັບສິນເຖິງບ່ອນນະມັສການທີ່ແທ້ຈິງ.

ເຫັນວ່າອົງພຣະເຢຊູບໍ່ຍອມໃຫ້ຜູ້ຍິງຊາມາເຮັງປ່ຽນເຮືອງສົນທະນາ ພຣະອົງໄດ້ເນັ້ນວ່າພວກອິສຣາເອນ
ມີພາກສ່ວນນຳເອົາຄວາມພື້ນມາ ແລະວັນນຶ່ງໃນຂ້າງໜ້ານາຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈບ່ອນນະມັສການອັນຖືກ
ຕ້ອງຄືຜູ້ທີ່ເຊື່ອບໍ່ຈຳເປັນໄປໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມ ເພາະຜູ້ທີ່ເຊື່ອເປັນພຣະວິຫານບ່ອນສະຖິດຂອງອົງພຣະວິນ
ຍານ. ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳຜູ້ເຊື່ອ ແລະຜູ້ເຊື່ອສາມາດນະມັສການດ້ວຍຈິດວິນຍານແລະຄວາມຈິງ.

ພວກຍິວ ແລະພວກຊາວຊາມາເຮັງລໍຄອຍອົງພຣະເມຊີອາ ແຕ່ພວກຊາມາເຮັງລໍພຣະເມຊີອາແຕກ
ຕ່າງກັບພວກຍິວ. ພວກຊາວຊາມາເຮັງໄດ້ຮັບເອົາຫ້າບັ້ມທຳອິດໃນພຣະຄັມພິເດີມ ແລະບໍ່ຍອມຮັບເອົາ
ພຣະທັມຫລັງຈາກໂມເຊ. ຕໍ່ພວກເຂົາພຣະເມຊີອານັ້ນເປັນໂມເຊຜູ້ທີ່ສອງເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມທີ່ນຳເອົາ
ຄວາມພື້ນມາໃຫ້ ເມື່ອເວລາມາເຖິງແລ້ວເພິ່ນຈະປະກາດທຸກຢ່າງໃຫ້ຮູ້ (4:25). ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກນາ
ວ່າ, “ເຮົາເປັນຜູ້ນັ້ນແຫລະ.” (ຂໍ້ 26).

ເມື່ອຍິງຊາວຊາມາເຮັງໄດ້ຍິນຢ່າງນັ້ນ ໄດ້ພົບກັບນ້ຳແຫ່ງຊີວິດ ນາດີໃຈຫລາຍຈຶ່ງປະໝັ້ນນ້ຳແລ່ນເຂົ້າໄປ
ໃນບ້ານ ແລະໄປບອກທຸກໆຄົນ ແຕ່ກ່ອນນາຈະອາຍບໍ່ຢາກພົບກັບຄົນໃດ ດັ່ງນັ້ນນາຈຶ່ງອອກໄປຕັກນ້ຳເວ
ລາຄົນອື່ນບໍ່ໄປ. ນາເຮັດຢ່າງນີ້ກໍເພາະມີຄວາມຍິນດີເຫລືອລົ້ນທີ່ໄດ້ພົບກັບອົງພຣະເຢຊູຜູ້ເປັນອົງພຣະເມ
ຊີອາທີ່ທຸກຄົນກຳລັງຊອກຫາແລະລໍຄອຍ.

3. ມີຫລາຍຄົນເຂົ້າມາເຊື່ອ (ໂຍຮັນ 4:39-42)

ເບື້ອງຫລັງຂອງຍິງຊາມາເຮັງເຮັດໃຫ້ລາວເປັນຄົນບໍ່ສົມຄວນເປັນພະຍານດີໄດ້, ແຕ່ມີໝູ່ເພື່ອນເມື່ອໄດ້
ຍິນຄຳກ່າວວ່ານາໄດ້ພົບອົງພຣະເມຊີອາກໍມີຫລາຍຄົນໄດ້ເຂົ້າມາເຊື່ອ. ພວກເຂົາເລີຍພາກັນອອກໄປຫາ
ອົງພຣະເຢຊູແລະເຊີນໃຫ້ພຣະອົງພັກຢູ່ກັບພວກເຂົາ. ພຣະອົງຈຶ່ງພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນເປັນເວລາສອງວັນ ທີ່ເຮັດໃຫ້
ພວກຫົວໜ້າສາສນາຍິວບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຂ້າມກຳແພງຂອງປະເພນີແລະສາສນາເພື່ອຈະໄດ້ແບ່ງປັນ
ຂ່າວປະເສີດຕໍ່ຄົນທຸກຊາດ.

ຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຂົ້າມາເຊື່ອນັ້ນບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນຜູ້ຍິງຊາມາເຮັງກ່າວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ປະເຊີນກັບອົງພຣະເຢຊູເປັນທາງສ່ວນຕົວ. “ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນໄປທີ່ເຮົາເຊື່ອນັ້ນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄຳຂອງເຈົ້າ ແຕ່ເຮົາໄດ້ຍິນເອງ ແຕ່ເຮົາຮູ້ວ່າທ່ານຜູ້ນີ້ແທ້ເປັນຜູ້ໂຜດມະນຸສໂລກໃຫ້ພົ້ນ.” (4:42).

ໃນທຳນອງດຽວກັນຜູ້ທີ່ເຂົ້າມາເຊື່ອຕ້ອງປະສົບກັບອົງພຣະເຢຊູເອງ ບໍ່ເປັນການພຽງພໍ ຖ້າພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນເທົ່ານັ້ນ. ການທີ່ຈະໄດ້ຊົມນ້ຳແຫ່ງຊີວິດນັ້ນ ພວກເຮົາຕ້ອງຍອມຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູໃຫ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນຂອງໂລກນີ້.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ເປັນໜ້າແປກທີ່ສຸດທີ່ພວກຍິງໄດ້ປະຕິເສດພຣະເຢຊູ, ແຕ່ພວກຊາມາເຮັງໄດ້ຕ້ອນຮັບເອົາພຣະອົງ. ນີ້ໄດ້ບອກວ່າພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າໃຜຈະເຂົ້າມາເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ ແຕ່ໃນບົດຮຽນນີ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນວ່າຜູ້ຢູ່ໄກແລະແປກໜ້າໄດ້ຮັບເອົາພຣະເຢຊູແລະຍັງເປັນພະຍານເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນຕໍ່ຄົນອື່ນຢ່າງກ້າຫານ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເດີນຜ່ານຄວາມແຕກຕ່າງດ້ານປະເພນີ, ສາສນາ, ສັງຄົມເພື່ອຈະເຂົ້າໄປແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດຕໍ່ຍິງຊາວຊາມາເຮັງທີ່ນ້ຳສ້າງ. ອົງພຣະເຢຊູພໍພຣະທັຍທີ່ຍອມເຂົ້າໄປຫາຄົນທີ່ຄົນອື່ນຜູ້ບໍ່ສົມຄວນເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ມອບນ້ຳແຫ່ງຊີວິດໃຫ້. ພວກເຮົາເຊັ່ນກັນຄວນເອົາຕົວຢ່າງຂອງອົງພຣະເຢຊູ ໃຫ້ອອກຈາກບ່ອນສະບາຍເພື່ອຄົນອື່ນຈະໄດ້ພົບພຣະຄຸນແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຫັນວ່າເຂົາໃນທົ່ງນາກຳລັງສຸກເຫລືອງ ໃຫ້ພວກເຮົາຮ່ວມມືກັບອົງພຣະເຢຊູໄປເກັບກ່ຽວ. ທ່ານຈະໄປຫລືບໍ່?

ຄຳຖາມ:

1. ໃນສມັຍດຽວນີ້ມີກຳແພງອັນໃດບໍ່ທີ່ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຂ້າມເພື່ອຈະນຳເອົາຂ່າວປະເສີດໄປຫາຄົນເຫລົ່ານັ້ນ?
2. ມີຄົນອື່ນເຄີຍຂ້າມກຳແພງມາແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດກັບທ່ານຢ່າງໃດ?
3. ເຮັດແນວໃດພວກເຮົາຈະນະມັສການພຣະເຈົ້າດ້ວຍຈິດວິນຍານແລະຄວາມຈິງ?
4. ມີໃຜບໍ່ທີ່ມີຄວາມຫວັງແຫ່ງຊີວິດແລະທ່ານຕ້ອງການອອກໄປຫາຄົນນັ້ນ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ທ່ານຢາກດີພຍາດບໍ່?

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 5:1-24

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ໂຢຮັນ 4:1-32

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົວຄົນເບັ້ງໃນວັນຊະບາໂຕ ແລະພຣະອົງໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຕົ້ນຕໍແລະຈຸດປະສົງອຳນາດຂອງພຣະອົງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະວິເຄາະເຖິງອຳນາດການປົວຄົນໃຫ້ດີໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ການທີ່ຍອມວ່າຕົນເອງມີຄວາມຕ້ອງການຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູເປັນຂັ້ນຕົ້ນທີ່ຈະໄດ້ຮັບປັນປົວດ້ານຈິດວິນຍານ.

ຄຳນຳ

ຄົນເຮົາມີຄວາມຢ້ານທີ່ຈະຮັບເອົາເສຣີພາບດ້ວຍພຣະຄຸນເລີຍກາຍເປັນທາດຂອງກົດບັດຍັດ. ຖ້າຢາກເຮັດຕາມກົດບັນຍັດຢ່າງເຄັ່ງຄັດກໍເປັນເໝືອນຕໍ່ຕ້ານອຳນາດຂອງອົງບໍຣິສຸດ.

ມີໜັງເຮືອງໜຶ່ງທີ່ເວົ້າກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ຕິດຄຸກເປັນເວລາຫລາຍປີ ໃນເມື່ອເຖິງກຳນົດແລ້ວລາວກໍຖືກປ່ອຍອອກມາເປັນປະຊາຊົນເໝືອນກັບຄົນອື່ນ ແຕ່ເຫັນວ່ານິສັຍເກົ່າຈາກຄຸກໄດ້ຕິດຕາມລາວມາເຊັ່ນກ່ອນຈະເຮັດອັນໃດລາວມັກຂໍອະນຸຍາດທັງໆທີ່ຕົນເອງມີເສຣີເຕັມຕົວ. ຄົນເຮົາກໍເຊັ່ນກັນມັກເຮັດຕາມກົດບັນຍັດ ເລີຍມີຄວາມຢ້ານຈະຮັບເອົາພຣະຄຸນແລະການປັນປົວໃຫ້ດີຊຶ່ງອົງພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດໄດ້ເຮັດໃຫ້ກົດບັດຍາດນັ້ນໝົດອຳນາດ.

1. ອົງພຣະເຢຊູບອກເຖິງອຳນາດ (ໂຢຮັນ 5:1-5)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດສິ່ງສຳຄັນເວລາພຣະອົງໄປຮ່ວມງານສລອງທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ງານສລອງຢ່າງນີ້ເປັນພິທີຄິດເຖິງວິທີໜຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປາກົດໃນທາງຕ່າງຕໍ່ພວກອິສຣາເອນ. ງານຢ່າງນີ້ເໝາະສົມທີ່ອົງພຣະເຢຊູຈະໃຊ້ເປີດເຜີຍຕົນເອງວ່າພຣະອົງເປັນໃຜຕໍ່ຄົນທີ່ໄປໃນງານ.

ເວລາອົງພຣະເຢຊູມາເຖິງກຸງເຢຣູຊາເຮັມ ພຣະອົງໄດ້ສະເດັດໄປສະຖານທີ່ມີຊື່ສຽງດີເປັນພາສາເຮັບເຮີວ່າ, “ເບັດຊະທາ” ແປເປັນພາສາອາຣາບິກວ່າເຮືອນຂອງຄວາມເມດຕາ. ຈາກນັ້ນກະເພື່ອມຈະມີນ້ຳພູອອກມາ ໃນເມື່ອນ້ຳປັ່ນທຸກຄັ້ງຄົນເຂົ້າໃຈວ່ານ້ຳນັ້ນມີອຳນາດປົວພະຍາດໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ ມີຜູ້ຄົນປ່ວຍເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຄົນທີ່ເປັນພຍາດຈະພາກັນໄປທີ່ນັ້ນລໍໃຫ້ນ້ຳປັ່ນແລ້ວກໍພາກັນລົງໄປ. ໃນຍາມມີງານສລອງຢ່າງນີ້ເຮັດໃຫ້ມີຄົນຫລາຍເພີ່ມຂຶ້ນເພື່ອໄປລໍທີ່ສະນັ້ນ.

ອົງພຣະເຢຊູພົບກັບຊາຍເສັງອົງຄະນອນຢູ່ໃນສາດໄກ້ສະນ້ຳ ເບັດຊະທາ. ເຫັນວ່າຊາຍຄົນນີ້ບໍ່ສາມາດລົງໄປທີ່ສະນ້ຳໄດ້ຄົນດຽວເມື່ອນ້ຳເພືອດຂຶ້ນ ລາວພຽງແຕ່ນອນເບິ່ງຄົນອື່ນຍາດກັນລົງໄປ. ເມື່ອງອົງພຣະ

ເຢຊູເຫັນລາວຢູ່ໃນສະພາບຢ່າງນັ້ນພຣະອົງກໍສົງສານ ແລະກໍເປັນເວລາທີ່ພຣະເຢຊູຈະໃຊ້ສິດສອນບົດ ຮຽນອັນສຳຄັນ ເພາະພຣະອົງຢາກບອກວ່າພຣະອົງເປັນໃຜ ແລະມາຈາກໃສ.

2. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຖາມ (ໂຢຮັນ 5:6-9)

ກ່ອນພຣະອົງຈະໄດ້ປົວຄົນເປັ້ງນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຖາມຄຳຖາມສຳຄັນ: “ທ່ານຢາກດີບໍ່?” ນີ້ເປັນຄຳຖາມທີ່ ພຣະອົງຕ້ອງຖາມພວກເຮົາທຸກຄົນ ຄືພວກເຮົາຕ້ອງການດີຈາກຄວາມຜິດບາບບໍ່?

ໃນສະພາບອື່ນ ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ຖາມເຖິງການເປັນຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງອົງພຣະເຢຊູ ເພາະພຣະ ອົງໄດ້ກິນເຂົ້າຮ່ວມກັບພວກຄົນ “ຜິດບາບ.” ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກພວກເຂົາວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນຜູ້ມີສຸຂະພາບ ດີຕ້ອງ ການທ່ານໝໍ, ແຕ່ແມ່ນພວກຄົນປ່ວຍ ເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຄົນສົນທັມ, ແຕ່ເພື່ອຄົນຜິດບາບ” (ມລກ 2:17). ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຖາມຄົນເປັ້ງນັ້ນໂດຍຕົງ ພຣະອົງໄດ້ຢັ້ງຢືນວ່າພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ມີ ຄວາມຕ້ອງການດີພະຍາດຢ່າງແທ້ຈິງ. ຄົນເປັ້ງນັ້ນຮູ້ຄັກວ່າລາວຕ້ອງການປົວໃຫ້ດີ.

ພື້ນຖານຂອງຄຳຖາມອັນນີ້ໄດ້ກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຫວັງໃຈ. ເຫັນວ່າຄົນເປັ້ງຄົນນີ້ເຕັມໄປ ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ: ແຕ່ກ່ອນນັ້ນຄວາມເຊື່ອຂອງລາວເຊື່ອໃນທາງຜິດ ເພາະລາວເຄີຍເຊື່ອໃນສະນັ້ນຳເບັດຊະ ທາວ່າມັນມີອຳນາດປົວພະຍາດໄດ້ ແຕ່ເຫັນວ່າໝົດຫວັງສຳລັບລາວ. ພຣະຄູນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ ຕາລາວໃນຮູບຮ່າງຂອງອົງພຣະເຢຊູ ລາວພຽງແຕ່ຂໍແລະເອົາຄວາມເຊື່ອນັ້ນໄວ້ກັບອົງພຣະເຢຊູເພື່ອຈະໃຫ້ ຄວາມປາຖນາກາຍເປັນຈິງ. ການປົວພະຍາດໃຫ້ດີນັ້ນບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກ່ອນມີຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ. ເຫັນວ່າສະພາບຂອງຄົນເປັ້ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງ ພຽງແຕ່ເຊື່ອວ່າອົງພຣະເຢຊູມີອຳນາດເໜືອທຸກສິ່ງພ້ອມທັງ ກົດບັນຍັດຂອງໂມເຊ.

3. ອົງພຣະເຢຊູກັບບັດຍັດໂມເຊ (ໂຢຮັນ 5:10-16)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປົວຄົນເປັ້ງທີ່ສະນັ້ນຳເບັດຊະທາ. ແທນທີ່ຈະມີຄວາມຍິນດີນຳ ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ຂັບໄລ່ ຄົນເປັ້ງນັ້ນເພາະລາວໄດ້ຍົກເອົາບ່ອນນອນໄປໃນວັນຊະບາໂຕ ເຮັດເຊັ່ນນີ້ເປັນການຜິດຕໍ່ກົດບັນຍັດຂອງ ໂມເຊເພາະເຂົາຖືວ່າເປັນການເຮັດວຽກໃນວັນສຳຄັນນັ້ນ. ພວກຟາຣີຊາຍເປັນຫ່ວງໄດ້ເຮັດຕາມກົດບັນຍັດ ຢ່າງເຄັ່ງຄັດ, ບໍ່ໃຫ້ເຮັດນັ້ນອັນເຮັດອັນນີ້ ແຕ່ຂາດຄວາມເປັນຫ່ວງຕໍ່ຄວາມເປັນທຸກຂອງມະນຸດ.

ມີການແປຫລາຍໆດ້ານເຖິງກົດບັດຍັດຂອງໂມເຊ ແຕ່ເຫັນວ່າທຸກໆຄົນຕົງລົງກັນວ່າໃຫ້ຢຸດເຮັດງານທຸກ ຢ່າງໃນວັນຊະບາໂຕ. ຍັງມີອີກຫລາຍຄົນພະຍາຍາມທີ່ຈະຊອກທາງເຮັດວຽກທີ່ອອກແຮງງານອັນໃດອັນ ນຶ່ງເພື່ອຈະບໍ່ຜິດຕໍ່ກົດບັນຍັດນີ້. ມີຜູ້ນຳຫລາຍໆຄົນໃນສັມຍນັ້ນເຫັນດີວ່າການປົວພະຍາດໃນວັນສະບາ ໂຕເປັນການເຮັດວຽກ, ແຕ່ຍັງມີຂໍ້ຍົກເວັ້ນ ຕົວຢ່າງເຊັ່ນເວລາສຸກເສີນເທົ່ານັ້ນ. ພວກທົວໜ້າສາສນາໄດ້ຕໍ່ ວ່າຕໍ່ຕ້ານໃນເຮືອງທີ່ອົງພຣະເຢຊູປົວຄົນເປັ້ງຄົນນີ້ດີເພາະພວກເຂົາເຫັນວ່າອົງພຣະເຢຊູເອົາຂໍ້ຍົກເວັ້ນເກີນ ຂອບເຂດແລະສຳຄັນກວ່າກົດບັດຍັດຂອງໂມເຊ.

ຍັງມີອີກເຮືອງນຶ່ງ ພວກຟາຣີຊາຍຍົກຂຶ້ນມາ ກ່າວຫາວ່າເວລາພວກສາວິກຂອງອົງພຣະເຢຊູເດີນຜ່ານ ທົງນາໄປນັ້ນ ພວກສາວິກໄດ້ດຶງເອົາເມັດເຂົ້າມາກິນ (ມຣກ 2:23). ການກະທຳຢ່າງນີ້ເປັນການເຮັດວຽກທີ່ ອົງພຣະເຢຊູອະນຸຍາດ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງວັນຊະບາໂຕວ່າ: “ວັນຊະບາໂຕຕັ້ງໄວ້ສຳລັບມະນຸດ ບໍ່ແມ່ນສ້າງມະນຸດໄວ້ສຳລັບວັນຊະບາໂຕ.” (ມຣກ 2:27). ໝາຍຄວາມໝາຍກົດບັນຍັດສ້າງໄວ້ເພື່ອຊ່ອຍມະນຸດ ຖ້າມີເປັນຫາແລ້ວໃຫ້ຕິຄວາມໝາຍກັບຄວາມເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດ. ສຳລັບອົງພຣະເຢຊູແລ້ວວັນຊະບາໂຕຄວນນັບຖື ເພາະມັນເປັນສິ່ງພວກຍິວພາກັນນັບຖືແລະປະຕິບັດໃນໂຮງທັມມະສາລາເປັນປະຈຳ (ລູກາ 4:16). ແຕ່ໃນເມື່ອກົດບັດຍັດຂັດກັບຄວາມເປັນຢູ່ຂອງມະນຸດແລ້ວ ຄົນນັ້ນອາດຈະເປັນເພື່ອບ້ານ, ຄົນແປກໜ້າ, ຫລືສັດຕູ ໃຫ້ເອົາຄວາມຮັກມາໃຊ້ໃນກໍລະນີນີ້.

4. ອົງພຣະເຢຊູກັບບັດຍັດໂມເຊ (ໂຢຮັນ 5:10-16)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວການກະທຳຂອງພຣະອົງສຳຄັນ ເພາະພຣະອົງໄດ້ເປີດເຜີຍຕົນເອງວ່າແມ່ນໃຜ, ເຖິງອຳນາດ, ແລະການປະກາດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ຍົກເຖິງເຫດຜົນສາມຢ່າງ:

1. ພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດພາຣະກິດຂອງພຣະອົງຕອດເວລາຢູ່ໃນໂລກນີ້, ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງຕ້ອງຮ່ວມເຮັດງານຂອງພຣະອົງ. ພາຣະກິດຂອງພຣະເຈົ້າໃຫຍ່ກວ່າກິດຂອງວັນຊະບາໂຕ.
2. ພຣະເຢຊູເຊື່ອວ່າພາຣະກິດຂອງພຣະອົງຄືຊອກຫາເພື່ອຊ່ວຍຄົນຫລົງຫາຍ (ລູກາ 19:10). ພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອ “ນຳເອົາຂ່າວດີມາຫາຄົນຍາກຈົນ. ພຣະອົງໄດ້ຖືກສົ່ງມາເພື່ອປະກາດແລະປົດປ່ອຍຜູ້ຖືກຈຳຈອງ ແລະເຮັດໃຫ້ຄົນຕາບອດເຫັນຮຸ່ງ, ແລະຄົນຖືກຂົ່ມເຫງມີເສຣີ” (ລກ 4:18-19).
3. ພາຣະກິດຢ່າງນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ອົງພຣະເຢຊູເອົາໃຈໃສ່ ກົດບັດຍັດຂອງໂມເຊເປັນສິ່ງຖັດລົງມາ. ຄວາມຈິງມີຢູ່ວ່າ ມີອັນດຽວທີ່ອົງພຣະເຢຊູເອົາໃຈໃສ່ຄືສັດຊີ້ຕໍ່ຈິດວິນຍານຂອງກົດບັດຍັດ ບໍ່ແມ່ນໂຕໜັງສືຂອງໂມເຊ.

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຕ້ອງຕິພວກຟາຣີຊາຍເຮືອງເຂົານັບຖືກົດບັດຍັດ ແລະໄດ້ຟື້ນຈິດວິນຍານ ຫລືຄວາມໝາຍອັນແທ້ຈິງຂອງກົດບັນຍັດນັ້ນ (ມັດທາຍ 23:24). ພຣະເຢຊູເອີ້ນພວກນີ້ວ່າເປັນຄົນໜ້າຊີ້ໃຈຄິດທີ່ຂົ່ມເຫງຄົນທຸກຍາກ ແລະເຮັດໃຫ້ມີຄົນມີພາຣະໜັກ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ຄົນຕິດຕາມໄດ້ (ມທ 23:4). ຄວາມຈິງແລ້ວ ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ຊອກຫາຂໍ້ແກ້ຕົວໃນກົດບັນຍັດ ເພື່ອຕົນເອງຈະເຮັດໄດ້ ແລະສະແດງໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນວ່າຕົນເອງໄດ້ຕິດຕາມບັນຍັດຢ່າງເຄັ່ງຄັດ. (ມຣກ 7:13).

ຂໍ້ຂັດແຍ້ງຂອງກົດບັດຍັດທີ່ປົວຄົນປ່ວຍໃຫ້ດີ, ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ພົບກັບຊາຍມີລີບ. ພຣະອົງຮູ້ວ່າພວກຟາຣີຊາຍກຳລັງເບິ່ງຢູ່ວ່າພຣະອົງຈະເຮັດແນວໃດ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກໃຫ້ຊາຍຄົນນັ້ນຍືນຕໍ່ໜ້າຝູງຊິນໃນໂຮງທັມມະສາລາ ແລະພຣະອົງຊົງຖາມວ່າ, “ໃນວັນສະບາໂຕຄວນຈະເຮັດການດີ ຫລືເຮັດການຮ້າຍ ຈະເອົາຊີວິດໄວ້ ຫລືຈະຕັດຊີວິດ?” (ມລກ 3:4). ພຣະອົງຕອບຄຳຖາມດ້ວຍການປົວຄົນນັ້ນໃຫ້ດີ. ການເຮັດການດີນັ້ນສຳຄັນກວ່າກົດບັດຍັດຂອງໂມເຊ. ການປະກາດຂ່າວດີສຳຄັນກວ່າກົດບັດຍັດຕ່າງໆ.

5. ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ (ໂຢຮັນ 5:19-21)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຖິງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າວ່າເປັນການເຊື່ອຟັງພຣະບິດາໃນຟ້າສວັນ ທຸກຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດກໍແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮຽນຈາກພຣະບິດາ. ແມ່ນແທ້ທຸກໆສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດໄດ້ບອກ

ເຖິງສິ່ງຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຈະຕາມມາ . ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເອີ້ນການປົວຄົນນີ້ໃຫ້ດີເປັນບາດກ້າວທຳອິດເທົ່ານັ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ. ການປົວອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະຕາມມານັ້ນກໍດີກວ່າ ເພື່ອໃຫ້ທຸກຄົນຈຶ່ງຢ່າງອັດສະຈັນ (ໂຢຮັນ 5:20).

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ປະກາດຄວາມສັມພັນຂອງພຣະອົງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງນຳເອົາຄວາມຈິງຢ່າງບໍ່ມີຄຳຖາມຕໍ່ທຸກຄົນ. ຄວາມສຳພັນອັນນີ້ພິເສດສຸດຈົນອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມໃຈໄດ້, ແຕ່ໄດ້ເຮັດຕາມພຣະບິດາບັນຊາໃນພ້າສວັນ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຫັນພຣະເຈົ້າໃນພາບພິເສດ: “ສິ່ງໃດທີ່ພຣະບິດາຊົງເຮັດ ພຣະບຸດກໍເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ.” (5:19). ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າໃນອົງພຣະເຢຊູສຳຄັນກວ່າກິດຂອງວັນຊະບາໂຕ.

6. ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ (ໂຢຮັນ 5:22-24)

ພຣະອົງໄດ້ຮັບອຳນາດທຸກສິ່ງຈາກພຣະບິດາເພາະພຣະອົງເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໝາຍຄວາມວ່າອົງພຣະເຢຊູຢູ່ເໜືອກົດບັດຍັດຂອງໂມເຊ. ພຣະອົງຢູ່ເໜືອວັນຊະບາໂຕເພາະພຣະອົງຍັງເປັນພຣະເຈົ້າ. ເຫັນວ່າພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ຈິດເອົາບ່ອນນີ້ໄວ້ ແລະຊອກທາງຈະຂ້າອົງພຣະເຢຊູເສັ້ງ. (5:18).

ບັນຫາກຸ່ວກັບວັນຊະບາໂຕລະຫວ່າງອົງພຣະເຢຊູແລະພວກຟາຣີຊາຍ, “ບຸດມະນຸດເປັນພຣະເຈົ້າຂອງວັນຊະບາໂຕ” (ມທ 12:8). ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ມາບັງເກີດເປັນເນື້ອງໜັງຕາມພຣະບິດາຜູ້ຢູ່ໃນສວັນ ຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ພຣະອົງມີອຳນາດປະກາດຄວາມຈິງເລື່ອງພຣະເຈົ້າເໜືອກົດບັດຍັດຂອງໂມເຊ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ມາທຳລາຍກົດບັນຍັດ ແຕ່ເພື່ອມາເຮັດໃຫ້ກົດບັນຍັດນັ້ນສຳເລັດຜົນ (ມທ 5:17). ເມື່ອເຮັດສຳເລັດລົງແລ້ວພຣະເຢຊູໄດ້ຊີ້ນຳໄປເຖິງຈຸດປະສົງທຳອິດແລະຈິດວິນຍານຂອງກົດບັນຍັດນັ້ນ. ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າຈິດວິນຍານອັນແທ້ຈິງຂອງກົດບັນຍັດນັ້ນບໍ່ເຄີຍຫ້າມເຮັດການດີໃນວັນຊະບາໂຕ. ອົງພຣະເຢຊູມີກົດບັນຍັດໃນຊີວິດຂອງພຣະອົງ, ໃນການສິດສອນ, ການຕາຍ, ແລະການຄືນມາຈາກຕາຍ (ໂຣມ 10:4; ຄາລາເຕັງ 6:2).

ພຣະເຢຊູໄດ້ບອກເປັນໂຄງຮ່າງເຖິງພຣະອຳນາດວ່າພຣະອົງແມ່ນໃຜ, ແລະຈຸດປະສົງທີ່ພຣະອົງປະກາດວ່າ, “ຕໍາຜູ້ໃດຟັງຄຳຂອງເຮົາແລະວາງໃຈໃນພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາກໍມີຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ ແລະບໍ່ເຂົ້າໃນການພິພາກສາ ແຕ່ໄດ້ຜ່ານພື້ນຈາກຄວາມຕາຍເຂົ້າສູ່ຊີວິດແລ້ວ.”

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ອົງພຣະເຢຊູເຊື່ອວ່າສິ່ງສຳຄັນໃນຊີວິດຄືໃຫ້ຮັກພຣະເຈົ້າແລະຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເວລາພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດຢ່າງນັ້ນຄືຊອກຫາຊ່ອຍຄົນຫລົງຫາຍ. ພຣະອົງເຫັນວ່າກິດຂອງໂມເຊເປັນລັບດັບສອງໃນການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ກົດບັດຍັດນັ້ນສຳເລັດລົງ ແລະພຣະອົງກໍໃຫຍ່ກວ່າກົດບັນຍັດນັ້ນ. ພຣະອົງປະຕິບັດຕາມຈິດວິນຍານຂອງກົດບັນຍັດ ແທນທີ່ຈະເຮັດຕາມໂຕໜັງສື. ເມື່ອເຖິງເວລາຊ່ອຍມະນຸດແລ້ວ ພຣະເຢຊູເອົາກົດປະໄວ້ກ່ອນ ແລະເອົາກົດແຫ່ງຄວາມຮັກມາປະກອບໃຊ້.

ອົງພຣະເຢຊູບອກໃຫ້ພວກເຮົາຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນຫວ່າງຕໍ່ສະພາບໃນຊີວິດຂອງມະນຸດ ບໍ່ໃຫ້ກົດມະນຸດໃຫຍ່ກວ່າຄຳສອນຈາກອົງພຣະວິນຍານ: ແບ່ງປັນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ໂລກທີ່ຫລົງຫາຍ.

ຄຳຖາມ:

1. ໃຫ້ທ່ານຄິດຄືນຫລັງໃນຊີວິດເມື່ອເວລາທ່ານຖືກຕັດສິນລົງໂທດ ແທນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັກແລະ ໃຫ້ອະພິຍ. ທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃດ?
2. ຄິດເຖິງບາງຄົນຍຸດໄປຮ່ວມໃນຄຣິສຕະຈັກເພາະມີການຕັດສິນລົງໂທດເຮັດໃຫ້ຄົນນັ້ນມີຄວາມເຈັບ ບວດ. ທ່ານຈະຊ່ອຍຄົນແນວນັ້ນໄດ້ດ້ວຍຢ່າງໃດ?
3. ທ່ານຄິດແນວໃດເຖິງຄວາມໝາຍເວລາພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ, “ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕັດສິນຄົນໃດ, ແຕ່ພຣະ ອົງມອບຄຳຕັດສິນໄວ້ໃນພຣະບຸດ” (ໂຢຮັນ 5:22)? ອົງພຣະເຢຊູຕັດສິນພວກເຮົາບໍ່? ພຣະອົງຕັດ ສິນພວກເຮົາຢ່າງໃດ?
4. ພຣະເຈົ້າຍັງປົວພະຍາດຢູ່ບໍ່? ຖ້າຢ່າງນັ້ນ, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າປົວທຸກວັນນີ້ເປັນຮູບຢ່າງໃດ? ເປັນຫຍັງ ພຣະອົງຈຶ່ງປົວ? ເປັນຫຍັງບາງຄັ້ງພຣະອົງຈຶ່ງບໍ່ປົວໃຫ້ດີ? ໃຫ້ກ່າວເຖິງເວລາທ່ານໄດ້ຖືກປົວພະ ຍາດໃຫ້ດີ ຫລືຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າປົວຄົນອື່ນໃຫ້ດີຕໍ່ຫ້ອງຮຽນຟັງ.

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ຄໍາສອນທີ່ເຮັດໄດ້ຍາກ

ຂໍ້ພຣະຄໍາສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 6:52-69

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄໍາສໍາລັບ: ໂຢຮັນ 6

ຈຸດສໍາຄັນສໍາລັບບົດຮຽນນີ້: ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຂໍຕິດຕາມບໍ່ສະບາຍໃຈ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ບອກເຖິງສິ່ງຈໍາເປັນຕ້ອງເຮັດ ຖ້າຈະເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງໄປຢ່າງແທ້ຈິງ.

ຄໍາຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ການຖວາຍຕົວແລະຮັບໃຊ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູຢູ່ໃນຄັ້ງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພິຈາລະນາເບິ່ງລໍາດັບຂັ້ນການຖວາຍແລະການຮັບໃຊ້ຂອງຕົນເອງຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູ.

ຄໍານໍາ

ພຣະເຢຊູໄດ້ບອກຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງເຖິງການຕິດຕາມພຣະອົງໄປນັ້ນບໍ່ເປັນການງ່າຍ ຈົນພວກເຮົາຍິນດີເຂົ້າໄປຮ່ວມໃນຊີວິດ, ການຕາຍ, ແລະການຖວາຍຂອງພຣະອົງ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເວົ້າເຖິງຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະທານໃຫ້ເຮົາ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູຕອນເປັນເດັກມີອາຍຸພຽງ 13 ປີ ທຸກຄົນມີຄວາມປິຕິຍິນດີໂດຍພາກັນຮ້ອງກ່າວວ່າ, “ອາເລລູຢາ ແລະອາແມນ.” ຕອນນັ້ນເປັນເວລາພິເສດທີ່ສຸດ. 10 ປີຕໍ່ມາຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມເຂົ້າໃຈເພີ່ມ ໃນເມື່ອມີເພື່ອນທີ່ເປັນຄຣິສະຕຽນໄດ້ຖາມການຕັດສິນໃຈຖວາຍຕົວຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູວ່າ, “ເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກເຖິງເຮືອງອົງພຣະເຢຊູ, ແຕ່ວ່າເຈົ້າຮູ້ຈັກອົງພຣະເຢຊູຫລາຍເທົ່າໃດ?”

ເຫັນວ່າຄົນທີ່ຖາມນັ້ນຖືກເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫຍ່ຂຶ້ນໃນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ, ແລະຮູ້ຈັກຄໍາຕອບ. ຂ້າພະເຈົ້າອາດມີຄວາມສັມພັນທີ່ດີກັບອົງພຣະເຢຊູເປັນບາງຄັ້ງແຕ່ມີຄໍາຖາມວ່າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມອບຊີວິດຈິດໃຈທັງໝົດຕໍ່ພຣະອົງບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າຍອມຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປທຸກໆບ່ອນແທ້ບໍ່? ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຖາມຄໍາຖາມທີ່ຍາກແນວນີ້ຕໍ່ພວກເຮົາທຸກຄົນ.

1. ອົງພຣະເຢຊູເອົາຈິງ (ໂຢຮັນ 6:1-24)

ໂຢຮັນ 6 ໄດ້ເລີ່ມຈາກອົງພຣະເຢຊູໄດ້ລ້ຽງຄົນເປັນຈໍານວນຫລາຍ ດ້ວຍເຂົ້າຈີ່ທ້າກອນແລະປານ້ອຍສອງໂຕ. ການກະທໍາອັດສະຈັນໄດ້ມາກ່ອນຄໍາສິດສອນຂອງພຣະເຢຊູ ທີ່ສຸດພຣະອົງໃຊ້ຄໍາສອນນີ້ເປັນຄໍາປຽບທຽບສິ່ງມີຊີວິດ. ຫລັງຈາກກິນອາຫານຢ່າງອັດສະຈັນ ພວກສາວິກໄດ້ກັບບ້ານໂດຍຂີ່ເຮືອຂ້າມທະເລຄາລີເລ ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູຍັງຢູ່ບ່ອນເກົ່າ. ກ່ອນຕາເວັນຕົກພວກສາວິກໄດ້ຂ້າມທະເລໄປ ແລະເຫັນວ່າອາກາດໄດ້ປ່ຽນແປງໄວຄືມີລົມພັດແຮງ ແລະນ້ໍາກໍມີຟອງແຮງຂຶ້ນ ພວກສາວິກກໍຕົກຢູ່ໃນພັຍອັນຕະຫລາຍ.

ໃນທັນໃດນັ້ນອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຍ່າງເທິງໜ້ານ້ຳໄປຫາພວກເຂົາ. ພວກສາວິກຈຶ່ງພາກັນຍ້ານ ແຕ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຍ້ານ. ເມື່ອອົງພຣະເຢຊູຂຶ້ນເຮືອນຈຳພວກເຂົາແລ້ວກໍໄປເຖິງຝັ່ງດ້ວຍຄວາມປອດພັຍດີ. ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນເພື່ອເປັນເງົາຂອງສິ່ງຈະຕາມມາທິຫລັງເທົ່ານັ້ນ. ອົງພຣະເຢຊູເທົ່ານັ້ນສາມາດຊ່ອຍພວກສາວິກໃຫ້ປອດພັຍຈາກລົມພະຍຸ.

2. ອົງພຣະເຢຊູເລົ່າໂລມໃຈຝູງຊົນ (ໂຢຮັນ 6:25-66)

ໃນເມື່ອພວກສາວິກໄປເຖິງຝັ່ງນັ້ນເຫັນວ່າມີຄົນໄດ້ຊອກຫາພວກເຂົາ. ພຣະເຢຊູຕິຕຽນວ່າພວກເຂົາພາກັນຢາກກິນເຂົ້າຈີ່ແລະປາອີກ ບໍ່ແມ່ນຊອກຫາສິ່ງພຣະອົງສາມາດເຮັດເພື່ອດ້ານຈິດວິນຍານ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກເຂົາວ່າຈຳເປັນຕ້ອງເຊື່ອໃນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າສົ່ງມາໃນໂລກນີ້ (ຍຣ 3:16; 17:3). ຝູງຊົນທີ່ຊອກຫາອົງພຣະເຢຊູເຫັນພຣະອົງເປັນໂມເຊຜູ້ທີ່ສອງ ຜູ້ນຳເອົາ “ມານາ” ໃນປ່າດິນຊາຍ ທີ່ສຸດອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກພວກເຂົາຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ປະທານນອາຫານຈາກສວັນໃຫ້ໃນປ່າດິນຊາຍ. ອີກເທື່ອນຶ່ງພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ປະທານເຂົ້າຈີ່ຈາກສວັນໂດຍສິ່ງອົງພຣະເຢຊູເຂົ້າມາໃນໂລກ.

ອົງພຣະເຢຊູໃຊ້ເຮືອງໂມເຊປະສົບການໃນປ່າດິນຊາຍ ເພື່ອຈະສິດສອນເຖິງຄວາມພົ້ນໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກນີ້ຢ່າງໃດ. ຝູງຊົນຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປເພື່ອຈະໄດ້ກິນເຂົ້າຈີ່ເພື່ອອີ່ມທ້ອງ ເໝືອນກັບເຮືອງອົບພະຍົບເດີນທາງໃນປ່າດິນຊາຍ ແທນທີ່ຈະຊອກຫາສິ່ງສຳຄັນໄປກວ່ານັ້ນ. ແນວໃດກໍຕາມອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຊີ້ບອກໃຫ້ພວກເຂົາເຖິງພາຣະກິດອັນສຳຄັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນວ່າເຂົ້າຈີ່ລົງມາຈາກສວັນປະທານໃຫ້ພວກເຂົາແມ່ນຊີວິດອັນຕລອດໄປ ຖ້າພວກເຂົາຕ້ອງການແລະທູນຂໍ, “...ປະທານເຂົ້າຈີ່ແນວນີ້ຕລອດໄປ” (ຍຣ 6:34), ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວຕໍ່ພວກເຂົາວ່າ ພຣະອົງເປັນເຂົ້າຈີ່ແຫ່ງຊີວິດ ຖ້າຜູ້ໃດຮັບເອົາພຣະອົງ ຜູ້ນັ້ນຈະບໍ່ຫົວອີກຈັກເທື່ອ.

ການສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູແນວນີ້ເປັນການຍາກທີ່ພວກເຂົາຈະຮັບເອົາໄດ້ ເວລາພຣະອົງກ່າວວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນການອັດສະຈັນທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ພົ້ນ. ທີ່ສຸດຝູງຊົນໄດ້ປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບອົງພຣະເຢຊູ ເພາະພວກເຂົາຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນພຽງລູກຊ່າງໄມ້ເທົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຜູ້ມາຈາກສວັນ. ການເຊື່ອວ່າອົງພຣະເຢຊູມາຈາກສວັນນັ້ນເປັນສິ່ງຕລົກຕໍ່ພວກເຂົາ. ທີ່ສຸດຜູ້ຢາກຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູກໍຫລຸດໜ້ອຍຖອຍລົງ ເມື່ອພວກເຂົາປະຕິເສດ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອ້າງເຖິງສາມປະເດັນທີ່ຍາກ.

3. ຄຳສອນຍາກ ທີ່ນຶ່ງ (ໂຢຮັນ 6:44,65)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດມາເຊື່ອໃນພຣະອົງນອກຈາກພຣະບິດາໃນສວັນໄດ້ຊົງເລືອກໄວ້. ຄຳສອນຢ່າງນັ້ນຂອງພຣະອົງເປັນສິ່ງຍາກ ແລະຄົນບໍ່ເຊື່ອມີຢູ່ສາມຢ່າງ:

1. ຄຳສອນຂອງພຣະອົງຍາກເພາະບໍ່ກ່າວເຮືອງເນື້ອໜັງຮ່າງກາຍ. ສຳລັບບາງຄົນແລ້ວຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈເພາະບໍ່ສາມາດວາດພາບໄດ້ໄປກວ່າຄວາມຕ້ອງການຂອງຮ່າງກາຍ (ເບິ່ງນິໂກເດັມໃນໂຢຮັນ 3:4). ແນວໃດກໍຕາມ ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ບອກເຖິງເຮືອງຄວາມຈິງດ້ານຈິດວິນຍານກວ່າເຮືອງຮ່າງກາຍໃນໂລກນີ້.

2. ເປັນການຍາກທີ່ຈະເຊື່ອເພາະທຳນຽມຂອງມະນຸດເຮັດໃຫ້ເຂົາກາຍເປັນຄົນຕາບອດ. ພວກເຂົາໄດ້ຮູ້ຈັກສິ່ງໂມເຊເຄີຍເຮັດກັບພວກເຂົາ ແລະກໍ່ຫວັງວ່າຈະມີຄົນນຶ່ງອີກເປັນເໝືອນໂມເຊມາ. ພວກເຂົາຕ້ອງການກະສັດດາວິດນຳພາໄປເຮັດສົງຄາມກັບຜູ້ຂີ້ເຫງ ເພາະຢາກແກ້ແຄ້ນແລະເອົາຊນະ. ແຕ່ເຫັນວ່າຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູຕີ່ຊີວິດເປັນຄຳອຸປະມາແລະປຽບທຽບ ຊຶ່ງພວກເຂົາບໍ່ເຂົ້າໃຈໄດ້. ພວກເຂົາຈຶ່ງຂໍຈາກອົງພຣະເຢຊູອາຫານປະຈຳວັນ ແລະພຣະອົງກໍ່ຊີ້ໃສ່ຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງພວກເຂົາບໍ່ເຫັນວ່າການກິນຮ່າງກາຍນັ້ນ ຈະຊ່ວຍອັນໃດໄດ້ຕໍ່ຄວາມຫິວແລະຄວາມຕ້ອງການ.
3. ຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູຍາກເພາະມັນເປັນການທ້າທາຍໃຫ້ພວກເຂົາປະລະຄຳສອນທີ່ພວກເຂົາເຄີຍໄດ້ຍິນຈາກພວກຫົວໜ້າສາສນາສອນມາ ຄືໃຫ້ກາຍເປັນພັນທະມິດແລະຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູທັງໝົດ. ພຣະເຢຊູສອນວ່າໃຫ້ປະຕິເສດຕົນເອງ ແລະຍອມຖວາຍທຸກສິ່ງເພື່ອຕິດຕາມພຣະອົງໄປ (ມທ 10:38; ມຣກ 8:34; ລກ 9:23). ຕໍ່ຜູ້ຊົນສ່ວນຫລາຍແລ້ວຄຳສອນແນວນີ້ຍາກໂພດທີ່ຈະຮັບໄດ້.

4. ຄຳສອນຍາກ ທີສອງ (ໂຢຮັນ 6:29-40)

ອົງພຣະເຢຊູອ້າງວ່າພຣະອົງຜູ້ທີ່ພຣະບິດາໃນສວັນສົ່ງລົງມາໃນໂລກ. ຄຳອ້າງຢ່າງນີ້ເປັນສິ່ງສຳຄັນຕໍ່ພາຣະກິດທີ່ພຣະອົງລົງມາໃນໂລກ. ພຣະອົງໄດ້ເວົ້າເຖິງອຳນາດຈາກຄວາມສັມພັນຂອງພຣະອົງກັບພຣະບິດາ. ເປັນໜ້າເສັງໃຈທີ່ຜູ້ຊົງໄດ້ປະຕິເສດອົງພຣະເຢຊູເຖິງແມ່ນພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໝາຍສຳຄັນອັນໃດກໍ່ຕາມ. ຖ້າຢາກໄດ້ຄວາມພົ້ນແລ້ວ ຜູ້ຊົນຕ້ອງຍອມເຊື່ອໃນຄຳເວົ້າທີ່ວ່າພຣະອົງເປັນໃຜແລະມາຈາກໃສ.

ຄວາມສັມພັນຂອງອົງພຣະເຢຊູກັບພຣະບິດານັ້ນເປັນຈຸດເນັ້ນໜັກກັບພວກສາວິກຜູ້ໃກ້ຊິດ. ພຣະອົງໄດ້ສອນພວກເຂົາວ່າພຣະອົງກັບພຣະບິດາເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນ (ຢຮ 10:30). ຖ້າພວກເຂົາເຂົ້າສນິດຕິດພັນກັບອົງພຣະເຢຊູແລ້ວພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຕິດພັນກັບອົງພຣະບິດາເໝືອນກັນ (ຢຮ 15:1). ພຣະເຢຊູຍັງກ່າວເພີ່ມວ່າພຣະອົງມາຈາກພຣະບິດາແລະຈະກັບໄປຫາພຣະບິດາອີກ (ຢຮ 13:3). ທີ່ສຸດພຣະເຢຊູກ່າວວ່າພຣະອົງສະເດັດມາເພື່ອນຳເອົາພຣະຄຳຂອງພຣະບິດາມາເຖິງພວກເຂົາແລະພຣະອົງເປັນທາງດຽວເທົ່ານັ້ນໄປຫາພຣະບິດາໄດ້ (ຢຮ 14:6).

5. ຄຳສອນຍາກ ທີສາມ (ໂຢຮັນ 6:48-58)

ສຸດທ້າຍອົງພຣະເຢຊູໄດ້ອ້າງວ່າຜູ້ທີ່ໄດ້ກິນຈາກພຣະອົງຈະໄດ້ພົບກັບຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ເຫດຜົນຄົນສ່ວນຫລາຍໄດ້ຫາຍໄປເທື່ອລະນ້ອຍໃນການຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູກໍ່ຍ້ອນຄຳສອນນີ້. ຄຳສອນຕອນນີ້ອົງພຣະເຢຊູໃຊ້ເປັນຄຳອຸປະມາໃນເວລາຖວາຍ ແລະກໍ່ເປັນການຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ຖ້າບາສຈາກຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງເຣື່ອງອົງພຣະເຢຊູເປັນພຣະເມສານ້ອຍເພື່ອການໄຖ່ບາບ.

ໃນກິດຂອງກາຍຖວາຍ ພວກປະໂຮຫິດໄດ້ເຮັດຕາມກົດລະບຽບຂອງພຣະວິຫານ. ຫລັງຈາກແກະຖວາຍໄດ້ຖືກຂ້າແລ້ວ ພວກປະໂຮຫິດໄດ້ເອົາເລືອດພົມໃສ່ແທ່ນບູຊາ ແລະໄດ້ຕັດຊີ້ນໄປຕ່ອນໆ, ສ່ວນນຶ່ງໄດ້ເຜົາ, ບາງພາກສ່ວນກໍ່ເກັບໄວ້ເປັນອາຫານຂອງພວກປະໂຮຫິດ, ແລະບາງສ່ວນໄດ້ສົ່ງຄືນໃຫ້ຜູ້ນຳມາຖວາຍບູຊາ.

ຄອບຄົວທີ່ນຳເອົາແກະໄປຖວາຍນັ້ນນຳເອົາສິ່ງທີ່ປະໂຫິດມອບໃຫ້ມາອົບກິນ. ການກະທຳຢ່າງນີ້ເຊື່ອວ່າ ເປັນການຖວາຍອັນສັກສິດເພື່ອໃຫ້ມີການຕິດຕໍ່ຮ່ວາງຄົນກັບພຣະເຈົ້າ ແລະຮັບການໃຫ້ອະພັຍ.

ອົງພຣະເຢຊູສອນວ່າ ພຣະອົງເປັນແກະນ້ອຍທີ່ພຣະເຈົ້າຕຽມໄວ້ສຳລັບການຖວາຍ. ຈົນເຖິງພວກສາ ວິກກຳຍອມກິນພາກສ່ວນທີ່ພວກເຂົານຳຖວາຍ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນການຖວາຍຂອງພວກເຂົາກໍໝົດສິດ ແລະພວກ ເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ພົບກັບການໃຫ້ອະພັຍ ແລະໄດ້ຊີວິດອັນຕະຫລອດເປັນນິດ. ຕອນນີ້ອົງພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສອນໃຫ້ຄົນ ກິນຊີ້ນກັນແລະກັນ; ຫລືສິນມະຫາສິນດກາຍເປັນພຣະກາຍ ແລະພຣະໂລຫິດແທ້. ອົງພຣະເຢຊູພຽງໃຊ້ ພາສາຂອງການປຽບທຽບເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອອະທິບາຍໃຫ້ພວກສາວິກເຂົ້າໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຮັດຕໍ່ພວກເຂົາ ແຕ່ລະຄົນ.

ອົງພຣະເຢຊູອ້າງເຖິງ “ອາຫານແທ້ ນ້ຳດື່ມແທ້ ແລະເຂົ້າສິນດໃນພຣະອົງ” (ຢຮ 6:55-56) ຕາມຫລັກ ໄວຍະກອນແລ້ວແມ່ນເປັນຢູ່ດຽວນີ້ແລະຈະສືບຕໍ່ໄປເປັນນິດ. ພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ພວກສາວິກຖວາຍຊີວິດ ຈິດໃຈ ແລະມີຊີວິດເໝືອນກັບພຣະອົງ ເປັນການຖວາຍແຕ່ລະວັນແລະຕະຫລອດໄປ. ຮ່າງກາຍແລະເລືອດທີ່ ໄດ້ຖວາຍເທິງໄມ້ກາງແຂນເປັນຄຳໄຖ່ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພັນ. ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ຍອມເຂົ້າ ສ່ວນກັບການຕາຍ ການຄືນມາຈາກຕາຍ ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຈະເວົ້າໄດ້ວ່າພວກເຮົາໄດ້ຮັບຊີວິດອັນຕະຫລອດ ໄປເປັນນິດໄດ້.

6. ຝູງຊົນປະຕິເສດພຣະເຢຊູ (ໂຢຮັນ 6:60-66)

ພຣະອົງໄດ້ກັບຄືນໄປກ່າວເຖິງຄຳອຸປະມາອີກຄື ມານາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ໃນປ່າດິນຊາຍນັ້ນ ເປັນຂອງຊົ່ວຄາວ. ຜູ້ທີ່ກິນມານາເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຕາຍໝົດແລ້ວ, ແຕ່ມານາຈາກສວັນ ແມ່ນອົງພຣະເຢຊູເປັນ ຢູ່ຕະຫລອດໄປ. ເຫັນວ່າຝູງຊົນບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄຳສອນທີ່ຍາກນີ້ໄດ້ ມີຫລາຍຄົນໄດ້ເລີ່ມຖອຍໜີຈາກພຣະອົງ ໄປ. ເປັນຫຍັງຄືຍາກແທ້? ເຫັນວ່າອົງພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງດີວ່າພຣະອົງສຳຄັນກວ່າໂມເຊ ເພາະ ພຣະອົງເປັນແກະນ້ອຍເພື່ອຖວາຍ. ຂໍແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາຖວາຍຊີວິດຈິດໃຈຕໍ່ພຣະອົງທັງໝົດເພື່ອຈະໄດ້ຊີວິດ ອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ທີ່ສຸດຝູງຊົນໄດ້ປະຕິເສດບໍ່ຍອມຮັບເອົາອົງພຣະເຢຊູ.

7. ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດຕໍ່ການປະຕິເສດ (ໂຢຮັນ 6:61-71)

ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຕອບຕໍ່ຄຳປະຕິເສດຂອງພຣະອົງສອງຢ່າງ. ນຶ່ງ, ພຣະອົງໄດ້ບອກພວກທີ່ຖອຍໜີໄປນັ້ນ ຈະໄດ້ຮັບຜົນຮ້າຍຈາກການຕັດສິນໃຈຂອງພວກເຂົາ ຕໍ່ໄປພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນບຸດມະນຸດສະເດັດຂຶ້ນໄປ ເທິງ ພ້າສວັນ ກັບໄປບ່ອນເດີມທີ່ພຣະອົງຈາກມາ. ການທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງນີ້ເປັນຫລັກຖານວ່າອົງພຣະ ເຢຊູໄດ້ສອນເຖິງເຮືອງຈິດວິນຍານ, ບໍ່ແມ່ນເຮືອງຮ່າງກາຍ. ຄຳສອນທີ່ພຣະອົງກ່າວນັ້ນເປັນສິ່ງບໍ່ສາມາດ ເບິ່ງເຫັນດ້ວຍສາຍຕາ ແຕ່ເປັນພາກສ່ວນຂອງຊີວິດ. ຮ່າງກາຍເປັນຂອງຊົ່ວຄາວ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ນຳ ມາສອນນັ້ນຖາວອນ. ດັ່ງນັ້ນ, ອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງກ່າວວ່າຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດເຊື່ອ ຖ້າອົງພຣະບິດາບໍ່ຊ່ອຍນຳພາ.

ສອງ, ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຖາມພວກໃກ້ຊິດວ່າ ພວກເຂົາຈະໜີອອກໄປເໝືອນກັນບໍ່. ເປໂຕຕອບພຣະອົງ ວ່າ, “ນາຍເຈົ້າເອີຍ, ຈະໃຫ້ພວກຂ້ານ້ອຍຈະໜີໄປຫາຜູ້ໃດ? ທ່ານມີຖ້ອຍຄຳຂຶ້ງໃຫ້ມີຊີວິດອັນຕະຫລອດເປັນ ນິດ. ພວກຂ້ານ້ອຍເຊື່ອແລ້ວແລະຊາບວ່າທ່ານເປັນຜູ້ບໍ່ຮິສຸດມາຈາກພຣະເຈົ້າ” (6:68-69).

ເປໂຕໄດ້ກ່າວແທນຄົນສ່ວນຫລາຍຜູ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງນັ້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະບໍ່ມີໃຜອື່ນອີກແລ້ວທີ່ພວກເຂົາຈະຊອກຫາເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ. ເປໂຕເປັນຄົນສາຣະພາບໜັກແໜ້ນເຖິງຄວາມເຊື່ອເພື່ອຕົນເອງຈະໄດ້ຮັບຊີວິດອັນຕລອດໄປເປັນນິດ. “ພວກເຮົາເຂົ້າມາເຊື່ອ,” ເປັນປໂຍກທີ່ອົງພຣະເຢຊູໃຊ້ເພື່ອກໍ່ສ້າງພຣະວິຫານ. ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ສິດໃນການຕັ້ງສິນໃຈຕໍ່ພວກຕິດຕາມພຣະອົງໄປ, ແຕ່ການຕັດສິນໃຈຂອງພວກເຂົາຕໍ່ຊີວິດ ແລະການສອນຂອງພຣະອົງຈະເປັນຜົນສະທ້ອນຕໍ່ຈິດວິນຍານຕລອດໄປ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ອົງພຣະເຢຊູສອນໃຫ້ຜູ້ຕິດຕາມຖວາຍຊີວິດຈິດໃຈຕໍ່ພຣະອົງທັງໝົດຢ່າງນີ້ເປັນຄຳສອນຍາກຕໍ່ຜູ້ຕິດຕາມ. ຄຳສອນຢ່າງນີ້ໄດ້ບອກໃຫ້ພວກເຮົາກວດເບິ່ງຕົນເອງວ່າ ພວກເຮົາມີຊີວິດຢ່າງໃດຕໍ່ຄວາມຮັກຂອງອົງພຣະເຢຊູ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມພົ້ນທີ່ພວກເຮົານັ້ນໄດ້ມາຈາກອົງພຣະເຢຊູ, ບໍ່ແມ່ນຢູ່ໃນການອັດສະຈັນທີ່ພຣະອົງກະທຳ, ແຕ່ແມ່ນໃນຕົວຂອງພຣະເຢຊູເອງ.

ຄຳຖາມ:

1. ມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດເວລາອົງພຣະເຢຊູກ່າວວ່າ, “ເນື້ອກາຍຂອງເຮົາເປັນອາຫານແທ້ ແລະເລືອດຂອງເຮົາກໍເປັນຂອງດີ້ມແທ້” (ຍຣ 6:55) ມັນມີຄວາມໝາຍຕໍ່ທ່ານໃນວັນນີ້ແນວໃດ?
2. ອົງພຣະເຢຊູກ່າວນີ້ມີຄວາມໝາຍອັນໃດ, “ສ່ວນເນື້ອການບໍ່ເປັນປໂຍດອັນໃດ” (ຍຣ 6:63)?
3. ໃນຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູມີອັນໃດເປັນການຍາກຕໍ່ທ່ານບໍ່?
4. ມີທາງໃດທີ່ທ່ານຄິດວ່າທ່ານໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູ?
5. ມີສິ່ງໃດບໍ່ໃນຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກຢາກຖອຍໜີອອກຈາກພຣະອົງໄປ?
6. ທ່ານເຮັດຢ່າງໃດເມື່ອຊີວິດໃນຖານະເປັນຄຣິສະຕຽນໄດ້ຮັບຄວາມລຳບາກ? ທ່ານປະເຊີນກັບຄວາມລຳບາກຢ່າງນີ້ໄດ້ດ້ວຍວິທີໃດ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ເນື້ອກາຍແລະຈິດວິນຍານບອດ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 9: 1-7, 13-41

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ໂຢຮັນ 9

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູປົວຄົນຕາບອດ ແລະເປີດເຜີຍການບອດຝ່າຍວິນຍານຂອງຟາຣີຊາຍທັງຫລາຍ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ສາຍຕາຝ່າຍວິນຍານຂອງທ່ານແນ່ນອນດີປານໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອພິສູດຄວາມແນ່ນອນຂອງສາຍຕາຝ່າຍວິນຍານຂອງຂ້ອຍ.

ອ່ານລວບ: ພຣະເຢຊູໄດ້ບອກກັບພວກສາວິກວ່າການປົວຄົນຕາບອດຈະເປັນສັນຍານໃຫ້ໂລກຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງທຳການຜ່ານພຣະບຸດ ພຣະເມສີອາ ຜູ້ເປັນແສງສວ່າງທີ່ເຂົ້າມາໃນໂລກ. ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນຄວາມມືດຝ່າຍວິນຍານຕ້ອງການສາຍຕາທີ່ເບິ່ງເຫັນ.

ຄຳນຳ

ຂ້ອຍມັກນັ່ງຂ້າງຫລັງໃນສັມຍທີ່ຮຽນຢູ່ມະຫາວິທະຍາລັຍ ເພາະມັນເປັນບ່ອນທີ່ປອດພັຍສຳລັບຂ້ອຍ ; ຂ້ອຍເຮັດແບບນັ້ນແມ່ນແຕ່ເວລາຢູ່ໂຮງຮຽນພຣະຄຳພີ; ສິ່ງນຶ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ , ຫລັງຈາກຮຽນຫລາຍໆເທີມຂ້ອຍກໍຮູ້ສຶກວ່າຕົວເອງໄດ້ຫຍັບເຂົ້າໄປນັ່ງໃກ້ນາຍຄຣູເຂົ້າທຸກໆເທື່ອ; ມື້ນຶ່ງໃນຫ້ອງພາສາເຮັບເຮີ ຂ້ອຍພົບວ່າຕົວເອງໄດ້ນັ່ງຢູ່ແຖວໜ້າ; ເພາະຫຍັງ? ແມ່ນຫຍັງໄດ້ປ່ຽນແປງ?

ສິ່ງນຶ່ງທີ່ສັງເກດໄດ້ກໍຄືວ່ານາຍຄຣູມັກຂຽນທຸກໆຢ່າງໃສ່ກະດານ ແລະຂ້ອງຕ້ອງຍັບເຂົ້າໃກ້ໆເພາະເບິ່ງບໍ່ເຫັນ; ຂ້ອງຄິດບໍ່ເຖິງເລີຍວ່າຕົວເອງສາຍຕາສັ້ນເຖິງຂນາດນັ້ນ ແຕ່ກໍໄດ້ປະຕິເສດມາດົນແລ້ວໃນເຮືອງນີ້.

ບົດຮຽນນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບພວກຟາຣີຊາຍຊຶ່ງເປັນຜູ້ຖືວ່າຕົວເອງເປັນຜູ້ຊອບທັມ ແຕ່ມີສາຍຕາສັ້ນ; ນອກນັ້ນບົດຮຽນນີ້ຍັງເຕືອນພວກເຮົາດ້ວຍ ເພາະຈິດວິນຍານບອດສາມາດເກີດຂຶ້ນເທື່ອລະນ້ອຍ .

1. ສາວິກຖາມຄຳຖາມທີ່ຂັດແຍ່ງ (ໂຢຮັນ 9: 1-5)

ພຣະເຢຊູເດີນທາງໄປກຸງເຢຣູຊາເລັມເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍ ເມື່ອພຣະອົງໄດ້ພົບຊາຍຄົນນຶ່ງຊຶ່ງຕາບອດມາແຕ່ກຳເນີດ. ສາວິກໄດ້ຖາມພຣະອົງວ່າ "ຜູ້ໃດໄດ້ເຮັດຜິດບາບ ຄົນນີ້ຫລືພໍ່ແມ່ຂອງຕົນ ລາວຈຶ່ງເກີດມາຕາບອດ? ມີຄວາມເຊື່ອຫລາຍໆຢ່າງໃນສັມຍນັ້ນກ່ຽວກັບຮ່າງກາຍພິການ; ຫລາຍຄົນເຊື່ອວ່າຄວາມພິການໝາຍເຖິງການບໍ່ພໍໃຈຂອງພຣະຜູ້ສ້າງ; ຫລາຍຄົນເຊື່ອວ່າຄວາມພິການມີສ່ວນກັບຄວາມຜິດບາບ. ຄວາມ

ສັບສົນມັກເກີດຂຶ້ນເວລາມີຄົນເກີດມາພິການ. ຄວາມຜິດບາບເຮັດສິ່ງນັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ? ບາງຄົນເຊື່ອວ່າ ຄວາມບາບບໍ່ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບຄວາມພິການ; ບາງຄົນຄິດວ່າບຸກຄົນທີ່ເກີດມາພິການອາດຈະເຮັດບາບ ຕອນຢູ່ໃນທ້ອງແມ່; ອີກບາງຄົນກໍວ່າ ຄົນເກີດມາພິການເພາະພໍ່ແມ່ເຮັດບາບ; ພວກສາວົກໄດ້ຖາມພຣະເຢ ຊູ ເພາະອີງຕາມຄວາມເຊື່ອຕົວສຸດທ້າຍນີ້.

ພຣະເຢຊູໄດ້ປະຕິເສດຄວາມເຊື່ອຕ່າງໆທີ່ກ່າວມານັ້ນ ເພາະຄວາມຜິດບາບບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄົນຕາບອດ; ພໍ່ ແມ່ຫລືບຸກຄົນທີ່ຕາບອດບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນຫຍັງກັບຄວາມບອດນັ້ນ; ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບອກວ່າໃຜເປັນຄົນຮັບຜິດ ຊອບເຮືອງຕາບອດ ແຕ່ວ່າຄົນຕາບອດນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເຫັນຮິດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນເວລາທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນທີ່ນາຊາເຮັດ, ພຣະອົງໄດ້ອ່ານພຣະທັມເອຊາຢາທີ່ເປີດເຜີຍເຖິງການທຳງານ ຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນໂລກຜ່ານທາງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເມສີອາ; ລູກາ 4: 18 ໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະຄຳ ນັ້ນ, "18 ພຣະວິນຍານແຫ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ເທິງຂ້າພະເຈົ້າ ເພາະວ່າພຣະອົງໄດ້ຫົດສົງຕັ້ງ ຂ້າພະເຈົ້າໄວ້ ໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດແກ່ຄົນຍາກຈົນ ພຣະອົງໄດ້ຊົງໃຊ້ຂ້າພະເຈົ້າປະກາດອິສະຣະພາບ ແກ່ບັນດາຊະເລີຍ ໃຫ້ປະກາດແກ່ຄົນຕາບອດວ່າຈະໄດ້ເຫັນຮຸ່ງອີກ ໃຫ້ປ່ອຍຜູ້ຖືກບີບບັງຄັບເປັນອິສະຣະ."

ສິ່ງນຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຜ່ານພຣະເມສີອາຄືໃຫ້ຄົນຕາບອດໄດ້ເຫັນຮຸ່ງ; ພຣະເຢຊູໄດ້ບອກພວກສາວົກວ່າ ການປົວຄົນຕາບອດໃຫ້ເຫັນຮຸ່ງຈະເປັນໝາຍສຳຄັນໃຫ້ໂລກໄດ້ເຫັນວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງທຳງານຜ່ານພຣະບຸດ ຂອງພຣະອົງ ຄືພຣະເມສີອາ. ພຣະເຢຊູໃຊ້ຮູບພາບຕາບອດ ແລະຕາເຫັນຮຸ່ງປຽບທຽບໃສ່ກາງຄົນແລະ ຄວາມສວ່າງ; ພຣະອົງແລະສາວົກຈະຕ້ອງເຮັດການຂອງພຣະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ມີຄວາມສວ່າງ ເພາະເມື່ອ ກາງຄົນມາເຖິງບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະເຮັດການໄດ້. ພຣະເຢຊູບອກພວກເຂົາເຈົ້າວ່າພຣະອົງເປັນແສງສວ່າງຂອງໂລກ. ພວກທີ່ຢູ່ໃນຄວາມມືດກໍຕ້ອງການແສງສວ່າງ. ການງານຂອງພຣະເມສີອາເປັນວຽກດ່ວນ ແລະບໍ່ມີເວລາທີ່ ຈະມາໂຕ້ຖຽງກັນເຮືອງແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ຄົນເກີດມາຕາບອດ. ພວກຟາຣີຊາຍແລະພວກຄຣູສອນມັກໃຊ້ເວ ລາໂຕ້ວາທິກັນໃນເຮືອງປະເພດນີ້. ພຣະເຢຊູມີການທີ່ຕ້ອງເຮັດ; ເວລາໃກ້ເຂົ້າມາເຕັມທີ ແລະຄວາມພົ້ນກຳ ມາເຖິງແລ້ວ.

2. ພຣະເຢຊູປົວຊາຍຄົນນຶ່ງຊຶ່ງຕາບອດມາແຕ່ກຳເນີດ (ໂຍຮັນ 9: 6-12)

ພຣະເຢຊູຊົງຖິ້ມນ້ຳລາຍລົງໃສ່ດິນ, ເຮັດດິນໃຫ້ເປັນຕົມ, ແລະທາຕາຂອງຄົນຕາບອດ. ອຳນາດຂອງການ ປົວປົວໄດ້ໄຫລຈາກແພດຜູ້ປະເສີດໄປເຖິງຄົນທີ່ຕ້ອງການປົວປົວຮັກສາ. ພຣະເຢຊູໃຊ້ຫລາຍວິທີໃນການ ຮັກສາຄົນປ່ວຍ; ພຣະອົງແຕະຕ້ອງ (ມທ 8: 3), ພຣະອົງໃຊ້ສຽງສັ່ງ (ມທ 8:8), ພຣະອົງໃຊ້ນ້ຳລາຍ (ມກ 7: 33), ແລະມີຄັ້ງນຶ່ງມີຜູ້ຍິງໄດ້ຫາຍດີໂດຍການບາຍແຄມເຄື່ອງຊົງ (ລກ 8: 44).

ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງຊາຍຄົນນັ້ນໃຫ້ໄປລ້າງທີ່ສະຊີໂລອາມ. ບໍ່ມີປະວັດບັນທຶກໄວ້ວ່າ ມີຄົນເຄີຍຫາຍດີຈາກ ພຍາດໂດຍການໄປລ້າງຢູ່ສະຊີໂລອາມ, ແຕ່ໃນທີ່ນີ້ ແມ່ນພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ຊົງປົວຊາຍຜູ້ຕາບອດໃຫ້ເຫັນ.

ພຣະອົງຊົງສັ່ງໃຫ້ລາວໄປທີ່ນັ້ນເພາະອາດຈະເປັນບ່ອນໃກ້ສຸດທີ່ມີນ້ຳ ຊາຍຄົນນັ້ນກໍໄປລ້າງແລ້ວກໍເຫັນຮຸ່ງ.

3. ພວກຟາຣີຊາຍສອບຖາມເຣື່ອງການຮັກສາ: (ໂຢຮັນ 9: 13-34)

ໃນຕອນແລກ ຄົນທີ່ຢູ່ໃກ້ຄຽງບໍ່ຈື່ຊາຍທີ່ເຄີຍຕາບອດ; ເຂົາເຈົ້າຮູ້ລາວຕອນຕາບອດ ແຕ່ຫລັງຈາກຕາເວັນຮຸ່ງແລ້ວພວກເຂົາເຈົ້າເກີດຄວາມບໍ່ແນ່ໃຈວ່າແມ່ນຊາຍຄົນນັ້ນຫລືບໍ່; ລາວເອງຈຶ່ງໄດ້ບອກພວກເຂົາເຈົ້າວ່າ "ແມ່ນຄົນນັ້ນແທລະ;" ພ້ອມໄດ້ບອກວ່າພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ທີ່ຮັກສາລາວ. ການຮັກສາເທື່ອນີ້ ແມ່ນກົງກັບວັນຊະບາໂຕ; ການເຮັດການໃນວັນຊະບາໂຕບໍ່ແມ່ນຈຸດສຳຄັນໃນເຣື່ອງນີ້, ແຕ່ເປັນເຣື່ອງທີ່ພວກຟາຣີຊາຍຖືເອົາເປັນຈຸດສຳຄັນເພື່ອເອົາໂທດກັບພຣະເຢຊູ. ຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຫັນເຫດການຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຮັດຜິດກົດເຣື່ອງວັນຊະບາໂຕ ພວກເຂົາຈຶ່ງນຳຊາຍຜູ້ໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວໄປຫາພວກຟາຣີຊາຍເພື່ອພິພາກສາ.

ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ສອບຖາມຊາຍຄົນນັ້ນ; ລາວຕອບວ່າພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ປິ່ນປົວ; ພວກເຂົາຖາມເຖິງພຣະເຢຊູວ່າເປັນໃຜ; ຊາຍນັ້ນກໍຕອບວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ປະກາດ. ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ປະຕິເສດຄຳຕອບທີ່ໄດ້ຮັບ; ພວກເຂົາໄດ້ບອກຊາຍນັ້ນວ່າ "ຄົນນັ້ນບໍ່ໄດ້ມາຈາກພຣະເຈົ້າເພາະເພິ່ນບໍ່ຖືຮັກສາວັນຊະບາໂຕ." ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ສະແດງໃຫ້ຮູ້ອີກເທື່ອນຶ່ງວ່າ ພວກຕົນເປັນຫວ່າງການຮັກສາບັນຍັດ ຫລາຍກວ່າຄວາມທຸກລຳບາກຂອງມະນຸດຊາດ. ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຊົມຊື່ນຍິນດີໃນການປິ່ນປົວໃຫ້ຫາຍ ເພາະຜູ້ປິ່ນປົວແມ່ນພຣະເຢຊູ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງລະເມີດກົດຂອງວັນຊະບາໂຕ. ພວກຟາຣີຊາຍຊັກຊວນຊາຍຄົນນັ້ນໃຫ້ຄິດວ່າພຣະເຢຊູເປັນຄົນບາບ ແລະຍັງຕູ້ຫາວ່າຊາຍທີ່ໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວວ່າຕາຂອງລາວບໍ່ໄດ້ບອດແທ້.

ພວກຟາຣີຊາຍໄດ້ນຳພໍ່ແມ່ຂອງຊາຍທີ່ເຄີຍຕາບອດມາສອບຖາມ; ພໍ່ແມ່ໄດ້ຍັງຍືນວ່າ "ຜູ້ນີ້ເປັນລູກຂອງຂ້ານ້ອຍແລະຮູ້ວ່າລາວຕາບອດແຕ່ກຳເນີດ." ຫລັງຈາກຖືກສອບຖາມຫລາຍໆຢ່າງພໍ່ແມ່ຂອງຊາຍນັ້ນຈຶ່ງຫາທາງຫລີກເພາະຍ້ານຈະຖືກໄລ່ອອກຈາກໂຮງທັມມະເທສນາ. ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງບອກພວກຟາຣີຊາຍວ່າ "ຈຶ່ງຖາມລາວເອງ ເພາະອາຍຸລາວກໍພື້ນກະສຽນແລ້ວ." ພວກຟາຣີຊາຍກໍກັບໄປຖາມຊາຍທີ່ຕາບອດມາແຕ່ກຳເນີດອີກ; ແຕ່ຕອນນີ້ພວກເຂົາພຍາຍາມບັງຄັບລາວໃຫ້ເວົ້າວ່າພຣະເຢຊູເປັນຄົນບາບ; ບາບໃນທີ່ນີ້ໝາຍເຖິງການບໍ່ເຮັດຕາມບັນຍັດຂອງໂມເຊ; ແລະພວກຟາຣີຊາຍຖືວ່າພຣະເຢຊູເປັນຄົນບາບ. ຊາຍຄົນນັ້ນກໍຕອບຢ່າງຈິງໃຈວ່າ, "ທ່ານເປັນຄົນບາບຫລືບໍ່ເປັນ ຂ້ານ້ອຍກໍບໍ່ຮູ້ ຂ້ານ້ອຍຮູ້ແຕ່ສິ່ງດຽວວ່າ ຄືແຕ່ກ່ອນຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນຕາບອດ ແຕ່ດຽວນີ້ຂ້ານ້ອຍເຫັນໄດ້ແລ້ວ" (ຍຣ 9: 25). ພວກຟາຣີຊາຍບໍ່ພໍໃຈຢ່າງແຮງ; ຫລັງຈາກສອບຖາມເພີ່ມຫລາຍຢ່າງຈຶ່ງກ່າວຫາວ່າຊາຍນັ້ນເປັນສິດຂອງພຣະເຢຊູ ແລະປະຕິເສດວ່າພວກຕົນບໍ່ຮູ້ວ່າເພິ່ນມາແຕ່ໃສ; ຊາຍຄົນນັ້ນຈຶ່ງເວົ້າຢ່າງໜ້າຄິດວ່າ, "ພວກເຮົາຮູ້ຢູ່ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ຊົງຟັງຄົນບາບ ແຕ່ຖ້າຜູ້ໃດຍຳເກງພຣະເຈົ້າແລະເຮັດໄປຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງກໍຊົງຟັງຜູ້ນັ້ນ" (ຍຣ 9: 31).

ໃຜເປັນຜູ້ເຮັດບາບ? ພວກຟາຣີຊາຍກ່າວໂທດຊາຍຄົນນັ້ນວ່າ "ມີເກີດມາໃນການບາບ" ແຕ່ກຳເນີດ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຕອບຄຳຖາມນີ້ແຕ່ຕົ້ນແລ້ວວ່າ, "ບໍ່ແມ່ນຄົນນີ້ ຫລືພໍ່ແມ່ຂອງຕົນໄດ້ເຮັດບາບ." ພວກຟາຣີຊາຍບອກວ່າຊາຍຄົນນີ້ແລະພໍ່ແມ່ໄດ້ເຮັດບາບ, ແລະພວກເຂົາຍັງຢູ່ໃນຄວາມບາບ.

4. ພຣະເຢຊູຊົງພຍາຍາມຕິດຕາມ (ໂຢຮັນ 9: 35-41)

ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຊາບວ່າຊາຍຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ປິ່ນປົວນັ້ນໄດ້ຖືກໄລ່ອອກຈາກໂຮງທັມ, ພຣະອົງຈຶ່ງຕິດຕາມຫາລາວ ເພື່ອຈະຖາມວ່າລາວວາງໃຈໃນບຸດມະນຸດຫລືບໍ່. ເພື່ອພົບແລ້ວຊາຍຜູ້ນັ້ນໄດ້ຕອບພຣະອົງຕາມຄວາມຈິງວ່າ ລາວບໍ່ຮູ້ວ່າເພິ່ນແມ່ນໃຜ ແລະຂໍໃຫ້ແນະນຳແດ່ເພື່ອຈະໄດ້ເຊື່ອ. ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, "ເຈົ້າໄດ້ເຫັນເພິ່ນແລ້ວ ຄືຜູ້ນັ້ນແຫລະ, ທີ່ກຳລັງເວົ້າກັບເຈົ້າຢູ່." ຊາຍນັ້ນຈຶ່ງເຊື່ອແລ້ວນະມັສການພຣະອົງ.

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສລຸບສອງຢ່າງກ່ຽວກັບພັນທະກິດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງບອກວ່າພຣະອົງໄດ້ມາເພື່ອພິພາກສາຄົນທັງຫລາຍ ເພື່ອຜູ້ທີ່ຕາບອດຝ່າຍວິນຍານຈະໄດ້ເຫັນ ແລະເພື່ອຜູ້ທີ່ຄິດວ່າຕົວເອງເຫັນຮຸ່ງຝ່າຍວິນຍານຈະຕາບອດ. ພວກຟາຣີຊາຍຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບພວກຕົນ ແລະໄດ້ຖາມພຣະອົງວ່າ "ຝ່າຍພວກເຮົາເດ, ກໍຕາບອດເໝືອນກັນຫລື?" ພຣະເຢຊູຕອບໃນທຳນອງທີ່ວ່າ ຖ້າພວກເຂົາຕາບອດ, ພວກເຂົາກໍບໍ່ມີຄວາມຜິດ; ແຕ່ເນື່ອງຈາກພວກເຂົາອ້າງວ່າຕົວເອງສລາດຝ່າຍວິນຍານ ພວກເຂົາກໍຕ້ອງຮັບຜິດຊອບ ແລະຖືກພິພາກສາວ່າຜິດ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ:

ພຣະເຢຊູໄດ້ມາເພື່ອປົວຄົນທີ່ຕາບອດຝ່າຍວິນຍານ ແຕ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງພ້ອມທີ່ຈະຍອມຮັບແລະຂໍການຮັກສາ. ຊາຍທີ່ຕາບອດແຕ່ກຳເນີດເປັນຜູ້ທີ່ພ້ອມສຳລັບການຮັກສາ; ພວກຟາຣີຊາຍບໍ່ຍອມຮັບວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດການດີ. ໃນທີ່ສຸດ, ຄົນຕາບອດໄດ້ຮັບຄວາມສວ່າງຝ່າຍວິນຍານ; ລາວໄດ້ຮັບການຮັກສາທັງຝ່າຍເນື້ອໜັງແລະຝ່າຍວິນຍານ; ພວກຟາຣີຊາຍຖືກພິພາກສາເພາະເຂົາບໍ່ຍອມຮັບການດີຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຮົາທຸກຄົນຕ້ອງພິສູດຕົວເອງ; ຊີວິດຄຣິສຕຽນຈະຕ້ອງກ້າວໜ້າໄປຝ່າຍວິນຍານ; ພຣະເຢຊູຊົງເປັນແສງສວ່າງເພື່ອນຳທາງພວກເຮົາແຕ່ລະຂັ້ນຕອນໄປ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານມີຈຸດມືດຝ່າຍວິນຍານແນວໃດແດ່? ທ່ານສັງເກດໄດ້ວິທີໃດ?
2. ຄົນໃນສັມຍນີ້ຍັງຄິດວ່າພຣະເຈົ້າພິພາກສາດ້ວຍຄວາມເຈັບປ່ວຍໃນຮ່າງກາຍບໍ່? ໃຫ້ຕົວຢ່າງ?
3. ພຣະເຢຊູເປັນແສງສວ່າງສຳລັບໂລກ ມີຄວາມໝາຍແນວໃດ? ທ່ານຕອບຄວາມຄິດນີ້ວິທີໃດ?
4. ທ່ານຈະຮັກສາສາຍຕາຝ່າຍວິນຍານໃຫ້ແຈ້ງໄດ້ວິທີໃດ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 8 ມອບຕົວໃຫ້ກັບງານ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 12: 20-37, 42-50

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ໂຢຮັນ 12: 20-50

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ການປະກາດເຣື່ອງສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູເຮັດໃຫ້ບາງຄົນຍອມຮັບ ແລະບາງຄົນປະຕິເສດ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້ອຍຢາກໃຫ້ຜູ້ໃດຍ້ອງຍໍ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຊີວິດ.

ອ່ານລວບ: ຫລັງຈາກການສະເດັດເຂົ້າກຸງເຢຣູຊາເລັມຢ່າງຜູ້ມີຊັບແລ້ວ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຕັ້ງໃຈໃສ່ພັນທະກິດ ເຣື່ອງການຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອເປັນເຄື່ອງບູຊາໄຖ່ຄວາມຜິດບາບ.

ຄຳນຳ

ທ່ານອາດຈະເຄີຍໄດ້ຍິນບາງຄົນເວົ້າເຣື່ອງ "ສິ່ງທີ່ຢາກເຮັດກ່ອນມີຕາຍ." ບາງທີທ່ານອາດຈະມີລາຍການ ຂອງທ່ານເອງ; ບາງຄົນເວົ້າເຖິງການໄປໂຕນຈ້ອງ, ການຮຽນໃຫ້ຈົບມະຫາວິທະຍາລັຍ ໄປຢ້ຽມກແຮນແຄນ ຍັງ, ຂໍອະພິຍເພື່ອນຮັກ, ແລະຕ່ຳໆໄປ; ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນບອກເຖິງຄວາມຕັ້ງໃຈ ຫລືຄວາມຝັນຂອງບຸກຄົນ.

ໃນພຣະຄຳນີ້, ພຣະເຢຊູໄດ້ກ້າວເຂົ້າໄປໃກ້ຄວາມຕາຍ; ພຣະອົງຮູ້ເຖິງຄວາມທຸກລຳບາກທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ຊຶ່ງຈະມາເຖິງໃນທ້າຍສັບປດາ. ແຕ່ສຳລັບພຣະອົງ, ມີສິ່ງດຽວທີ່ພຣະອົງຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ສຳເລັດຄືການຕາຍ ເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາເພື່ອໃຫ້ມະນຸດໄດ້ຄືນດີກັບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາທີ່ເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ ພວກເຮົາ ສາມາດທີ່ຈະເອົາແບບຢ່າງໂດຍຕັ້ງໃຈເຮັດໃຫ້ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດໃນຊີວິດຂອງເຮົາ.

1. ຈຸດເລີ່ມຂອງວັນສຸດທ້າຍ (ໂຢຮັນ 12: 20-26)

ກ່ອນໜ້ານີ້ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ມາຣີອາໄດ້ເອົານ້ຳມັນຫອມສົງພຣະບາດຂອງພຣະເຢຊູ ແລະນາໄດ້ໃຊ້ຜົມຂອງ ຕົນເປັນຜ້າເຊັດ; ສິ່ງນັ້ນແມ່ນສັນຍາລັກຂອງການຕຽມພຣະກາຍເພື່ອຈະຝັງ. ຫລັງຈາກນັ້ນກໍແມ່ນການສະ ເດັດເຂົ້າກຸງເຢຣູຊາເລັມຢ່າງຜູ້ມີຊັບເທິງຫລັງລໍ້ນ້ອຍ ຊຶ່ງເປັນຈຸດເລີ່ມຂອງອາທິດສຸດທ້າຍຂອງພຣະອົງ. ມາ ເຖິງຕອນນີ້, ພຣະເຢຊູຕັ້ງໃຈໃສ່ຢ່າງດຽວ ຄືການຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

ເວລາພຣະເຢຊູມາເຖິງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ພວກຊາວກຣີໂດໄດ້ພາກັນຊອກຫາພຣະອົງ (12: 20-21); ພວກເຮົາ ບໍ່ຮູ້ເບື້ອງຫລັງຂອງຄົນພວກນີ້ ແຕ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ມາເພື່ອຮ່ວມສລອງວັນປັສຄາ. ພວກກຣີໂດອາດຈະ

ໄດ້ຍິນເລື່ອງອັດສະຈັນທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດ, ສະນັ້ນພວກເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງຢາກເຫັນພຣະອົງ ແລະໄດ້ຖາມສາວົກທີ່ຊື່ ພິລິບ. ພິລິບໄດ້ບອກເລື່ອງນີ້ກັບອັນເດອາ ແລະທັງສອງໄດ້ບອກພຣະເຢຊູກ່ຽວກັບຄຳຮ້ອງຂໍ. ພຣະເຢຊູໄດ້ ຊົງຕອບວ່າ, “ເວລາທີ່ບຸດມະນຸດຕ້ອງຮັບກຽດນັ້ນກໍມາເຖິງແລ້ວ” (ຢຮ 12: 23). ຄຳຕອບນີ້ອາດຈະບອກ ເຖິງວ່າການປ່ຽນແປງໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ; ເວລານັ້ນມາເຖິງແລ້ວ; ພຣະເຢຊູຊົງມາຕາຍເພື່ອຄົນໝົດໂລກ ຊຶ່ງ ຮ່ວມທັງຄົນກຣີກ. ຄົງມີແຕ່ພຣະເຢຊູຜູ້ດຽວທີ່ເຂົ້າໃຈເຖິງການຖວາຍບູຊາສຳລັບຄວາມບາບເທື່ອສຸດທ້າຍຢູ່ ໃກ້ແລ້ວ. ບຸດມະນຸດຈະໄດ້ຮັບກຽດເມື່ອພຣະອົງຖືກຍົກຂຶ້ນທີ່ໄມ້ກາງແຂນ; ຄົນກຣີກຈະໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ບໍ່ຄາດ ຝັນ.

ພຣະເຢຊູມັກໃຊ້ສິ່ງທີ່ຄົນຮູ້ຈັກເພື່ອສະແດງຄວາມຈິງໃນພຣະຄຳໃຫ້ສາວົກເຂົ້າໃຈ. ໃນມື້ນີ້ ພຣະອົງໄດ້ເວົ້າ ເລື່ອງເມັດເຂົ້າຈະຕ້ອງຕາຍເພື່ອຈະເກີດຜົນຫລາຍ (12: 24-25). ພວກຜູ້ຟັງຄົງເຂົ້າໃຈດີ ແຕ່ອາດຈະບໍ່ຮູ້ ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ ເພາະພຣະເຢຊູເວົ້າເຖິງການຕາຍແລະການຄົນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງເອງ. ນອກນັ້ນສິ່ງທີ່ ພຣະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ໄປຍິ່ງເຮັດໃຫ້ສັບສົນ, “ຜູ້ທີ່ຮັກຊີວິດຂອງຕົນກໍຕ້ອງເສັງຊີວິດ ແລະຜູ້ທີ່ຊັງຊີວິດຂອງຕົນໃນ ໂລກນີ້ ກໍຈະຮັກສາຊີວິດນັ້ນໄວ້ສຳລັບຊີວິດອັນຕອດໄປເປັນນິດ” (12: 25). ໃນທີ່ນີ້ ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ ຊັງຕົວເອງ ເພາະພຣະອົງເຄີຍສອນໃຫ້ “ຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ” (ມກ 12: 34). ແຕ່ພຣະອົງຊົງ ເວົ້າເລື່ອງຊີວິດຂອງຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນອານາຈັກພຣະເຈົ້າ; ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຮັກສິ່ງທີ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຫລາຍກວ່າ ສິ່ງຂອງໂລກນີ້; ຄວາມຮັກປະເພດນີ້ຈະນຳໄປສູ່ການຮັບໃຊ້ແລະການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າ (12: 26).

ການເບິ່ງທາງບັນແລະການເຮັດແບບກົງກັນຂ້າມເປັນສັນຍາລັກຂອງຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ. ຄົນໃນໂລກນີ້ ສແວງຫາເງິນ, ຊື່ສຽງ, ກຽດແລະຄຳຍ້ອງຍໍ, ແລະຄວາມພໍໃຈໃຫ້ກັບຕົວເອງ; ຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູສແວງຫາ ຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າແລະຜົນປາກົດກຳລັງການຖອມຕົວແລະການເສັງສະລະ. ຄົນບໍ່ເຊື່ອອາດຈະຄິດວ່າ ເປັນການຊອກຫາສິ່ງທີ່ວ່າງເປົ່າ, ແຕ່ສຳລັບຄຣິສຕຽນເປັນການກ້າວໄປສູ່ຊີວິດທີ່ຄົບບໍຣິບູນ (ຢຮ 10: 10).

2. ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເວົ້າເປັນສຽງ (ໂຍຮັນ 12: 27-37)

ໃນຂໍ້ 27, ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກ່າວເຖິງຄວາມຫວັ່ນວາຍໃນຈິດໃຈໃນສິ່ງທີ່ຢູ່ຂ້າງໜ້າ; ພຣະອົງຊົງຮູ້ເຖິງເຫດ ການແລະຄວາມທຸກລຳບາກ; ແຕ່ພຣະອົງຮູ້ວ່າໄດ້ມາເພື່ອສິ່ງນີ້ ແລະຂໍໃຫ້ພຣະບິດາຈຶ່ງໄດ້ຮັບກຽດ (12: 28). ປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພຣະເຢຊູບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ວ່າສິ່ງໃດຈະເກີດຂຶ້ນ; ໂຍຮັນໄດ້ຂຽນວ່າມີສຽງດັງມາ ຈາກສວັນວ່າ, “ເຮົາໄດ້ໃຫ້ຮັບກຽດແລ້ວ ແລະເຮົາຈະໃຫ້ຮັບກຽດອີກ” (12: 29). ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ກັບພຣະເຢຊູ ໄດ້ຍິນສຽງນັ້ນ; ແຕ່ຫລາຍຄົນກໍສັຍວ່າສຽງມາຈາກໃສ, ແຕ່ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍສິ່ງໃດ ພຽງແຕ່ກ່າວ ວ່າ, “ສຽງທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນບໍ່ແມ່ນສຳລັບເຮົາ ແຕ່ສຳລັບທ່ານທັງຫລາຍນັ້ນແຫລະ” (12: 30).

ອີກເທື່ອນຶ່ງ ພຣະເຢຊູຊົງເວົ້າເຖິງການຖວາຍບູຊາເທິງໄມ້ກາງແຂນ (ຢຮ 12: 31-32); ຄຳວ່າ “ຍົກຂຶ້ນ” ມີ ຄວາມໝາຍສອງຢ່າງ: ນຶ່ງ, ພຣະອົງຈະຖືກຕອກໃສ່ໄມ້ກາງແຂນຊຶ່ງຄົນທັງຫລາຍຈະໄດ້ເຫັນທີ່ເນີນພູ. ສອງ, ພຣະອົງຈະໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນໃນຖານະບຸດພຣະເຈົ້າຊຶ່ງສູງຂຶ້ນອີກລຳດັບນຶ່ງ. ໂດຍການນີ້ ຄົນທັງຫລາຍຈະເຂົ້າ

ມາຫາພຣະອົງ; ພຣະອົງຊົງຕາຍເພື່ອທຸກໆຄົນ, ບໍ່ພຽງແຕ່ຄົນຍົວເທົ່ານັ້ນ. ເວລາຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຟັງສິ່ງທີ່ ພຣະອົງໄດ້ປະກາດ ຫລາຍຄົນຄົງບໍ່ເຂົ້າໃຈຄຳວ່າ "ຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ທົນທຸກ" ໃນເອຊາຍາ 53. ຫລາຍຄົນອາດຄິດ ວ່າ ຖ້າພຣະເຢຊູເປັນພຣະເມສີອາ ເປັນຫຍັງຈະຕ້ອງຖືກທຸກທໍຣະມານ ແລະຕາຍເທິງໄມ້ກາງແຂນ. ຫລາຍ ຄົນປະຕິເສດພຣະເຢຊູເພາະບໍ່ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງພຣະສັນຍາເດີມຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

ເຖິງຫລາຍຄົນຍັງບໍ່ເຊື່ອກໍຕາມ, ພຣະເຢຊູຈະຕ້ອງເຮັດງານຂອງພຣະອົງໃຫ້ສຳເລັດ; ຫລາຍມື້ຕໍ່ມາພຣະອົງ ໄດ້ຕາຍແບບທຸກທໍຣະມານເພື່ອຄົນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ປະຕິເສດພຣະອົງ (12: 37). ພຣະອົງຕາຍເພື່ອທຸກໆ ຄົນ; ແມ່ນແຕ່ມື້ນີ້ຍັງມີຫລາຍຄົນບໍ່ຍອມເຊື່ອ. ທຸກຄົນສາມາດຮັບພຣະເຢຊູໂດຍພຣະຄຸນທາງຄວາມເຊື່ອ, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນຈະຍອມຮັບ.

3. ສັຣເສີນພຣະເຈົ້າ ຫລືຄຳສັຣເສີນຂອງຄົນອື່ນໆ (ໂຢຮັນ 12: 42-50)

ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າບອກວ່າ "ມີເຈົ້ານາຍຫລາຍຄົນໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງ" (12: 42), ໃນຈຳນວນນີ້ອາດ ຈະມີ ນິໂກເດມ ແລະໂຢເຊບ ອາຣີມາທາຍຮ່ວມຢູ່ດ້ວຍ (ຍຣ19: 39-40). ພວກເຈົ້ານາຍຄົນຍົວທີ່ເຊື່ອຈະ ບໍ່ອອກໜ້າອອກຕາ ເພາະຍ້ານຖືກໄລ່ອອກຈາກໂຮງທໍມະເທສນາຂອງຄົນຍົວ. ພວກເຂົາຍັງຕ້ອງການຮັກ ສາກຽດໃນສັງຄົມ ຫລາຍກວ່າກຽດຕິຍົດຈາກພຣະເຈົ້າ (12: 43).

ໃນພາກສຸດທ້າຍຂອງໂຢຮັນ 12 ພຣະເຢຊູໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍມາເຊື່ອໃນພຣະອົງ ເພື່ອພວກເຂົາຈະ ໄດ້ຮັບຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. ພຣະອົງບໍ່ຢາກໃຫ້ພວກເຂົາເດີນຢູ່ໃນຄວາມມືດ ແລະວັນນຶ່ງຕ້ອງເຂົ້າສູ່ ການພິພາກສາ. ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຢຊູຊົງເວົ້າເຣື່ອງການພິພາກສາ (12: 47-48), ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງ ແມ່ນແນໃສ່ພຣະຄຸນແລະການອະພິຍ; ພຣະເຢຊູພຍາຍາມນຳພວກເຂົາໃຫ້ມາຫາພຣະອົງ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ມີພຽງນຶ່ງອາທິດຢູ່ໃນໂລກ, ພຣະເຢຊູຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພັນທະກິດສຳເລັດ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຫລີກສິ່ງທີ່ລໍຄອຍ ພຣະອົງທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະບິດາ ແລະຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ມະນຸດໄດ້ເປັນແຮງໃຫ້ພຣະອົງ ຕ້ອງການເຮັດຕາມນ້ຳພຣະທັຍຂອງພຣະບິດາ, ເຖິງວ່າທາງນັ້ນຈະໝາຍເຖິງຄວາມທຸກລຳບາກ.

ໃນຖານະຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູ, ຄຣິສຕຽນຄວນເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູຢ່າງຈິງໃຈ. ພວກເຮົາສາ ມາດເລືອກວ່າຈະສແວງຫາສ່ຽງາຣາສີເພື່ອພຣະເຈົ້າ ຫລືເພື່ອຕົນເອງ, ເພາະພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ທັງ ສອງຢ່າງ. ຖ້າພວກເຮົາຍອມຕາຍໃຫ້ກັບຕົນເອງ, ພວກເຮົາຈະໄດ້ຊີວິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຈັດໄວ້ສຳລັບເຮົາ ຄືຊີວິດທີ່ໄກ້ຊິດແລະເຊື່ອຟັງພຣະບິດາ. ພວກເຮົາອາດຈະມີຫລາຍໆຢ່າງທີ່ຢາກເຮັດໃນໂລກນີ້, ແຕ່ຄວາມ ຮັກພຣະເຈົ້າແລະການສແວງຫາພຣະອົງເປັນເຣື່ອງສຳຄັນທີ່ສຸດສຳລັບຜູ້ເຊື່ອ.

ຄຳຖາມ:

1. ພຣະເຢຊູຊົງສາມາດຕັ້ງໃຈເຮັດພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດໄດ້ວິທີໃດ?
2. ຖ້າທ່ານເປັນນິໂກເດມ ຫລື ໂຢເຊບ ອາຣີມາທາຍ ທ່ານຈະຍອມເຊື່ອແລະສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຢຊູບໍ່? ເປັນຫຍັງ?
3. ການເຫັນຄວາມຫວັ່ນວາຍໃນໃຈຂອງພຣະເຢຊູ (12: 27) ປ່ຽນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງທ່ານກ່ຽວກັບ ມະນຸດແນວໃດ? ເປັນຫຍັງ?
4. ທ່ານເຄີຍກຽດຊັງສິ່ງຂອງທີ່ຢູ່ໃນໂລກນີ້ບໍ່? ອະທິບາຍ.
5. ເປັນຫຍັງຄຳສັ່ນຂອງຄົນອື່ນຈຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຢາກໄດ້ແທ້?

ສິຄ

ບົດຮຽນທີ 9

ເອົາແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 13: 1-17

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ໂຢຮັນ 13: 1-17

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມຮັກຢ່າງສູງສຸດໂດຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ແບບຢ່າງ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ຂ້ອຍຈະເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ການເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນການຮັບໃຊ້ບຸກຄົນທີ່ຂັດສົນ.

ອ່ານລວບ: ຂະນະທີ່ຮັບປະທານອາຫານຄາບສຸດທ້າຍ, ພຣະເຢຊູໄດ້ປຸງແປງຫລັກຂອງການເປັນຜູ້ນຳໂດຍໄດ້ລົງເຮັດວຽກທີ່ຕໍ່າທີ່ສຸດເຮືອງການຮັບໃຊ້; ພຣະອົງໄດ້ຊັກຊວນໃຫ້ພວກສາວິກໃນສັມມັນ ແລະໃນສັມມັນປັດຈຸບັນໃຫ້ເອົາແບບຢ່າງຂອງພຣະອົງ.

ຄຳນຳ

"ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າຂ້ອງແມ່ນໃຜ"

ບາງເທື່ອທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນຄົນເວົ້າຢູ່ໃນຮ່າງອາຫານ ຫລືໃນໂຮງລະຄອນ; ບາງເທື່ອທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນທີ່ສນາມບິນຫລືເວລາຍົນລຽນແຖວຖ້າ; ຄົນຖາມແບບນັ້ນສ່ວນຫລາຍຈະເປັນຜູ້ມີຊື່ສຽງ, ເຈົ້ານາຍ, ຫລືຜູ້ມີອຳນາດ.

ໃນພຣະທັມນີ້, ພຣະເຢຊູຮູ້ວ່າພຣະອົງແມ່ນໃຜ; ພຣະອົງຮູ້ວ່າຊົງມີສິດແລະອຳນາດສູງສຸດແລະສົມຄວນໄດ້ຮັບການສັຮເສີນ; ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນຮ່າງກາຍມະນຸດ (ຢຮ 1:1, 14). ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງສິດທິເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຄົນນະມັສການ. ກົງກັນຂ້າມ, ພຣະອົງໄດ້ຖອມລົງເຮັດຕຳແໜ່ງທີ່ຕໍ່າຕ້ອຍແລະຮັບໃຊ້ພວກສາວິກຂອງພຣະອົງ; ຫລັງຈາກນັ້ນກໍຊົງຊັກຊວນໃຫ້ພວກເຂົາ (ແລະຜູ້ເຊື່ອໃນສັມມັນ) ໃຫ້ເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພຣະອົງແລະຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆ.

1. ພຣະຜູ້ໂຜດຜູ້ຊົງຮູ້ພັນທະກິດ (ໂຢຮັນ 13: 1-3)

ເຖິງແມ່ນຄວາມຕາຍໄດ້ໃກ້ເຂົ້າມາ, ພຣະອົງຍັງຊົງຕັ້ງພັນຕໍ່ພັນທະກິດທີ່ຢູ່ຂ້າງໜ້າ. ໂຢຮັນໄດ້ຂຽນວ່າ, "ພຣະເຢຊູຊົງຊາບວ່າຍາມຂອງຕົນທີ່ຈະສະເດັດຈາກໂລກນີ້" (13: 1). ພາຍໃນຊາວສີ່ຊົ່ວໂມງພຣະເຢຊູຈະຕ້ອງຕາຍ. ການຮູ້ເວລາກຳນົດບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເມີນເສີຍເຮືອງການສ້າງສາວິກ ແຕ່ພາຍາຍາມໃຊ້ເວລາສຸດທ້າຍກັບພວກເຂົາ; ການປະພຶດຂອງພຣະອົງສະແດງຄວາມຮັກອັນເລິກເຊິ່ງທີ່ມີຕໍ່ພວກສາວິກ ແລະຄວາມປາຖນາທີ່ຈະສອນພວກເຂົາຈົນນາທີສຸດທ້າຍ.

ພຣະເຢຊູຊົງຮັກສາວົກ "ຈົນເຖິງທີ່ສຸດ" (13: 1), ຊຶ່ງອາດຈະໝາຍເຖິງຫລາຍທີ່ສຸດ ຫລືຈົນສຸດຊີວິດ. ໃນ ຕອນນີ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພຣະເຢຊູເຣື່ອງສິດອຳນາດເພາະພຣະບິດາ "ໄດ້ຊົງປະທານ ສິ່ງທັງປວງໃຫ້ຢູ່ໃນພຣະທັດຂອງພຣະອົງ" (13: 3). ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ວ່າພຣະອົງມາແຕ່ໃສ ແລະຈະຊົງໄປໃສ; ພຣະອົງຈະຕ້ອງເພິ່ງຄວາມຈິງນັ້ນ ເພື່ອຈະປະເຊີນຄວາມທຸກທໍລະມານຈາກມືຂອງທະຫານໂຣມັນ; ຄວາມ ທຸກລໍາບາກຈະເປັນເຄື່ອງທົດລອງຄວາມຈິງໃຈຂອງພຣະເຢຊູຕໍ່ພັນທະກິດທີ່ພຣະບິດາຊົງມອບໃຫ້ພຣະອົງ.

ຄວາມຈິງນີ້ເປັນຈຸດສໍາຄັນສໍາລັບຄຣິສຕຽນ; ເວລາພວກເຮົາຮູ້ວ່າຕົວເອງໄດ້ຖືກສ້າງຕາມພຣະລັກສະນະ ຂອງພຣະເຈົ້າ, ສິດອຳນາດທັງໝົດມາຈາກພຣະອົງ, ແລະໃນທີ່ສຸດພວກເຮົາກໍຈະໄປຫາພຣະອົງ; ການຮັບ ໃຊ້ຄົນອື່ນໆເປັນເຣື່ອງງ່າຍຂຶ້ນ. ທັສນະທີ່ຖືກຕ້ອງຊ່ວຍຜູ້ເຊື່ອໃຫ້ມີເສລີພາບໃນການຮັບໃຊ້ເພາະພວກເຂົາ ບໍ່ໄດ້ສົນໃຈທີ່ຈະໄປແຂ່ງຂັນກັບຜູ້ອື່ນເຣື່ອງຍົດຖາບັນດາສັກ.

2. ເຈົ້ານາຍກັບເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ (ໂຢຮັນ 13: 4-11)

ໂຢຮັນຜູ້ຂຽນໄດ້ໃຫ້ລາຍລະອຽດເຣື່ອງຜູ້ເປັນເຈົ້ານາຍ, ເປັນອາຈານ, ເປັນພຣະເມສີອາ, ແລະເປັນເພື່ອນ ໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ ແທນທີ່ຈະໃຫ້ຄົນອື່ນຮັບໃຊ້ຕົນ; ການລ້າງຕີນເປັນວຽກຕໍ່າທີ່ສຸດສໍາລັບຄົນຍິວ. ຄວາມ ຈິງແລ້ວການລ້າງຕີນຕ້ອງມາກ່ອນການກິນເຂົ້າ ແຕ່ພຣະເຢຊູໄດ້ລ້າງຕີນພວກສາວົກຂະນະທີ່ກິນອາຫານຢູ່. ພຣະອົງໄດ້ຊົງເຮັດຕາມປະເພນີໂດຍຖອກນ້ຳໃສ່ອ່າງ, ລ້າງຕີນພວກສາວົກ, ແລະເຊັດດ້ວຍຜ້າມັດແອວ. ແນ່ນອນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກະທໍາໄດ້ສ້າງຄວາມຂະເຫຍືອງໃຈໃຫ້ພວກສາວົກ, ແລະເປໂຕໄດ້ເປັນຜູ້ທີ່ອອກ ປາກກ່ອນເພື່ອນ (13: 8). ເປໂຕໄດ້ເຫັນສິ່ງທີ່ບໍ່ຄາດຝັນ ຫລືລາວໄດ້ເວົ້າແທນຄົນອື່ນໆ? ພວກເຮົາຮູ້ວ່າເປ ໂຕເປັນຄົນປາກໄວຢູ່ແລ້ວ (ມທ 16: 22).

ພຣະເຢຊູໄດ້ຕອບຄໍາປະຕິເສດຂອງເປໂຕດ້ວຍຄໍາຂາດວ່າ, "ຖ້າເຮົາບໍ່ລ້າງທ່ານ ທ່ານຈະມີສ່ວນໃນເຮົາບໍ່ ໄດ້" (13: 8) ເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຖືວ່າການລ້າງຕີນເປັນເຣື່ອງໃຫຍ່? ເພາະການກະທໍາຂອງພຣະອົງມີຄວາມ ໝາຍກວ່າການຖອມຕົວລົງເພື່ອລ້າງຕີນໃຫ້ຄົນອື່ນ. ການລ້າງຕີນບໍ່ແມ່ນເຣື່ອງໃຫຍ່, ພຣະເຢຊູຊົງ ລ້າງຕີນຂອງຢູດາຜູ້ທີ່ຈະທໍລະຍົດ; ໃນທີ່ນີ້ພຣະເຢຊູຊົງຊ່ວຍເປໂຕ ແລະຄົນອື່ນໆໃຫ້ເຫັນວ່າການລ້າງຕີນ ເປັນພຽງເຄື່ອງໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງຈະເຮັດ ຄືການລ້າງຈິດວິນຍານຂອງພວກເຂົາດ້ວຍພຣະໂລຫິດຂອງ ພຣະອົງ; ຖ້າພວກສາວົກບໍ່ສາມາດເສັງສະລະເຣື່ອງການລ້າງຕີນໃຫ້ຄົນອື່ນ, ພວກເຂົາຈະຮັບໃຊ້ຢ່າງສູງສຸດ ໄດ້ຢ່າງໃດ ການຮັບໃຊ້ແບບສູງສຸດຄືພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງຕາຍແທນຄົນອື່ນ.

ເປໂຕບໍ່ຕ້ອງການທີ່ຈະທໍາລາຍຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຢຊູ ເຂົາຈຶ່ງບອກພຣະອົງໃຫ້ລ້າງແຕ່ຕີນເຖິງຫົວ (13: 9); ການຕອບຂອງພຣະເຢຊູເປັນທີ່ໜ້າສົນໃຈ, "ຜູ້ທີ່ອາບນ້ຳແລ້ວບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງລ້າງຕົວອີກ ລ້າງແຕ່ຕີນ ເທົ່ານັ້ນ ເພາະສະອາດຫມົດທັງຕົວແລ້ວ ພວກທ່ານກໍສະອາດແລ້ວແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນ" (13: 10). ພຣະເຢ ຊູຊົງໃຊ້ສະພາບການເພື່ອອະທິບາຍຄວາມຈິງສອງຢ່າງຄື: ໃນສັມຍນັ້ນ, ເວລາຄົນອາບນ້ຳແບບໂຣມັນພວກ ເຂົາຈະຍ່າງຈາກບ່ອນອາບນ້ຳໄປຫາຫ້ອງແຕ່ງຕົວ; ສະນັ້ນພວກເຂົາຈະຕ້ອງລ້າງຕີນອີກກ່ອນນຸ່ງເຄື່ອງແລະ

ອອກຈາກຫ້ອງ; ພວກສາວິກຮູ້ປະເພນີນັ້ນແລະເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງທີ່ນຶ່ງດີ. ແຕ່ຄວາມຈິງທີ່ສອງ ອາດຈະບໍ່ມີ ໃຜເຂົ້າໃຈ; ເວລາຄົນມາຫາພຣະເຢຊູ, ພວກເຂົາຈະຖືກຊຳຮະລ້າງເທື່ອດຽວ ໂດຍພຣະໂລຫິດຂອງພຣະເຢ ຊູທີ່ໄມ້ກາງແຂນ (1 ຢຮ 1: 9).

3. ຄູ໌ໃຫ້ການບ້ານ (ໂຢຮັນ 13: 12-17)

ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູໄດ້ລ້າງຕີນສາວິກແລ້ວ, ພຣະອົງກັບມາທີ່ໂຕະແລ້ວຖາມວ່າ: "ທ່ານທັງຫລາຍເຂົ້າໃຈ ໃນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ພວກທ່ານແລ້ວຫລື." ສາວິກທຸກຄົນນຶ່ງງຽບ; ເຂົາເຈົ້າອາດຈະລໍພັງຄຳອະທິບາຍຈາກ ພຣະອົງ; ແຕ່ພຣະເຢຊູຊອກຫາຄຳຕອບທີ່ເລິກໄປກວ່າການລ້າງຕີນ. ພຣະອົງຊົງກ່າວຕໍ່ໄປວ່າ, "14ເຫດສັນ ນັ້ນເຮົາຜູ້ເປັນນາຍແລະອາຈານຂອງພວກທ່ານ ໄດ້ລ້າງຕີນຂອງທ່ານ ພວກທ່ານກໍຄວນລ້າງຕີນຂອງກັນ ແລະກັນເໝືອນກັນ 15 ດ້ວຍວ່າເຮົາໄດ້ວາງແບບຢ່າງໃຫ້ພວກທ່ານແລ້ວ ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ເຮັດເໝືອນດັ່ງ ເຮົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ພວກທ່ານແລ້ວ."

ພຣະເຢຊູເວົ້າເຖິງວ່າພວກສາວິກໄດ້ເອີ້ນພຣະອົງວ່າຄູ໌ (13:13); ພວກເຂົາເອີ້ນພຣະອົງວ່າອາຈານ(ມຮກ 14: 45); ຄູ໌ແລະອາຈານມີຄວາມໝາຍດຽວກັນ. ແມ່ນແຕ່ຕອນອາຍຸໄດ້ສິບສອງປີ, ພຣະເຢຊູໄດ້ສະແດງ ສະຕິປັນຍາຜິດຫັມມະດາ (ລກ 2: 46-47); ມາເຖິງຕອນເຕີບໃຫຍ່, ລູກາໄດ້ຂຽນວ່າພຣະເຢຊູຊົງສ້າງສອນ ຢ່າງມີອຳນາດ(ລກ 4:14-15). ເຖິງປານນັ້ນ, ພຣະເຢຊູຊົງປະຍົດສັກໄວ້ເພື່ອຮັບໃຊ້ໃນຕຳແໜ່ງທີ່ຕໍ່ອ້ອຍ; ພຣະອົງໄດ້ທ້າທາຍໃຫ້ພວກສາວິກເອົາແບບຢ່າງຂອງພຣະອົງ; ການລ້າງຕີນຄົນອື່ນເປັນການສະແດງເຖິງ ຄວາມຖ່ອມຕົວ ເພາະສິ່ງນັ້ນຍັງຂາດຢູ່ໃນພວກສາວິກ (ມຮກ 9: 33-37).

ການລ້າງຕີນສາວິກຂອງພຣະເຢຊູສະແດງເຖິງການຮັບໃຊ້ ແລະຍັງເປັນແບບຢ່າງເຊັ່ນການລົງຈາກສວັນມາ ເປັນມະນຸດ. ພຣະອົງອອກຈາກໂຕະບ່ອນນຶ່ງສະບາຍ ເພື່ອໄປຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໆ. ພຣະອົງຊົງອອກຈາກສວັນ ເພື່ອມາຮັບໃຊ້ມະນຸດ; ພຣະອົງຊົງປະສາງາຣາສີແລະການສັຣະເສີນເພື່ອຮັບເອົາຄວາມຖ່ອມ (ໄມ້ກາງແຂນ); ພຣະເຢຊູຊົງຖອກນ້ຳໃສ່ຊາມ ເໝືອນເທເລືອດຂອງພຣະອົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ຫລັງຈາກພຣະອົງໄດ້ລ້າງຕີນ ສາວິກແລ້ວກໍຊົງກັບໄປນຶ່ງທີ່ຕັ້ງ; ພຣະເຢຊູໄດ້ປະທັມກ້ຳຂວາຂອງພຣະບິດາ ເມື່ອກັບໄປສວັນ (ໂຣມ 8:34 ; ຮຮ 10:12) ບ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະຄອງໂລກກັບພຣະເຈົ້າໃນຂະນະນີ້.

ພຣະເຢຊູຊົງຈົບການໃຫ້ແບບຢ່າງແລະຄຳອະທິບາຍດ້ວຍພຣະສັນຍາ; ຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນກໍເປັນສຸກ (13:17). ພຣະສັນຍາມີສ່ວນຄ້າຍຄືກັນກັບການເທສນາທີ່ຈ້າຍພູ (ມທ 5: 2-12). ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງກ່າວວ່າການຮັບ ໃຊ້ຈະເປັນເລື່ອງມ່ວນ ແຕ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຈະໄດ້ຮັບຄວາມສຸກເພາະການກະທຳຂອງເຂົາ. ການລ້າງຫ້ອງນ້ຳຫລັງ ຈາກໂບດບໍ່ແມ່ນເລື່ອງມ່ວນ ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງບອກວ່າ ຄວາມສຸກຈະເກີດຂຶ້ນເພາະການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ. ບາງ ເທື່ອລາງວັນອາດຈະບໍ່ເຫັນທັນຕາ ແຕ່ລາງວັນຕ້ອງໄດ້ແນ່ນອນ; ແລະໃນທີ່ສຸດຜູ້ຮັບໃຊ້ຈະໄດ້ຍິນສຽງພຣະ ເຈົ້າທີ່ຊົງກ່າວວ່າ,"ດີຫລາຍ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ສັດຊື່" (ມທ 25: 23).

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ໝູ່ຜູ້ນຶ່ງມີຄຳຂວັນຢູ່ໃນຝາຫ້ອງການວ່າ, "ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເລືອກວ່າຈະຮັບໃຊ້ໃຜດີ." ຄຳຂວັນນີ້ສລຸບຫົວໃຈຂອງໂຢຮັນ 13:1-17. ພຣະເຢຊູເປັນຕົວຢ່າງເຣື່ອງນີ້ໃນ ໂຢຮັນ 13 ເວລາພຣະອົງຊົງລ້າງຕີນຂອງພວກສາວົກ. ແຕ່ວ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນການຮັບໃຊ້ແບບສຸດຍອດ. ການຮັບໃຊ້ແບບສຸດຍອດໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນຕໍ່ມາເມື່ອພຣະອົງຊົງຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນເພື່ອມະນຸດທຸກຄົນ ແມ່ນແຕ່ຜູ້ທີ່ຢຽບຫຍາມ ແລະປະຕິເສດພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູເອີ້ນຜູ້ເຊື່ອທັງຫລາຍໃຫ້ຮັບໃຊ້ແບບບໍ່ເລືອກແລະໃຫ້ຮັກທຸກໆຄົນ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານຈະຕອບຮັບການກະທຳຂອງພຣະເຢຊູວິທີໃດ ຖ້າທ່ານເປັນນຶ່ງໃນພວກສາວົກຕອນນັ້ນ?
2. ມີການຮັບໃຊ້ແນວໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານບໍ່ຄັກໃຈ?
3. ທ່ານໄດ້ຮັບພຣະພອນຫຍັງແດ່ຫລັງຈາກຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ?
4. ການຖືກງຸດເຄີຍເປັນອຸປະສັກເຣື່ອງການຮັບໃຊ້ສຳລັບທ່ານບໍ່?
5. ການຮັບໃຊ້ຂອງຜູ້ອື່ນເຄີຍເປັນພຣະພອນສຳລັບທ່ານບໍ່?

ສິຄ

ບົດຮຽນທີ 10

ຜູ້ປຶກສາທີ່ຈະມາ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຢຮັນ 14: 15-31

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ໂຢຮັນ 14

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງສັນຍາວ່າພຣະເຈົ້າຈະສົ່ງພຣະວິນຍານມາເພື່ອສັ່ງສອນ ແລະເລົ່າໂລມຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະອົງ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານເຄີຍໄດ້ຮັບການສັ່ງສອນແລະການເລົ່າໂລມຈາກພຣະວິນຍານວິທີໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອສແວງຫາການແນະນຳແລະການເລົ່າໂລມຂອງພຣະວິນຍານ.

ອ່ານລວບ: ຄົນກ່ອນການຖືກຄຶງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ, ພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ເວລາອະທິບາຍວຽກການທີ່ພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ຈະເຮັດໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າໃນຖານະຜູ້ເລົ່າໂລມແລະຜູ້ສອນ.

ຄຳນຳ

ຕອນຂ້ອຍໄປຈິມ (Gym)ໃໝ່, ຂ້ອງໄດ້ມີຜູ້ຝຶກຊ່ວຍແນະນຳການອອກກຳລັງກາຍປະເພດຕ່າງໆ; ລາວເປັນ ຜູ້ໝູນໃຈເວລາຂ້ອຍເມື່ອຍ ແລະລາວຍັງສົ່ງເສີມໃຫ້ເຮັດບາງຢ່າງເພີ່ມຂຶ້ນ; ການມີຜູ້ຄອຍແນະນຳນັບວ່າ ເປັນປະໂຫຍດຫລາຍສຳລັບຂ້ອຍໃນການເລີ່ມຕົ້ນ.

ໃນພຣະທັມນີ້, ພຣະເຢຊູຊົງສັນຍາພວກສາວິກວ່າພຣະຜູ້ຊ່ວຍຈະຢູ່ຄຽງຂ້າງພວກເຂົາສະເມີ. ພຣະອົງຈະ ໝູນໃຈໃຫ້ກ້າວໜ້າໄປ; ພຣະອົງຈະເຕືອນກ່ຽວກັບຄວາມຈິງ; ພຣະອົງຈະຊົງສອນ, ຕັກເຕືອນ, ແລະຊັກ ຊວນ; ພຣະຜູ້ຊ່ວຍນີ້ ຄືພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດ, ອົງຜູ້ທີ່ສາມໃນພຣະເຈົ້າຕຣິເອການຸພາບ.

1. ພຣະເຢຊູຊົງສັນຍາຈະສົ່ງພຣະຜູ້ຊ່ວຍ (ໂຢຮັນ 14: 15-20)

ໃນພຣະທັມຕອນນີ້, ພຣະເຢຊູຊົງບັລຍາຍກ່ຽວກັບພຣະວິນຍານບໍ່ຮູ້ສຸດວ່າພຣະອົງແມ່ນໃຜ ແລະຈະເຮັດ ກິຈການແນວໃດ; ພຣະເຢຊູຊົງຮູ້ວ່າພວກສາວິກຕ້ອງການຄວາມໝູນໃຈເພາະສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນພາຍໃນຊາວ ສີ່ຊົ່ວໂມງຂ້າງໜ້າ. ພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການຜູ້ຊ່ວຍເພື່ອຈະຮັບສະພາບການ ເພາະຄຣູທີ່ຮັກກຳລັງຈະຖືກຄຶງ ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະຈະຕາຍຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກຕົນ.

ໃນຂໍ້ 15, ພຣະເຢຊູຊົງບອກພວກສາວິກວ່າ, "ຖ້າທ່ານທັງຫລາຍຮັກເຮົາ ທ່ານກໍຈະຖືຮັກສາຂໍ້ບັນຍັດຂອງ ເຮົາ." ແມ່ນຫຍັງຄຳສັ່ງຂອງພຣະອົງ? ໃນມັດທາຍ 22: 35-39, ພຣະເຢຊູຊົງອະທິບາຍວ່າບັດຍັດສູງສຸດ

ແມ່ນໃຫ້ຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະບັດຍັດທິສອງສ່ຽງໃຫ້ຮັກຄົນອື່ນ ແລະຮັກຕົວເອງ ຄຳສັ່ງພຣະເຢຊູໃນຕອນນີ້ ແມ່ນ: ຖ້າພວກເຈົ້າຮັກເຮົາ, ໃຫ້ພວກເຈົ້າຟັງຄວາມເຮົາ ແລະການເຊື່ອຟັງນັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນພາຣະໜັກ (1 ຢຣ 5: 2-4). ເມື່ອເບິ່ງຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ຜູ້ເຊື່ອ, ການຮັກແລະເຊື່ອຟັງພຣະອົງກໍເປັນການງ່າຍຂຶ້ນ. ຄວາມຮັກເປັນຕົ້ນກຳເນີດຂອງການເຊື່ອຟັງ. ຄວາມຢ້ານ, ຄວາມອາຍ, ຄວາມເສັຽໃຈ, ແລະຄວາມບໍ່ແນ່ໃຈ ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະສ້າງຄວາມຮັກໄດ້.

ໃນຂໍ້ 16-17, ພຣະເຢຊູແນະນຳການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດວ່າ: "16 ຝ່າຍເຮົາຈະທູນຂໍພຣະບິດາ ແລະພຣະອົງຈະຊົງປະທານຜູ້ຊ່ວຍອີກຜູ້ນຶ່ງໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານ ເພື່ອຈະຢູ່ກັບພວກທ່ານ ຕລອດໄປເປັນນິດ." ຄຳວ່າຜູ້ຊ່ວຍໃນທີ່ນີ້ບອກເຖິງທະນາຍຜູ້ປ້ອງກັນ, ຜູ້ຢູ່ກາງ, ຫລືຜູ້ປຶກສາ. ຜູ້ຢູ່ກາງຈະເປັນຜູ້ຊ່ວຍພວກສາວິກໃຫ້ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ; ໃນ ຄາລາເຕັງ 5: 16, ໂປໂລເວົ້າເຖິງວ່າ ພຣະວິນຍານຈະຊ່ວຍຜູ້ເຊື່ອໃຫ້ປະຕິເສດການເຮັດຜິດບາບ. ຂາດຈາກພຣະວິນຍານ, ຜູ້ເຊື່ອຈະບໍ່ສາມາດເອົາຊະນະການທົດລອງໄດ້.

ພຣະວິນຍານຈະຢູ່ໃນຜູ້ເຊື່ອຕລອດໄປເປັນນິດ; ຊຶ່ງເປັນເລື່ອງແຕກຕ່າງກັບສັມຍພຣະສັນຍາເດີມ ທີ່ພຣະວິນຍານຈະມາຊ່ວຍກິຈການບາງຢ່າງແລ້ວຈະສະເດັດໜີໄປ ເຊັ່ນໃນຊີວິດຂອງກະສັດຊາອູນ (1 ຊາມູເອັນ 10: 5-13). ພຣະສັນຍາກຽວກັບການລົງມາຂອງພຣະວິນຍານໄດ້ສຳເລັດແລ້ວໃນ ກິຈການ 2: 1- 4.

ພຣະເຢຊູຊົງບອກພວກສາວິກວ່າຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເປັນກຳພ້າ (ຂໍ້ 18). ພຣະອົງເຄີຍຢູ່ກັບພວກສາວິກເໝືອນພໍ່ແມ່ຢູ່ກັບລູກ; ເວລາພຣະອົງຊົງອອກໜີໄປ, ພຣະວິນຍານຈະຊົງມາຢູ່ແທນເພື່ອພວກສາວິກຈະບໍ່ຄິດວ່າພວກຕົນເປັນກຳພ້າ. ພຣະເຢຊູໄດ້ເວົ້າເຖິງການຕາຍຂອງພຣະອົງໃນຂໍ້ 19, ແຕ່ໄດ້ຊົງບອກເພີ່ມວ່າ "ແຕ່ພວກທ່ານຈະເຫັນເຮົາ." ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ໄດ້ສັນຍາໃນຕອນນີ້ຄື: 1. ພວກສາວິກໄດ້ເຫັນພຣະອົງຫລັງຈາກເປັນຄົນຈາກຄວາມຕາຍ, 2. ພວກສາວິກໄດ້ເຫັນພຣະອົງຜ່ານພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະ 3. ພວກສາວິກຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງເມື່ອກັບມາຄັ້ງທີສອງ. ເພາະຄວາມເຊື່ອ, ຜູ້ເຊື່ອຈະຢູ່ກັບພຣະອົງຕລອດໄປ. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ, "ເຮົາຢູ່ໃນພຣະບິດາຂອງເຮົາ ແລະພວກທ່ານຢູ່ໃນເຮົາ ແລະເຮົາຢູ່ໃນພວກທ່ານ" (ຢຣ14: 20). ພຣະວິນຍານຊົງຢູ່ໃນພວກເຮົາໃນສັມຍນີ້ ແລະມື້ນຶ່ງພວກເຮົາຈະໄດ້ຢູ່ກັບພຣະອົງທັງສາມ .

2. ພຣະເຢຊູແລະພຣະບິດາເປັນນຶ່ງ (ໂຢຮັນ 14: 21-24)

ໃນຕອນນີ້ ພຣະເຢຊູໄດ້ກັບໄປເວົ້າເລື່ອງການເຊື່ອຟັງແມ່ນຫລັກຖານຂອງຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ; ຜູ້ທີ່ຮັກພຣະເຈົ້າກໍເຊື່ອຟັງພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເພີ່ມວ່າ "ພຣະບິດາຂອງເຮົາຈະຊົງຮັກຜູ້ນັ້ນ" (ຂໍ້ 21). ການຮັກພຣະເຢຊູກໍຄືການຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະເຢຊູກໍຈະຮັກຜູ້ນັ້ນ. ພຣະເຈົ້າຈະຊົງສະແດງພຣະອົງເອງໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອໄດ້ເຫັນ; ຄວາມຮັກສອງຂ້າງລະຫວ່າງຜູ້ເຊື່ອແລະພຣະເຈົ້າ ປຽບເໝືອນຄວາມຮັກຂອງຄູ່ແຕ່ງງານໃໝ່.

ຢູດາ (ບໍ່ແມ່ນ ອິສະກາຣີອິດ) ໄດ້ຖາມພຣະອົງວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຢຊູຈະສະແດງຕົນໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນ ແຕ່ຈະບໍ່ປາກົດແກ່ໂລກ (ຂໍ້ 22); ເນື່ອງຈາກວ່າຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຮູ້ພຣະເຢຊູດີ, ເປັນຫຍັງໃນຕອນນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງ

ເວົ້າໃນທຳນອງນີ້. ພຣະເຢຊູຊົງຕອບໂດຍການເວົ້າເຖິງເລື່ອງຄວາມຮັກແລະການເຊື່ອຟັງ; ພຣະອົງຈະປາກົດຕົນໃຫ້ພວກສາວິກໄດ້ເຫັນຫລາຍຂຶ້ນ ເວລາພວກເຂົາຮັກແລະເຊື່ອຟັງພຣະອົງຫລາຍຂຶ້ນ ພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານພຣະວິນຍານ "ຈະຕັ້ງຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນ" ຊຶ່ງໝາຍເຖິງຜູ້ຮັກແລະເຊື່ອຟັງ; ຄວາມສັມພັນໃກ້ຊິດເກີດຂຶ້ນໄດ້ເພາະການຊົງຢູ່ຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ຮຸ້ນຮຸ້ງ ຜູ້ຊົງເປີດເຜີຍຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າກັບຜູ້ເຊື່ອແຕ່ລະຄົນ.

3. ຄຳສັ່ງລາຂອງພຣະເຢຊູ (ໂຢຮັນ 14: 25-31)

ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງອະທິບາຍວ່າຄວາມຮັກແລະການເຊື່ອຟັງເກີດຂຶ້ນໄດ້ໂດຍການຊ່ວຍຂອງພຣະວິນຍານບໍ່ຮຸ້ນຮຸ້ງ; ນອກນັ້ນພຣະວິນຍານຈະຊົງຊົງສອນແລະເຕືອນພວກສາວິກກ່ຽວກັບຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະເຢຊູ; ພຣະວິນຍານຊົງເຮັດຢ່າງດຽວກັນສຳລັບຜູ້ເຊື່ອໃນສັມຍນີ້. ພຣະວິນຍານຊົງຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ຈິດຈຳພຣະຄຳຈາກການສຶກສາພຣະທັມ ແລະການຟັງເທສນາ; ບາງຄັ້ງພວກເຮົາກໍໄດ້ຮັບພຣະຄຳ ເພື່ອຊ່ວຍເລົ່າໂລມຜູ້ທີ່ມີຄວາມທຸກລຳບາກ. ສິ່ງນັ້ນໆແມ່ນກິຈການຂອງພຣະວິນຍານໃນພວກເຮົາ.

ໃນຂໍ້ 27 ແມ່ນພຣະພອນກ່ຽວກັບຄວາມສົງຄາມ; ຄົນໃນສັມຍພຣະເຢຊູຈະໃຊ້ຄຳໃຫ້ພອນໃນທຳນອງນີ້ແທນທີ່ຈະກ່າວຄຳອຳລາ "ລາກ່ອນ" ຫລື "ພົບກັນມື້ໜ້າ." ແຕ່ໃນຕອນນີ້, ພຣະເຢຊູຊົງເບິ່ງເລິກໄປກວ່ານັ້ນ; ພຣະອົງເຕືອນພວກສາວິກວ່າພຣະອົງຈະຕ້ອງຈາກໄປ; ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງໂສກເສົ້າ, ພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດສລອງການກັບຄືນສູ່ສວັນຂອງພຣະອົງ. ຄວາມຮູ້ສຶກນີ້ເປັນເໝືອນເວລາຄົນທີ່ເຮົາຮັກຕາຍ; ພວກເຮົາເສົ້າໃຈ ແລະພວກເຮົາດີໃຈເພາະວິນຍານຜູ້ຕາຍໄດ້ໄປຢູ່ກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນສວັນ.

ໃນຂໍ້ 30, ພຣະເຢຊູໃຊ້ຄຳວ່າ "ຜູ້ປົກຄອງໂລກ" ເມື່ອຊົງກ່າວເຖິງມານ; ຄຳເວົ້ານີ້ອາດຈະບອກເຖິງອຳນາດຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງມານຢູ່ໃນໂລກມະນຸດ. ພຣະເຢຊູກຳລັງຈະໄດ້ມີປະສົບການກັບອຳນາດມານ; ອາດຈະເປັນການເຕືອນພວກສາວິກວ່າພວກເຂົາກຳລັງຢູ່ໃນໂລກຊຶ່ງມານເປັນຜູ້ຄວບຄຸມ; ສະນັ້ນພວກສາວິກຈະຕ້ອງຕຽມຕົວເພາະການຂົ່ມເຫັງແລະຄວາມກຽດຊັງກຳລັງຈະເກີດຂຶ້ນ.

ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊົງຫວັ່ນໄຫວເລື່ອງອຳນາດມານ; ການສິ້ນພຣະຊົນຂອງພຣະເຢຊູໂດຍອຳນາດມານ ກຳລັງຈະປະກາດເຖິງຄວາມຮັກແລະການເຊື່ອຟັງພຣະບິດາຂອງພຣະອົງ (ຂໍ້ 31). ບໍ່ມີອຳນາດໃດ, ບຸກຄົນໃດ, ແລະກິຈການໃດ ທີ່ຢູ່ນອກການຄວບຄຸມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ການທຸກທໍຣະມານແລະການຕາຍຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນຢູ່ໃນແຜນການໄຖ່ມະນຸດຈາກການເປັນທາດຂອງຄວາມບາບແລະຄວາມຕາຍຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ:

ເວລາຜູ້ນຶ່ງຜູ້ໃດມາເປັນຄຣິສຕຽນ, ພຣະວິນຍານບໍ່ຮຸ້ນຮຸ້ງຊົງມາຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນ; ພຣະເຢຊູຊົງສັນຍາວ່າ ພຣະວິນຍານຈະຢູ່ກັບຜູ້ເຊື່ອຕອດໄປ; ພຣະອົງຈະຊົງນຳພາຜູ້ເຊື່ອໄປໃນຄວາມຈິງ ຖ້າເຂົາຍອມເຊື່ອຟັງ. ບາງຄັ້ງ

ມີສຽງຫລາຍຢ່າງໂພດໃນຊີວິດຂອງພວກຜູ້ເຊື່ອ ຈົນເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງຄ່ອຍໆຂອງພຣະວິນຍານ . ພຣະວິນຍານຈະຊົງເລົ່າໂລມ, ນຳພາ, ແລະໝຸນໃຈຜູ້ທີ່ຍອມຢຸດຟັງຢ່າງຈິງໃຈ.

ຄຳຖາມ:

1. ທ່ານຄາດວ່າພວກສາວິກກຳລັງຄິດຫຍັງ ເວລາພຣະເຢຊູຊົງເວົ້າເຣື່ອງພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດ ?
2. ສຳລັບຄຣິສຕຽນ, ການຮັກພຣະເຈົ້າແລະການເຊື່ອຟັງພຣະອົງມີສ່ວນພົວພັນກັນແນວໃດ ?
3. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາບໍ່ມັກເວົ້າເຖິງພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ ?
4. ພຣະວິນຍານໄດ້ຊົງຊ່ວຍ ແລະເລົ່າໂລມທ່ານແນວໃດແດ່ໃນລະຍະຜ່ານມາໃກ້ໆນີ້ ?
5. ທ່ານຕ້ອງການ ການນຳພາ ແລະການເລົ່າໂລມຈາກພຣະວິນຍານໃນເຣື່ອງໃດແດ່ ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 11

ສຳເຣັດແລ້ວ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຢຮັນ 19:1-30
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ໂຢຮັນ 19
ຈຸດປະສົງສຳຄັນ:	ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າການຊົງໄຖ່ໄດ້ສຳເຣັດລົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານຈະຂອບພຣະຄຸນແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອສັນນະສູດການຂອບພຣະຄຸນຂອງເຮົາເປັນແນວໃດ?

ບົດນຳ

ພຣະເຢຊູຊົງວາຍພຣະຊົນ ແລະຊົງເປັນຄົນມາໃນວັນຖ້ວນສາມ ເພື່ອໄຖ່ໂທດຄວາມຜິດບາບຂອງທຸກຄົນ ຜູ້ຍອມເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ສ່ວນຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຮັບເອົາພຣະອົງມາເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນນັ້ນ ການວາຍພຣະຊົນຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ເປັນປໂຍດສຳລັບຄົນເຫລົ່ານັ້ນ.

1. ເຂົາຈັບພຣະເຢຊູ (ໂຢຮັນ 18:19:3)

ໂຢຮັນ 18 ເລົ່າເຖິງຕອນເຂົາຈັບພຣະເຢຊູທີ່ສວນເຄັດເຊມາເນ ໂດຍການນຳຂອງສາວິກຜູ້ນຶ່ງຊື່ວ່າຢູດາພາ ເຂົາມາຈັບພຣະອົງໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງກຳລັງໄຫວ້ວອນຢູ່. ການທີ່ຈະຖືກຈັບດ້ວຍສັດຮູ້ນັ້ນອາດເປັນຂອງ ທັມມະດາ ແຕ່ຕອນນີ້ແມ່ນສາວິກຂອງພຣະອົງຜູ້ຄິດທໍຣະຍົດທັກຫລັງນັ້ນໄດ້ນຳພາເຂົາມາຈັບພຣະອົງຈຶ່ງ ເພີ່ມຄວາມເຈັບປວດໄປອີກຫາຍເທົ່າຕົວ. ພຣະທັມມັດທາຍ 26:35 ບອກວ່າ ຢູດາໄປປ່າວຂາຍພຣະເຢຊູ ໃນຣາຄາ 30 ຫລຽນເງິນເທົ່ານັ້ນ. ຕີໂມທຽວບອກວ່າການຮັກເງິນຄຳເປັນເຄົ້າມູນຂອງຄວາມຊົ່ວທຸກຢ່າງ (1 ຕີໂມທຽວ 6:10). ຢູດາເຫັນເງິນ 30 ຫລຽນແລ້ວກໍລືມຄຶງວ່າຕົນເອງເປັນສາວິກທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູມາສາມ ປີແລ້ວ. ສລຸບໄດ້ວ່າເງິນຄຳນັ້ນເຮົາສາມາດມີຫລາຍໄດ້ບໍ່ຜິດອັນໃດ ແຕ່ຈະໄປຮັກເງິນຫລາຍກວ່າພຣະເຢ ຊູນັ້ນມັນເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄວາມຊົ່ວ, ເຮົາມີເງິນຄຳຫລາຍໆໄດ້ບໍ່ຜິດອັນໃດ ແຕ່ຢ່າລືມພຣະຄຸນພຣະອົງ , ຢ່າປະຕິເສດພຣະອົງໃນຍາມຄັບຂັນເໝືອນດັ່ງສາວິກອີກຄົນນຶ່ງໄດ້ປະຕິເສດມາແລ້ວ “ຂນະນັ້ນຊີໂມນເປ ໂຕກຳລັງຍືນຝົງໄຟຢູ່ ຄົນເຫລົ່ານັ້ນຖາມເປໂຕວ່າ, “ໂຕກໍເປັນສາວິກຂອງຄົນນັ້ນເໝືອນກັນ ບໍ່ແມ່ນຫລື” ເປ ໂຕຕອບປະຕິເສດວ່າ, “ບໍ່ແມ່ນດອກ” (ໂຢຮັນ 18:25).

ປີລາດສິບຖາມພຣະເຢຊູວ່າ “ເຈົ້າເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວຫລື?” (18:34). ປີລາດຍັງບອກພຣະເຢຊູວ່າ ແມ່ນຊົນຊາດຍິວແລະພວກປະໂຣທິດ ທີ່ເປັນຊົນຊາດດຽວກັບພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ຈັບກຸມພຣະເຢຊູ ແລະມາ ມອບໃຫ້ປີລາດທີ່ເປັນຊົນຊາດໂຣມ ແລ້ວປີລາດຍັງຖາມອີກວ່າ “ເຈົ້າເຮັດອັນໃດ?” (18:35). ແປວ່າເຈົ້າ ເຮັດຫຍັງຜິດເຂົາຈຶ່ງເອົາຜິດເຈົ້າ? ເພາະວ່າ ປີລາດເອງຊອກເບິ່ງຄວາມຜິດຂອງພຣະເຢຊູແລ້ວເຫັນວ່າບໍ່ມີ

ຫຍັງຜິດຈຶ່ງຄິດຢາກປ່ອຍພຣະເຢຊູ ແຕ່ກໍຍັງເກງໃຈພວກຍິວທີ່ພາກັນມາຢ່າງຫລວງຫລາຍ ຈຶ່ງວາງແຜນ ແລ້ວກ່າວຕໍ່ພວກຍິວວ່າ “ຝ່າຍເຮົາບໍ່ເຫັນຜິດໃນຜູ້ນີ້ຈັກປະການ ແຕ່ພວກທ່ານມີທັມນຽມໃຫ້ເຮົາປ່ອຍຄົນ ນຶ່ງໃຫ້ພວກທ່ານໃນເທສການປັສຄາ ພວກທ່ານຢາກໃຫ້ເຮົາປ່ອຍກະສັດຂອງຊາດຍິວໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານຫລີ” (18:39). ແຕ່ຄວາມຄຽດແຄ້ນຂອງພວກຍິວຮ້າຍແຮງຈົນເຫັນດອກບົວເປັນກົງຈັກແລ້ວຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ “ຢ່າ ປ່ອຍຄົນນີ້ແຕ່ຈຶ່ງປ່ອຍບາຣາບາ” ສ່ວນບາຣາບານັ້ນເປັນໂຈນ (18:40) ດ້ວຍຄວາມໂກດຮ້າຍ ພວກຍິວຈຶ່ງ ຕັດສິນໃຈຜິດ. ບົດຮຽນປະຈຳວັນຂອງເຮົາຄືຢ່າຕັດສິນໃຈສິ່ງໃດໆໃນເວລາໃຈຮ້າຍ ເພາະພວກຍິວໄດ້ຕັດ ສິນໃຈຜິດໃນຂະນະທີ່ເຂົາມີຄວາມຄຽດຮ້າຍ.

2. ປີລາດສິນທະກັບພຣະເຢຊູ (ໂຢຮັນ 19:8-16)

ປີລາດເຫັນວ່າໄດ້ມີສຽງຮ້ອງລຸ້ນວາຍຂຶ້ນຢ່າງຮ້າຍແຮງ ທ່ານຈຶ່ງຫຍັບເຂົ້າໄປພຣະເຢຊູແລ້ວສິນທະນາແລະ ບອກກັບພຣະເຢຊູວ່າ “ເຈົ້າບໍ່ເວົ້າກັບເຮົາຫລີ ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຫລີວ່າເຮົາມີສິດອຳນາດຈະປ່ອຍເຈົ້າ ແລະມີສິດອຳ ນາດຄົງເຈົ້າໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ” (ຂໍ້ 10). ການທີ່ປີລາດຖາມແລະອ້າງເຖິງອຳນາດທີ່ທ່ານມີເຊັ່ນນັ້ນກໍເພາະ ກໍເພາະວ່າເພິ່ນຢາກປ່ອຍພຣະເຢຊູ. ສ່ວນພຣະເຢຊູຊົງບອກເພິ່ນວ່າອຳນາດຂອງປີລາດນັ້ນມີຈຳກັດ “ເວັ້ນ ແຕ່ອຳນາດນັ້ນຈະຊົງປະທານແຕ່ທັງເທິງໃຫ້ແກ່ທ່ານ ເຫດສັນນັ້ນຜູ້ທີ່ມອບເຮົາໄວ້ກັບທ່ານກໍມີຄວາມຜິດ ບາບຫລາຍກວ່າທ່ານ” (ຂໍ້ 11) ແປວ່າອຳນາດຂອງປີລາດນັ້ນມີຈຳຈົງ ແຕ່ມີຂອບເຂດຈຳກັດ ແຕ່ອຳນາດມາ ຈາກທາງເທິງ ຄືອຳນາດທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ຈຳກັດ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະເຢຊູຈຶ່ງບອກປີລາດອີກວ່າຜູ້ທີ່ຈຳ ກຸມມອບພຣະເຢຊູໃຫ້ປີລາດນັ້ນບາບຫລາຍກວ່າປີລາດຜູ້ບໍ່ກ້າເອົາຄວາມຈິງມາຕັດສິນ. ເມື່ອປີລາດໄດ້ຍິນ ເຊັ່ນນັ້ນທ່ານຍິ່ງຄິດຢາກປ່ອຍພຣະເຢຊູເພາະບໍ່ຢາກມີບາບ ແຕ່ພວກຍິວໄດ້ຂູ່ປີລາດດ້ວຍກົດໝາຍເຮືອງ ໝິ່ນປມາດທີ່ສູງຄືໝິ່ນປມາດກະສັດກາຍຊາ ເຂົາໄດ້ກ່າວຕໍ່ປີລາດວ່າ “ຖ້າທ່ານປ່ອຍຄົນນີ້ທ່ານກໍບໍ່ເປັນມົດ ຂອງກາຍຊາ ທຸກຄົນທີ່ຕັ້ງຕົວເປັນກະສັດກໍປະກາດຕົວຕໍ່ສູ້ກາຍຊາ” (ຂໍ້ 12). ແປວ່າຖ້າປີລາດປ່ອຍພຣະເຢ ຊູໄປປີລາດກໍເຮັດຜິດຕໍ່ກົດ ເພາະເຂົາກ່າວຫາວ່າພຣະເຢຊູຕັ້ງຕົວເປັນກະສັດ ທຽບເທົ່າກັບກາຍຊາຜູ້ເປັນ ກະສັດຊຶ່ງເປັນການໝິ່ນປມາດກະສັດອົງດຽວຄືກາຍຊາທີ່ເຂົານັ້ນຖືຢູ່. ພວກຍິວຮູ້ຈັກຊອກຫາທາງໂດຍເອົາ ກົດນີ້ມາບັງຄັບປີລາດ ດັ່ງນັ້ນປີລາດຈຶ່ງຕົກໃຈຫລາຍກວ່າເກົ່າ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນປີລາດຈຶ່ງຂຶ້ນນຶ່ງບັນລັງພິ ພາກສາແລ້ວກ່າວວ່າ “ນີ້ຄືກະສັດຂອງພວກທ່ານ” ຝ່າຍເຂົາໄດ້ຮ້ອງສຽງດັງຂຶ້ນວ່າ, “ເອົາມັນໄປເສັງ ເອົາມັນ ໄປເສັງ ຄົງມັນໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນເສັງ” ປີລາດຈຶ່ງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຈະໃຫ້ເຮົາຄົງກະສັດຂອງພວກ ທ່ານທີ່ໄມ້ກາງແຂນຫລີ” ພວກປະໂຮທິດຕົນໃຫຍ່ຕອບວ່າ, “ເວັ້ນແຕ່ກາຍຊາແລ້ວພວກເຮົາບໍ່ມີກະສັດ” (ຂໍ້ 13-15). ປີລາດມີຄວາມລັ່ງເລໃຈໃນການຕັດສິນກໍເພາະວ່າ ປີລາດເບິ່ງບໍ່ເຫັນຄວາມຜິດຂອງພຣະເຢຊູຈັກ ປະການ ແຕ່ທ່ານກໍຍັງຢ້ານກົວກາຍຊາຜູ້ເປັນກະສັດດ້ວຍວ່າພວກເຂົາພາກັນຫາເຮືອງໃສ່ພຣະເຢຊູວ່າພຣະ ອົງຕິຕົວເອງທຽບໃສ່ກະສັດໂດຍໄດ້ຊື່ວ່າເປັນກະສັດຂອງຊາດຍິວ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ປີລາດຈຶ່ງໃຊ້ຄວາມ ສລາດຂອງເພິ່ນໃນການຕັດສິນໂດຍກ່າວວ່າ “ນີ້ຄືກະສັດຂອງພວກທ່ານ” ແປວ່າບໍ່ແມ່ນກະສັດຂອງຊາດໂຣມ ແຕ່ແມ່ນກະສັດຂອງຊາດຍິວ ເມື່ອຊາວຍິວໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນຈຶ່ງພາກັນຮ້ອງດ້ວຍສຽງດັງວ່າ “ເອົາມັນໄປເສັງ ເອົາມັນໄປເສັງ ຄົງມັນໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນເສັງ” ປີລາດຈຶ່ງຖາມເຂົາວ່າ, “ພວກທ່ານຈະໃຫ້ເຮົາຄົງກະສັດຂອງ

ພວກທ່ານທີ່ໄມ້ກາງແຂນຫລື” ພວກປະໂຫຍດຕົນໃຫຍ່ຕອບວ່າ, “ເວັ້ນແຕ່ກາຍຊາແລ້ວພວກເຮົາບໍ່ມີກະສັດ” ແລ້ວບິລາດຈຶ່ງມອບພຣະອົງໃຫ້ເຂົາ ເພື່ອເອົາໄປຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ (ຂໍ້ 15-16).

3. ພວກທະຫານກັບພຣະເຢຊູ (ໂຢຮັນ 19 :17-22)

ຫລັງຈາກບິລາດໄດ້ມອບພຣະເຢຊູໃຫ້ເຂົາແລ້ວ ເຂົາກໍຄຸມພຣະເຢຊູໄປໂຄລະໂກທາບ່ອນປະທານນັກໂທດຂອງພວກເຂົາ. ‘ພຣະອົງຊົງແບກເອົາໄມ້ກາງແຂນຂອງພຣະອົງ ສະເດັດໄປເຖິງບ່ອນທີ່ເອີ້ນວ່າກະໂຫລກຫົວ (ພາສາເຮັບເຮີເອີ້ນວ່າ ໂຄລະໂກທາ)’ (ຂໍ້17). ການແບກກາງແຂນອັນໜັກນັ້ນມີຄວາມໝາຍວ່າພຣະອົງຊົງແບກເອົາຄວາມຜິດຄວາມບາບຂອງຄົນຈຳນວນຫລາຍທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງຖືກຕາຍເພື່ອພົ້ນຄວາມຜິດບາບທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ພຣະເຢຊູຜູ້ບໍ່ມີຄວາມຜິດໃນການຕັດສິນຂອງບິລາດ ແລະພຣະເຢຊູຜູ້ບໍ່ມີຄວາມບາບໃດໆໄດ້ແບກຮັບຄວາມຜິດແລະຄວາມບາບຂອງຄົນທັງປວງໂດຍທົນທຸກທໍາອະມານຢ່າງແສນສາຫັດ ຈາກການຖືກຂຽນຕີຂອງພວກທະຫານ ແລະຖືກຖິ້ມນໍ້າລາຍໃສ່ໜ້າຈາກປະຊາຊົນຜູ້ກຽດຊັງພຣະອົງໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນ, ພຣະອົງຊົງທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດ, ທົນຕໍ່ຄວາມຫິວນໍ້າ, ຊົງທົນຕໍ່ຄວາມອັບອາຍ ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ຄົນຈັກປະການ, ເຂົາໄດ້ບັງຄັບພຣະອົງຈາກບັນລັງພິພາກສາບິລາດຈົນເຖິງແດນມໍຣະນາໂຄລະໂກທາ ເພື່ອເຂົາຈະປະທານພຣະອົງຮ່ວມກັບພວກນັກໂທດອີກສອງຄົນ.

‘ທີ່ນັ້ນເຂົາໄດ້ຄົງພຣະອົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນກັບອີກສອງຄົນ ຄົນລະຂ້າງແລະພຣະເຢຊູຊົງຢູ່ກາງ’ (ຂໍ້ 18). ສັງເກດການບໍ່ລຍາຍຂອງໂຢຮັນເຮືອງສອງຄົນທີ່ຢູ່ຊ້າຍແລະຂວາພຣະເຢຊູນັ້ນໂຢຮັນບອກວ່າພຣະເຢຊູຖືກຄົງຮ່ວມກັບສອງຄົນສ່ວນພຣະທັມມັດທາຍບອກວ່າສອງຄົນນັ້ນແມ່ນໂຈນ (ມັດທາຍ 27:38) ພຣະທັມມາຣະໂກບອກວ່າ(ໂຈນສອງຄົນ) (ມາຣະໂກ 15 :26). ແລະພຣະທັມລູກາບອກວ່າ (ຜູ້ຮ້າຍສອງຄົນ) (ລູກາ 22 :33). ການບໍ່ລຍາຍຂອງສາວົກໃຊ້ຄຳເວົ້າຕ່າງກັນເພາະເວລານັ້ນເພິ່ນຖືວ່າ (ໂຈນແລະຜູ້ຮ້າຍ) ແມ່ນໃຊ້ຄຳໃດກໍໄດ້, ສ່ວນສັມຍນີ້ໄດ້ຖືກແຍກອອກຢ່າງຊັດເຈນ ເຊັ່ນ : (ໂຈນ) ໝາຍເຖິງຄົນລັກເລັກລັກນ້ອຍຈົນເຖິງການປຸ້ນຈີ້ແລະຄຳວ່າ (ຜູ້ຮ້າຍ) ນັ້ນໝາຍເຖິງຜູ້ທຳຮ້າຍຮ່າງກາຍ ຈົນເຖິງຜູ້ຂ້າຄົນຮ້ອງວ່າຜູ້ຮ້າຍ. ຢ່າງໃດກໍດີ ເຮືອງທີ່ພຣະເຢຊູຖືກຄົງຮະຫວ່າງກາງໂຈນຜູ້ຮ້າຍນັ້ນ ແມ່ນຜູ້ທຳນວາຍເອຊາຢາກ່າວໄວ້ລ່ວງໜ້າ ແລ້ວວ່າ ‘ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານບໍ່ເຄີຍຂ້າຄົນຫລືເວົ້າຕົວະກໍຕາມ ທ່ານກໍຈະຖືກຝັງໄວ້ໃນອຸບໂມງດຽວກັນກັບອາດຊະຍາກອນແລະພວກເສດຖີ’ (ເອຊາຢາ 53 :9). ໃນສັມຍກ່ອນພຣະທັມເອຊາຢາເພິ່ນໃຊ້ຄຳວ່າ ໂຈນກັບຜູ້ຮ້າຍນັ້ນເພິ່ນໃຊ້ຄຳວ່າ (ອາດຊະຍາກອນ) ເປັນພາສາຮາຊການທີ່ໃຊ້ປັຈຸບັນ. ແຕ່ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນປະເດັນທີ່ຢາກເວົ້າໃນບົດຮຽນນີ້, ແຕ່ສິ່ງທີ່ຢາກເວົ້າແມ່ນ ພຣະເຢຊູຖືກຄົງຮ່ວມກັບອາດຊະກອນ ແລະຍັງຖືກຄົງຮະຫວ່າງກາງຄົນຊົ່ວທັງສອງຄົນອີກດ້ວຍ. ເປັນຫຍັງ? ພຣະອົງຈະຕ້ອງຖືກຄົງຮະຫວ່າງກາງ ແລະຖືກຄົງຮ່ວມກັບຜູ້ຮ້າຍໃນເມື່ອພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມຜິດອັນໃດຕໍ່ກົດໝາຍ ແລະພຣະອົງກໍບໍ່ມີຜິດບາບອັນໃດເລີຍ.

ສາສນາສາດຜູ້ນຶ່ງມີຄຳເຫັນວ່າ ເຫດທີ່ພຣະເຢຊູຖືກຄົງນັ້ນແມ່ນ 1. ພຣະອົງຖືກຄົງແລະວາຍພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນແມ່ນຖືກຄົງແລະຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນທີ່ໄດ້ເຮັດຜິດບາບເມື່ອ ກ່ອນມາກັບໃຈເຊື່ອພຣະເຢຊູ ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນຄວາມຜິດຄວາມບາບຂອງຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຈຶ່ງຕົກໃສ່ໃນບັນຊີຂອງ

ພຣະເຢຊູ ແລະການຖືກຄຶງຈົນຕາຍທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນບໍ່ໄດ້ແມ່ນເພື່ອພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວ ແຕ່ພວກທີ່ບໍ່ເຊື່ອຍັງມີສິດຮັບການຕາຍແທນຄວາມຜິດບາບຂອງເຂົາຢູ່ ຫາກເຂົາຍອມຮັບເຊື່ອໃນພຣະອົງ. 2. ການຖືກຄຶງຮະຫວ່າງກາງອາດຊະຍາກອນສອງຄົນນັ້ນອາດມີຄວາມໝາຍວ່າ ພຣະອົງຊົງວາຍພຣະຊົນເພື່ອທັງຄົນດີແລະຄົນຊົ່ວ, ຄົນຍາກຈົນ ແລະຄົນຮັ່ງມີ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນເອຊາຍຍັງກ່າວໄວ້ວ່າ "ທ່ານກໍຈະຖືກຜັງໄວ້ໃນອຸບໂມງດຽວກັນກັບອາດຊະຍາກອນແລະພວກເສດຖີ" ແປວ່າພຣະອົງຍັງວາຍພຣະຊົນເພື່ອພວກເສດຖີຮັ່ງມີອີກດ້ວຍ. ເວລານີ້ເປັນເວລາໂສກເສົ້າທີ່ສຸດ ສຳລັບຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຈົນມີຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍມັກຮ້ອງເພງ *Via Dolorosa* or the "Way of Sorrows." ເພາະວ່າພຣະອົງຊົງອົດທົນຕໍ່ຄວາມທົກທະນາຍນ້ຳ, ຊົງຖືກເຂົາຂັງນຕີ, ຊົງຖືກເຂົາຈີກເສື້ອຜ້າຂອງພຣະອົງເພື່ອຫົວເລາະເຍາະເຍີ້ຍຕ່າງໆ, ໃນທີ່ສຸດຮ່າງກາຍຂອງພຣະອົງຊົງທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດບໍ່ໄດ້ ແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກ່າວເປັນຄຳສຸດທ້າຍວ່າ "ສຳເລັດແລ້ວ" ແລ້ວກໍສິ້ນພຣະຊົນ. (ຂໍ້ 30).

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງພວກຜູ້ນຳຊາດຍິວຈຶ່ງໃຈຮ້າຍ ແລະປອງຮ້າຍພຣະອົງສເມີມາ?
2. ເປັນຫຍັງພວກຜູ້ນຳຊາດຍິວຈຶ່ງບໍ່ຍອມເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະບຸດພຣະເຈົ້າ?
- 3 ໃຜເປັນຜູ້ຂາຍພຣະເຢຊູ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຂາຍ?
4. ປີລາດແມ່ນໃຜ? ເພິ່ນສືບສວນເຫັນຄວາມຜິດພຣະເຢຊູອັນໃດ?
5. ພຣະເຢຊູຖືກຄຶງຖ້າມກາງອາດຊະຍາກອນສອງຄົນທ່ານຄິດວ່າແນວໃດ?
6. ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່າ "ສຳເລັດແລ້ວ" ມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 12

ຂ້ອຍເຫັນພຣະເຢຊູ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຍຮັນ 20:1-21
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:	ໂຍຮັນ 20:1-21
ຈຸດປະສົງສຳຄັນ:	ການຄົ້ນພຣະຊົນເຮັດໃຫ້ເຮົາບໍ່ລະອາຍຕໍ່ການເປັນພະຍານ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານກ້າບອກຜູ້ອື່ນເຣື່ອງການຄົ້ນພຣະເຢຊູຢ່າງໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຊະນະຄວາມຕາຍ

ບົດນຳ

ການທີ່ພຣະເຢຊູຖືກຄຶງແລະວາຍພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນນັ້ນໄດ້ນຳຄວາມໂສກເສົ້າແລະຍ້ານກົວມາສູ່ພວກສາວິກຈົນບໍ່ຮູ້ຈັກຈະເຮັດແນວໃດ? ແລະເມື່ອໄດ້ຍິນວ່າພຣະເຢຊູຊົງຄົ້ນພຣະຊົນແລ້ວນັ້ນ ຄວາມໂສກເສົ້າແລະຄວາມຍ້ານກົວກໍກັບກາຍເປັນຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ.

1. ຄວາມຈິງຮັກພັກດີຂອງມາຣີອາ (ໂຍຮັນ 20 :1-10)

ຄຳວ່າ (ຄວາມ) ອາດຂາດຄວາມໝາຍຫາກບໍ່ມີປະໂຫຍດຫລືເວົ້າຕໍ່ໄປຕົວຢ່າງ ; ຄວາມຮັກ, ຄວາມຮູ້, ຄວາມຍິນດີ, ຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມຫວັງ ຕ່າງໄປຈົນມາເຖິງຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ຄວາມເວົ້າເຫລົ່ານີ້ຈະເປັນສິ່ງຫວ້າງເປົ່າຫາກບໍ່ມີການປະຕິບັດ ເພາະວ່າການປະຕິບັດນັ້ນເປັນໝາກຜົນຂອງຄຳວ່າ (ຄວາມ). ນາງມາຣີອາມີຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຢຊູ, ຄວາມຈິງຮັກພັກດີນັ້ນເປັນເຄື່ອງກະຕຸ້ນຈິດໃຈຂອງລາວໃຫ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ລາວກຳລັງຈະເຮັດ ແລະສິ່ງທີ່ລາວກຳລັງຈະເຮັດນັ້ນຄືໝາກຜົນຂອງຄວາມຈິງຮັກພັກດີ. ນາງມາຣີອາໄດ້ໄປຍັງອຸບໂມງຝັງສິບໃນວັນຖ້ວນສາມ, ຄືເຂົ້າມືດຂອງວັນເສົາ 'ວັນຕົ້ນສັບປາດນັ້ນເວລາເຊົ້າຍັງມືດຢູ່ ມາຣີອາໄຫມັກດາລາໄດ້ມາເຖິງອຸບໂມງ ແລະນາງໄດ້ເຫັນກ້ອນຫີນຖືກຍ້າຍອອກຈາກປາກອຸບໂມງແລ້ວ' (ຂໍ້ 1). ແປວ່າມາຣີອາໄດ້ໄປອຸບໂມງຝັງສິບໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າກ້ອນຫີນທີ່ອັດປາກອຸບໂມງນັ້ນຈະຖືກເປີດໃຫ້ລາວ ແຕ່ລາວໄດ້ໄປເພາະລາວມີຄວາມຈິງຮັກພັກດີ, ໄປດ້ວຍຄວາມເຫລື້ອມໃສສັດທາໃນພຣະເຢຊູ ແຕ່ເມື່ອໄປຮອດແລ້ວລາວກໍເຫັນຫີນແຜ່ນໃຫຍ່ທີ່ອັດປາກອຸບໂມງນັ້ນຖືກເຄື່ອນຍ້າຍອອກ ດ້ວຍເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ມາຮຽນຕອນນີ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາເຫັນຮູບພາບວ່າ ໃຜກໍຕາມມີຈຸດປະສົງຈະເຂົ້າຫາພຣະເຢຊູດ້ວຍຈິດໃຈແລ້ວອຸປະສັກທີ່ຂວາງໜ້າຈະໃຫຍ່ປານໃດກໍຕາມ ອຸປະສັກນັ້ນຈະຖືກຮື້ອອກ ເພື່ອຜູ້ນັ້ນຈະໄດ້ເຂົ້າຫາພຣະເຢຊູໄດ້.

(ໝາຍເຫດ: ຮັກ, ຮູ້, ຍິນດີ=ເປັນຄຳກິຣິຍາ; ເມື່ອເພີ້ມ"ຄວາມ"ໃສ່ທາງໜ້າ=ກາຍເປັນຄຳນາມ)

ນັບແຕ່ແລງວັນສຸກທີ່ເຂົາເອົາພຣະສິບຂອງພຣະເຢຊູຊົງບັນຈຸໄວ້ໃນອຸບໂມງ ແລະຖືກປິດດ້ວຍຫີນແຜ່ນ

ໃຫຍ່ ແລະມີທະຫານຍາມປົດລ້ອມຢ່າງເຄັ່ງຄັດຍັງບໍ່ພໍ ຍັງຖືກປົດລ້ອມດ້ວຍສັງຄົມວັທນະທັມທາງຄວາມເຊື່ອຂອງຊາດຢິວທີ່ບໍ່ໃຫ້ເຮັດການງານໃດໆໃນວັນສະບາໂຕ ດ້ວຍເຫດນີ້ມາຮືອາຈິງລໍຖ້າໃຫ້ພົ້ນຈາກວັນສະບາໂຕຄືວັນເສົາ ດ້ວຍເຫດນີ້ພວກນາງມາຮືອາຈິງພາກັນໄປຍັງອຸບໂມງແຕ່ເຂົ້າມີດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີ. ມາຮືອາຮູ້ດີວ່າເມື່ອໄປຮອດອຸບໂມງຈະຕ້ອງພົບກັບບັນຫາສອງປະການຄື; 1. ທະຫານທີ່ເຝົ້າຍາມຈະບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າໄປຍັງອຸບໂມງ. 2. ໃຜຈະກຶ່ງທຶນທີ່ອັບປາກອຸບໂມງອອກໃຫ້ ແຕ່ເມື່ອໄປຮອດແລ້ວບັນຫາສອງຢ່າງນັ້ນໄດ້ຖືກທຳລາຍໂດຍເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແຕ່ມາຮືອາພັດຄິດວ່າມີຄົນມາລັກພຣະສົບພຣະເຢຊູໄປເສັງແລ້ວ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນລາວຈຶ່ງຟ້າວແລ່ນກັບຄືນໄປລາຍງານຕໍ່ພວກສາວິກ. “ນາງຈຶ່ງແລ່ນໄປຫາຊີໂມນແລະສາວິກຜູ້ອື່ນທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຮັກແພງນັ້ນ ແລ້ວເວົ້າກັບເຂົາວ່າ, “ເຂົາໄດ້ເອົາສົບຂອງພຣະອາຈານອອກຈາກອຸບໂມງແລ້ວ ແລະພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຂົາເອົາໄປໄວ້ທີ່ໃດ?” ເປໂຕກັບສາວິກຄົນອື່ນນັ້ນຈຶ່ງພາກັນອອກມາເຖິງອຸບໂມງ” (ຂໍ້ 2-3).

2. ມາຮືອາບໍ່ຈື່ພຣະເຢຊູ (ໂຢຮັນ 20:11-18)

ຫລັງຈາກພວກສາວິກຊອກຫາພຣະສົບພຣະເຢຊູທີ່ອຸບໂມງບໍ່ພົບແລ້ວກໍກັບໄປຍັງບ້ານເຮືອນຂອງຕົນ, ສ່ວນມາຮືອາຍັງໂສກເສົ້າຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ບໍລິເວນອຸບໂມງ, ໃນຂະນະທີ່ນາງກຳລັງຮ້ອງໄຫ້ຢູ່ນັ້ນໄດ້ມີເທວະດາຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປາກົດແລະສົນທະນາເລົ່າໂລມລາວ ‘ນາງໄດ້ເຫັນເທວະດາສອງຕົນນັ່ງຢູ່ບ່ອນທີ່ເຂົາວາງພຣະສົບຂອງພຣະເຢຊູ ຕົນນຶ່ງຢູ່ເບື້ອງພຣະສຽນ ຕົນນຶ່ງຢູ່ເບື້ອງພຣະບາດເທວະດາທັງສອງນັ້ນໄດ້ຖາມນາງວ່າ, “ນາງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ” ນາງຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ເພາະເຂົາໄດ້ເອົາສົບພຣະອາຈານຂອງຂ້ານ້ອຍໄປແລ້ວ ແລະຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າເຂົາເອົາໄປວາງໄວ້ທີ່ໃດ” (ຂໍ້ 12-13). ແປວ່າມາຮືອາບໍ່ຮູ້ວ່າຊາຍທັງສອງທີ່ລາວເຫັນນັ້ນແມ່ນເທວະດາ ແລະລາວກໍຄິດໃນໃຈວ່າເປັນຄົນເຝົ້າຮັກສາສວນດອກໄມ້. ‘ເມື່ອເວົ້າດັ່ງນັ້ນແລ້ວນາງໄດ້ຫລົງວຫລັງມາເຫັນພຣະເຢຊູຢືນຢູ່ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນອົງພຣະເຢຊູ ພຣະເຢຊູຊົງຖາມນາງວ່າ, “ນາງເອີຍ, ເຈົ້າຮ້ອງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ ເຈົ້າຊອກຫາໃຜ” ນາງຄິດວ່າແມ່ນຄົນເຝົ້າສວນຈຶ່ງຕອບວ່າ, “ນາຍເອີຍ, ຖ້າແມ່ນທ່ານໄດ້ເອົາສົບເພິ່ນໄປ ຂໍບອກຂ້ານ້ອຍວ່າທ່ານໄດ້ເອົາໄປວາງໄວ້ທີ່ໃດ ແລະຂ້ານ້ອຍຈະໄປຍົກເອົາເສັງ” (ຂໍ້ 14-15). ບາງທີອາດເປັນເພາະລາວເມົາແຕ່ຮ້ອງໄຫ້ ແລະບໍ່ໄດ້ຄິດເຖິງຄຳສອນພຣະເຢຊູວ່າພຣະອົງຈະຊົງພື້ນພຣະຊົນໃນວັນຖ້ວນສາມ.

ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບນາງວ່າ, “ມາຮືອາເອີຍ” ມາຮືອາກໍຕ່າວຫນ້າມາທູນພຣະອົງເປັນພາສາເຮັບເຮົາວ່າ, “ຮັບໂບນີ” (ທີ່ແປວ່າ “ພຣະອາຈານເອີຍ”) (ຂໍ້ 16). ແປວ່າເມື່ອເວລາພຣະເຢຊູຮ້ອງອອກຊື່ຂອງລາວຈຶ່ງຫັນຫນ້າຫາພຣະເຢຊູແລ້ວຈຶ່ງເຫັນວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູແທ້ໆ. ຫລາຍເທື່ອເຮົາບໍ່ໄດ້ຊອກຫາພຣະເຢຊູດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີ, ເຮົາບໍ່ໄດ້ຊອກຫາພຣະເຢຊູດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ, ຫລາຍເທື່ອເຮົາມິວເມົາແຕ່ສິ່ງອື່ນໆຄືມາຮືອາມິວເມົາແຕ່ຮ້ອງໄຫ້ກະເລີຍບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູ ດັ່ງນັ້ນໃຜກໍຕາມທີ່ຊອກສແວງຫາພຣະເຢຊູດ້ວຍນ້ຳໃສໃຈຈິງ ບໍ່ມິວເມົານຳແຕ່ສິ່ງອື່ນຜູ້ນັ້ນກໍຈະພົບກັບພຣະອົງຢ່າງແນ່ນອນ. ພວກເຮົາເດ! ມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທີ່ເຫັນພຣະເຢຊູພື້ນພຣະຊົນບໍ່ ? ເມື່ອເຮົາມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນແລ້ວເຮົາຈະລໍຊ້າເຮັດຫຍັງ ? ຟ້າວໄປບອກຜູ້ອື່ນ ດັ່ງທີ່ມາຮືອາຟ້າວໄປບອກສາວິກນັ້ນຕີ.

3. ມາຣິອາເລົ່າຂ່າວສາວິກ (ໂຢຮັນ 20 :19-21)

ຫລັງຈາກມາຣິອາໄດ້ພົບກັບພຣະເຢຊູແລ້ວ ຄວາມໂສກເສົ້າທັງໝົດໄດ້ກັບກາຍເປັນຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີນັ້ນໄດ້ເປັນແຮງໃຈ ໃຫ້ນາງພ້າວແລ່ນກັນຄືນໄປຫາພວກສາວິກອີກເທື່ອນຶ່ງ ເພື່ອບອກຂ່າວດີນີ້ໃຫ້ພວກສາວິກ 'ນາງມາຣິອາມັກດາລາຈຶ່ງໄປບອກຂ່າວນີ້ກັບພວກສາວິກວ່າ, "ຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວ" ແລະໄດ້ບອກເຂົາວ່າພຣະອົງຊົງກ່າວຄຳເຫລົ່ານີ້ແກ່ຕົນ' (ຂໍ້ 18). ທ່ານຄົງ ຈຳໄດ້ວ່າມາຣິອາໄປຍັງອຸບໂມງແຕ່ເຊົ້າມືດ ເມື່ອບໍ່ເຫັນພຣະສົບພຣະເຢຊູແລ້ວລາວກໍໄປບອກພວກສາວິກ ແລະພວກສາວິກກໍພາກັນພ້າວໄປຍັງອຸບໂມງແລະກໍບໍ່ເຫັນພຣະສົບພຣະເຢຊູຕາມຄຳບອກເລົ່າຂອງມາຣິອາ ແລ້ວກໍພາກັນກັບໄປດ້ວຍຄວາມງ່ວມເທງົາ. ສ່ວນມາຣິອາບໍ່ກັບໄປບ້ານເຮືອນ ແຕ່ເຝົ້າຢູ່ບໍຣິເວນອຸບໂມງຈົນ ມືດຄຳ. ຂໍ້ 19 ບອກເຮົາວ່າ "ຄຳວັນນັ້ນ" ແປວ່າມາຣິອາຢູ່ໃນບໍຣິເວນອຸບໂມງຊອກສແວງຫາພຣະເຢຊູແຕ່ ເຊົ້າມືດຈົນຄຳມືດ. ຂະນະທີ່ມາຣິອາບອກວ່າລາວໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູນັ້ນ ພວກສາວິກໄດ້ພາກັນຊຸມນຸມເຕົ້າ ໂຮມກັນຢູ່ໃນຫ້ອງໂດຍອັດປະຕູແລະໃສ່ໂລກອນໄວ້ເພາະຍ້ານພວກທະຫານຈະມາຈັບ.

ພໍແຕ່ມາຣິອານຳຂ່າວດີນີ້ຍັງພວກສາວິກ ພຣະເຢຊູກໍຊົງປາກົດຕົວໃນຖ້າມກາງສາວິກທີ່ປິດປະຕູຢ່າງໜ້າ ແໜ້ນ "ຄຳວັນນັ້ນເປັນວັນຕົ້ນສັບດາ ເມື່ອສາວິກອັດປະຕູຫ້ອງທີ່ເຂົາຢູ່ນັ້ນເພາະຍ້ານພວກຍິວ ພຣະເຢຊູໄດ້ ສະເດັດເຂົ້າມາຊົງຍືນຢູ່ຖ້າມກາງເຂົາ ແລ້ວຊົງກ່າວວ່າ, "ສັນຕິສຸກຈິ່ງມີແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ"(ຂໍ້ 19). ເຫດການ ຕອນນີ້ໄດ້ໄດ້ເພີ່ມຄວາມຕົກໃຈໃຫ້ສາວິກຢ່າງໃຫຍ່ ເພາະວ່າປະຕູກໍປິດຢູ່, ແລ້ວຢູ່ງພຣະເຢຊູກໍປາກົດຕົວ ຖ້າມກາງເລີຍ. ຝ່າຍພຣະເຢຊູຮູ້ຈັກຄວາມນິກຄິດຂອງສາວິກຈຶ່ງຊົງກ່າວວ່າ "ສັນຕິສຸກຈິ່ງມີແກ່ເຈົ້າທັງຫລາຍ" ຫລືຢາກບອກພວກສາວິກວ່າຢ່າສູ່ຍ້ານແມ່ນເຮົາເອງ, ແຕ່ເບິ່ງເໝືອນວ່າພວກສາວິກຍັງງົງໆແລະສົງສັຍຢູ່ ພຣະອົງຈຶ່ງຂໍໃຫ້ພວກສາວິກເພື່ອພິສູດດ້ວຍການຈັບບາຍຂ້າງຂອງພຣະອົງທີ່ຖືກເຂົາແທງ "ເມື່ອພຣະອົງຊົງ ກ່າວຢ່າງນັ້ນແລ້ວ ພຣະອົງກໍຊົງສະແດງພຣະທັດແລະຂ້າງຂອງພຣະອົງໃຫ້ເຂົາເບິ່ງ ເມື່ອພວກສາວິກໄດ້ ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລ້ວກໍເກີດຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ" (ຂໍ້ 20). ແປວ່າເມື່ອພວກສາວິກໄດ້ພິສູດເຫັນວ່າ ແມ່ນພຣະອົງແທ້ທີ່ຄືນມາຈາກຕາຍ ພວກສາວິກຈຶ່ງມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີຫລາຍ. ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ " ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວກັບເຂົາອີກວ່າ, "ສັນຕິສຸກຈິ່ງມີຢູ່ກັບທ່ານທັງຫລາຍ ພຣະບິດາໄດ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາຢ່າງໃດ ຝ່າຍເຮົາກໍໃຊ້ທ່ານທັງຫລາຍໄປຢ່າງນັ້ນ" (ຂໍ້ 21). ແປວ່າເມື່ອເຂົາເຊື່ອແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງມອບພາຣະໜ້າທີ່ ພຣະອົງຮັບມາຈາກພຣະບິດາໃຫ້ແກ່ສາວິກເຮັດຕໍ່ໆກັນໄປຈົນເທົ່າທຸກວັນນີ້.

ຄຳຖາມ:

1. ຄວາມຈິງຮັກພັກດີໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?
2. ມາຣິອາໄດ້ສຳແດງຄວາມຈິງຮັກພັກດີຢ່າງໃດ?

3. ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງກະຕຸ້ນຈິດໃຈໃຫ້ມາຮືອາໄປອຸບໂມງແຕ່ເຊົ້າມືດ?
4. ເມື່ອມາຮືອາເຫັນອຸບໂມງຫວ້າງເປົ່ານັ້ນມາຮືອາເຮັດຫຍັງແດ່?
5. ເປັນຫຍັງມາຮືອາຈຶ່ງເປັນຜູ້ທຳອິດທີ່ເຫັນພຣະເຢຊູ?
6. ເມື່ອມາຮືອາເຫັນພຣະເຢຊູແລ້ວນາງໄປບອກຜູ້ໃດ?
7. ຊີວິດຂອງມາຮືອາຕອນນີ້ໄດ້ສອນຫຍັງພວກເຮົາແດ່?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 13

ຄົນພຣະຊົນຢ່າງອັສຈັນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ໂຢຮັນ 21
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:	ໂຢຮັນ 21
ຈຸດປະສົງສຳຄັນ:	ຊົງສຳແດງອັສຈັນຕໍ່ນັກຫາປາອາຊີບແລ້ວເປັນໂຕກັບຄືນມາເຊື່ອ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ທ່ານຕ້ອງການພຣະເຢຊູໃຫ້ຕັ້ງທ່ານຂຶ້ນອີກໃໝ່ບໍ່ເມື່ອທ່ານລົ້ມ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງຕັ້ງຄົນທີ່ລົ້ມແລ້ວໃຫ້ຍືນອີກໄດ້.

ບົດນຳ

ຫລັງຈາກການຄົ້ນພຣະຊົນແລ້ວພຣະອົງຊົງປາກົດຕົວຕໍ່ສາວິກເປໂຕ ແລະສາວິກອື່ນໆອີກໃນຂະນະທີ່ເຂົາກຳຫາປາຢູ່ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ປາຈັກໂຕ ແຕ່ເມື່ອພຣະເຢຊູຊົງປາກົດຕົວແລະບອກເຂົາໃຫ້ຍ່ອນມອງລົງແລ້ວເຂົາກໍໄດ້ປາຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

1. ເປໂຕຕ້ອງໄປຫາປາ (ໂຢຮັນ 21:1-6)

ພຣະເຢຊູໄດ້ບອກພວກສາວິກແລ້ວວ່າຈະໄປພົບກັບສາວິກທີ່ຄາລີເລ, ເປໂຕແລະສາວິກອື່ນໆຄົນກໍໄດ້ພາກັນໄປລໍຖ້າພຣະເຢຊູທີ່ທະເລຄາລີເລບ່ອນນັດພົບ ແຕ່ການລໍຖ້າພຣະເຢຊູນັ້ນເປໂຕໄດ້ພາສາວິກຫາປາເພາະເປັນອາຊີບເກົ່າຂອງລາວ ອີກຢ່າງເປໂຕເປັນສາວິກທີ່ບໍ່ຢູ່ລ້ຳເພາະລາວເປັນຄົນໝັ່ນພຽນແລະກ້າຫານແນ່ນອນຄົນຫາປາອາຊີບເມື່ອລົງນ້ຳຈະຢູ່ລ້ຳບໍ່ໄດ້ຕ້ອງຫາປາ ເພາະນັ້ນແມ່ນຄວາມສຸກອັນນຶ່ງຂອງລາວ. ເຊັ່ນດຽວກັນພວກນັກຮ້ອງເພງ ໄປທາງໃດກໍຈະຮ້ອງເພງ, ພວກນັກລຳໄປໃສກໍຈະລຳ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າຮ້ອງເຮົາມາຫາພຣະອົງ ແລະຍັງໝູນໃຊ້ສິ່ງທີ່ເຮົາເປັນຢູ່ມາສັດເສີນຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າໄດ້. ເປໂຕແລະພວກສາວິກໄດ້ພາກັນຫາປາຕັ້ງແຕ່ທົ່ວຄຳຈົນເຖິງຮຸ່ງເຊົ້າກະບໍ່ໄດ້ປາຈັກໂຕ ມາເຖິງຕອນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຖາມຄົນໃນໂບດເຮົາທີ່ມັກໄປຕົກປາວ່າ ທ່ານຄິດວ່າແນວໃດ ເມື່ອຫາປາທັງຄົນກະບໍ່ໄດ້ຈັກໂຕ ອີກປະການນຶ່ງບ່ອນທີ່ຕົກປາຢູ່ນັ້ນທ່ານກໍເຄີຍໄດ້ປາມາຫລາຍແລ້ວ? ເປໂຕ ເຄີຍເປັນນັກຫາປາອາຊີບ ແປວ່າຊຳນານໃນການຫາປາ, ລາວຮູ້ວ່າບ່ອນໃດມີປາ, ຮູ້ວ່າເຮັດແນວໃດຈະໄດ້ປາ ແຕ່ຄົນນີ້ທັງຄົນເປໂຕແລະພວກສາວິກບໍ່ໄດ້ປາແມ່ນແຕ່ໂຕດຽວ ເປັນຫຍັງ?

ເມື່ອກຳລັງຮຸ່ງເຊົ້າພຣະເຢຊູປະທັບຍືນຢູ່ທີ່ຝັ່ງ ແຕ່ພວກສາວິກບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນ ພຣະເຢຊູພຣະອົງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, “ລູກເອີຍ, ພວກເຈົ້າມີຂອງກິນບໍ່” ເຂົາທູນຕອບວ່າ, “ບໍ່ມີ” ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງຖິ້ມມອງລົງເບື້ອງຂວາເຮືອແລ້ວຈະໄດ້ປາ” ເຂົາຈຶ່ງຖິ້ມມອງລົງແລະຖືກປາຫລາຍ ຈົນດົງຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ເພາະເຫລືອແຮງ (ຂໍ້

4-6). ແປວ່າພ້າກຳລັງຈະແຈ້ງສວ່າງໃນຍາມເຂົ້າພຣະເຢຊູຊົງປາກົດຕົວທີ່ແຄມຝັ່ງທະເລ ສ່ວນພວກສາວິກ ຍັງຢູ່ໃນເຮືອຫາປາ, ພຣະເຢຊູເບິ່ງສຽງຮ້ອງທັກທາຍຖາມພວກສາວິກດ້ວຍຄຳວ່າ (ລູກເອີຍ) ເພາະພຣະເຢ ຊູຊົງສະພາບເປັນບິດາຂອງຄົນທັງປວງ ອີກຢ່າງຄຳວ່າ ລູກເອີຍ ເປັນຄຳເວົ້າສຸພາບອ່ອນຫວານ ພຣະເຢຊູ ເລືອກໃຊ້ຄຳເວົ້າທີ່ສຸພາບອ່ອນຫວານກັບສາວິກຂອງພຣະອົງ. ແລ້ວພຣະຊົງຮ້ອງຖາມສາວິກວ່າ "ພວກ ເຈົ້າມີຂອງກິນບໍ່?" ແຕ່ສາວິກບໍ່ຈື່ສຽງແລະບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູ ແລະກໍຄິດໄປວ່າອາດແມ່ນຊາວປະມົງ ແຖວນັ້ນ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຂົາຈຶ່ງຕອບພຣະເຢຊູວ່າ "ບໍ່ມີ" ເມື່ອນັ້ນພຣະເຢຊູຈຶ່ງຮ້ອງບອກເຂົາອີກວ່າ "ຈົ່ງຖິ້ມ ມອງລົງເບື້ອງຂວາເຮືອແລ້ວຈະໄດ້ປາ" ເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນດ້ວຍອັນໃດສາວິກຈຶ່ງຟັງຄວາມຂອງຊາຍທີ່ເຂົາບໍ່ຮູ້ ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູ ແຕ່ເຮົາຮູ້ວ່ານັ້ນເປັນໝາກຜົນຂອງການເຊື່ອຟັງພຣະເຢຊູ. ດຽວນີ້ ເຮົາທັງຫລາຍເຊື່ອ ພຣະເຢຊູກໍແທ້ຈິງ ແຕ່ມີຈັກເທື່ອເຮົາຟັງພຣະເຢຊູ? ມານຊາຕານກໍເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະບຸດຂອງ ພຣະເຈົ້າ ແຕ່ມັນບໍ່ໄດ້ຟັງຄວາມພຣະເຢຊູເລີຍ, ສ່ວນສາວິກທັງເຊື່ອແລະຟັງຄວາມຈຶ່ງຈະເຫັນໝາກຜົນດັ່ງ ຕໍ່ໄປນີ້.

"ຈົ່ງຖິ້ມມອງລົງເບື້ອງຂວາເຮືອແລ້ວຈະໄດ້ປາ" ເຂົາຈຶ່ງຖິ້ມມອງລົງແລະຖືກປາຫລາຍ ຈົນດົງຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ເພາະ ເຫລືອແຮງ" (ຂໍ້ 5-6). ແປວ່າສາວິກເຊື່ອແລະຟັງຄວາມຈຶ່ງເຫັນໝາກຜົນອັນໃຫຍ່ຫລວງ, ສາລັບພວກເຮົາ ຫລາຍເທື່ອເຮົາຄິດວ່າເຮົາຮູ້ແລ້ວ ເໝືອນດັ່ງລູກຫລານເຮົາຕອບເຮົາວ່າ I know ທຸກເທື່ອທີ່ເຮົາບອກຫລີ້ສັ່ງ ສອນ ແຕ່ກະບໍ່ໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ເຮົາສັ່ງສອນ. ຈົ່ງສັງເກດເບິ່ງເປໂຕເປັນນັກຫາປາອາຊີບ ເມື່ອພຣະເຢຊູບອກ ລາວຖິ້ມມອງລົງເບື້ອງຂວາລາວກໍເຮັດຕາມ ແລ້ວກໍໄດ້ປາຢ່າງຫລວງຫລາຍຈົນບໍ່ມີແຮງດຶງປາທັງຫລາຍຂຶ້ນ ເຮືອໄດ້. ດັ່ງນັ້ນແຫລະພື້ນື່ງທີ່ຮັກແພງ ເມື່ອເວລາມາໂບດມາເຂົ້າເຝົ້ານະມັສການພຣະເຈົ້າຢ່າຄິດວ່າຕົນ ເອງຮູ້ຫລາຍກວ່າອາຈານ ເພາະເມື່ອເຮົາຄິດວ່າເຮົາຮູ້ແລ້ວ ຫລີ້ຮູ້ຫລາຍກວ່າອາຈານເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ຫຍັງເລີຍ ຄືເປໂຕຕຶກປາທັງຄືນນັ້ນແລ້ວ.

2. ເປໂຕຢາກເຂົ້າໃກ້ພຣະເຢຊູ (ໂຢຮັນ 21:7-14)

"ສາວິກທີ່ພຣະເຢຊູຊົງຮັກໄດ້ບອກເປໂຕວ່າ, "ແມ່ນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫລະ" ເມື່ອຊີໂມນເປໂຕໄດ້ຍິນວ່າ ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທ່ານໄດ້ຈັບເອົາເສື້ອມານຸ່ງເພາະເປືອຍໂຕຢູ່ ແລ້ວກໍໂຕນລົງນ້ຳ"(ຂໍ້ 7). ແປວ່າໃນ ເວລານັ້ນສາວິກຜູ້ອື່ນບອກເປໂຕວ່າ ແມ່ນພຣະເຢຊູທີ່ບອກພວກເຮົາຖິ້ມມອງລົງເບື້ອງຂວາ ເຮົາຈຶ່ງໄດ້ປາ ຫລາຍປານນີ້, ເມື່ອເປໂຕໄດ້ຍິນຄຳວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູແລ້ວຈຶ່ງພ້າວເອົາເສື້ອມານຸ່ງທີ່ມ ເພາະລາວບໍ່ໄດ້ນຸ່ງ ທີ່ເສື້ອໃນເວລາຫາປານັ້ນ, ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນແມ່ນພຣະເຢຊູສະເດັດມາ, ເມື່ອລາວນຸ່ງທີ່ເສື້ອແລ້ວລາວບໍ່ ໄດ້ລໍຊ້າພ້າວໂດດລົງນ້ຳຕັ້ງໃຈວ່າຈະລອຍນ້ຳໄປຫາພຣະເຢຊູ ເພາະວ່າ 1. ແມ່ນດ້ວຍໃຈຮ້ອນຮິນແລະດີ ໃຈທີ່ເຫັນພຣະອົງ. 2. ເຮືອແລະແຄມຝັ່ງທະເລມີລະຍະໂກກັນປະມານ 200 ວາເທົ່ານັ້ນ (ອ່ານຂໍ້ 8). "ເມື່ອ ເຂົາຂຶ້ນຕະຝັ່ງແລ້ວກໍເຫັນຖ່ານຕິດໄຟຢູ່ ພ້ອມທັງມີປາແລະເຂົ້າຈີ່ຂາງຢູ່ ພຣະເຢຊູຊົງບອກເຂົາວ່າ, "ປາທີ່ ພວກເຈົ້າຫາໄດ້ມີກິນີ້ຈຶ່ງເອົາມາບາງໂຕ" ຊີໂມນເປໂຕຈຶ່ງເຂົ້າໄປໃນເຮືອດົງມອງຂຶ້ນຝັ່ງແລະມີປາໃຫຍ່ເຕັມ ຢູ່ຈຳນວນນຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບສາມໂຕ ເຖິງວ່າມີປາຫລາຍປານນັ້ນມອງກໍບໍ່ຂາດ" (ຂໍ້ 9-11). ແປວ່າເມື່ອສາ ວິກທັງໝົດເຖິງຝັ່ງຫາດຊາຍແລ້ວໄດ້ເຫັນກອງໄຟ, ເຫັນເຂົ້າຈີ່ ແລະເຫັນປາປຶ້ງຈຳນວນນຶ່ງ ແຕ່ພຣະເຢຊູຍັງ

ບອກສາວິກໃຫ້ເອົາປາທີ່ຫາມາໄດ້ນັ້ນມາອີກ ແລ້ວເປໂຕກໍໄປເອົາປາໃຫຍ່ທີ່ຕິດມອງຮ້ອຍຫ້າສິບໂຕ, ສິ່ງ
ໜ້າຈຶດນັ້ນແມ່ນປາໃຫຍ່ແລະຫລາຍປານນີ້ມອງກໍບໍ່ໄດ້ຂາດ ດັ່ງທີ່ຊາວປະມົງຖືກມອງຂາດມາແລ້ວເມື່ອໄດ້
ປາໃຫຍ່ແລະຫລາຍປານນີ້. "ພຣະເຢຊູຊົງບອກເຂົາວ່າ, "ພາກັນມາປັ້ນເຂົ້າເທາະ" ໃນພວກສາວິກບໍ່ມີໃຜ
ກ້າຖາມພຣະອີງວ່າ, "ທ່ານຄືໃຜ" ເພາະເຂົາຮູ້ຢູ່ວ່າຜູ້ນີ້ແຫລະ, ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ" (ຂໍ້ 13).

3. ເປໂຕຕ້ອງພຣະເຢຊູຮັບຄືນ (ໂຢຮັນ 21:15:25)

ຫລັງຈາກກິນເຂົ້າເຂົ້າແລ້ວເປໂຕແລະພຣະເຢຊູມີໂອກາດໂອ້ລົມກັນແບບພິເສດ. ເຣື່ອງນີ້ໄດ້ສອນເຮົາທັງ
ຫລາຍວ່າກ່ອນຈະໂອ້ລົມກັນເຣື່ອງສຳຄັນຄວນພັກຜ່ອນ, ກິນເຂົ້າປາອາຫານອີ່ມເສັງກ່ອນເພາະຕອນກຳລັງ
ເມື່ອຍ, ກຳລັງຫິວນັ້ນອາດລົມກັນແບບພ້າວແລະບໍ່ຕັ້ງໃຈພິຈາະນາຕິກຕອງຄຳໂອ້ລົມ. ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະ
ເຢຊູໄດ້ລໍຖ້າເວລາເໝາະສົມແລ້ວຈຶ່ງໂອ້ລົມຖາມເປໂຕຕໍ່ໜ້າສາວິກວ່າ "ຊີໂມນລູກໂຢຮັນເອີຍ, ເຈົ້າຮັກ
ເຮົາຫລາຍກວ່າເຫລົ່ານີ້ຫລື" ເປໂຕທູນວ່າ, "ໂດຍພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງຊົງຊາບວ່າຂ້າພຣະອົງຮັກແພງ
ພຣະອົງ" ພຣະອົງຊົງສັ່ງເປໂຕວ່າ, "ຈົ່ງລ້ຽງແກະໝູ່ມຂອງເຮົາເນີ" (ຂໍ້ 15). ພຣະເຢຊູຖາມເປໂຕຕໍ່ໜ້າສາ
ວິກກໍເພື່ອເປີດໂອກາດໃຫ້ເປໂຕສາະພາບຄວາມຜິດບາບ ທີ່ປະຕິເສດພຣະເຢຊູທີ່ສາທາະນະເຖິງສາມ
ເທື່ອນັ້ນ. ຄຳຖາມທີ່ພຣະເຢຊູຖາມ ເປັນປິສນາສຳລັບນັກສາສນາສາດ ແຕ່ກໍພາກັນຕີຄວາມໝາຍວ່າ 1.
ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍກວ່າສາວິກເຫລົ່ານີ້ຮັກເຮົາບໍ່? 2. ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍ ກວ່າເຈົ້າຮັກສາວິກນີ້ບໍ່? 3. ແລະ
ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍກວ່າການຫາປາ, ຫລາຍກວ່າສິ່ງອື່ນໆບໍ່? ເປໂຕທູນວ່າ, "ໂດຍ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະ
ອົງຊົງຊາບວ່າຂ້າພຣະອົງຮັກແພງພຣະອົງ" ພຣະອົງຊົງສັ່ງເປໂຕວ່າ, "ຈົ່ງລ້ຽງແກະໝູ່ມຂອງເຮົາເນີ."

ພຣະເຢຊູຊົງຖາມເປໂຕອີກເປັນຄັ້ງທີສອງວ່າ "ຊີໂມນລູກໂຢຮັນເອີຍ, ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລື" ເປໂຕທູນຕອບວ່າ,
"ໂດຍ ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ພຣະອົງຊົງຊາບວ່າຂ້າພຣະອົງຮັກແພງພຣະອົງ" ພຣະອົງຊົງສັ່ງທ່ານວ່າ, "ຈົ່ງລ້ຽງ
ຮັກສາແກະຂອງເຮົາເນີ" (ຂໍ້ 16). ສັງເກດຄຳຖາມພຣະເຢຊູຖາມເປໂຕຄັ້ງທີສອງຫາກເບິ່ງບໍ່ຄັກແລ້ວແມ່ນ
ຄຳຖາມດຽວກັນ, ຄັ້ງທີໜຶ່ງ "ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລາຍກວ່ານີ້ຫລື" ເມື່ອເປໂຕຕອບຮັກແລ້ວພຣະອົງສັ່ງວ່າ ຈົ່ງລ້ຽງ
ແກະໝູ່ມຂອງເຮົາເນີ. ຄຳຖາມພຣະເຢຊູຄັ້ງທີສອງ "ເຈົ້າຮັກເຮົາຫລື" ເມື່ອເປໂຕຕອບຮັກພຣະອົງແລ້ວພຣະ
ອົງຊົງສັ່ງວ່າ ຈົ່ງລ້ຽງຮັກສາແກະຂອງເຮົາເນີ". ຄັ້ງທີສອງພຣະອົງຊົງສັ່ງເປໂຕ ໃຫ້ລ້ຽງຮັກສາ.

"ພຣະອົງຊົງກ່າວກັບເປໂຕເປັນເທື່ອທີສາມວ່າ, "ຊີໂມນລູກໂຢຮັນເອີຍ, ເຈົ້າຮັກແພງເຮົາຫລື" ເປໂຕກໍເປັນ
ທຸກໃຈທີ່ພຣະອົງຊົງຖາມທ່ານເທື່ອທີສາມວ່າ, "ເຈົ້າຮັກແພງເຮົາຫລື" ເປໂຕຈຶ່ງທູນຕອບວ່າ, "ພຣະອົງເຈົ້າ
ເອີຍ, ພຣະອົງຊົງຊາບທຸກສິ່ງ ພຣະອົງຊົງຊາບວ່າຂ້າພຣະອົງຮັກແພງພຣະອົງ" ພຣະເຢຊູຊົງສັ່ງທ່ານວ່າ,
"ຈົ່ງລ້ຽງແກະຂອງເຮົາເນີ" (ຂໍ້ 17). ລາງເທື່ອເຮົາອາດໜັກໃຈທີ່ມີຄືນຖາມເຮົາຄຳດຽວເຖິງສາມເທື່ອ, ຕອນ
ນີ້ເປໂຕຖືກພຣະເຢຊູຖາມເຖິງສາມເທື່ອຈຶ່ງນຳຄວາມລຳບາກໃຈມາສູ່ເປໂຕຢ່າງໃຫຍ່ ແລະຄັ້ງທີສາມນີ້ພຣະ
ເຢຊູຖາມເພີ່ມດ້ວຍຄຳວ່າ "ເຈົ້າຮັກແພງເຮົາຫລື" ການທີ່ພຣະເຢຊູໃຊ້ຄຳຖາມຄຳດຽວກັນທີ່ແປເປັນພາສາ
ລາວນັ້ນອາດຄ້າຍຄືກັນ ແຕ່ຄຳຖາມໃນພາສາເດີມນັ້ນມີຄວາມໝາຍເລິກໄປ ແຕ່ຈະບໍ່ເວົ້າໃນບົດຮຽນວັນນີ້.

ເມື່ອເປໂຕຕອບວ່າຮັກ ແລະພຣະເຢຊູສັ່ງເປໂຕອີກວ່າ “ຈົ່ງລົງແກະຂອງເຮົາເນີ” ແປວ່າໃຫ້ລົງ, ໃຫ້ຮັກສາ, ເອົາໃຈໃສ່ແກະໝູ່ມຫລືແກະບັງເກີດໃໝ່ ແລະແກະທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວແມ່ນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູນັ້ນເອງ.

ການພົບປະສົນທະນາຂອງເປໂຕຄັ້ງນີ້ພຣະເຢຊູເນັ້ນໜັກສິ່ງສຳຄັນຢ່າງດຽວຄື ລູກແກະຂອງພຣະອົງ ແລະ ຄຳວ່າລູກແກະນັ້ນໝາຍເຖິງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງທຸກຄົນ ເພາະກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູຈະກັບໄປພ້າສວັນພຣະອົງ ໄດ້ເປັນຫ່ວງພິນ້ອງຄຣິສຕຽນຫລາຍກວ່າສິ່ງອື່ນໆໃດ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງບອກເປໂຕໃຫ້ລົງ, ນຳພາ ຮັກສາລູກແກະທຸກຕົວຂອງພຣະອົງໃຫ້ກິນອີ່ມ, ດື່ມພຽງພໍ ແລະເຝົ້າຮັກສາເວລາແກະເຈັບປ່ວຍ. ຫາກພຣະ ເຢຊູມາຖາມເຮົາໃນວັນນີ້ວ່າເຈົ້າຮັກເຮົາບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າຄຣິສຕຽນທຸກຄົນຈະພາກັນເວົ້າວ່າໂດຍຂ້າ ນ້ອຍຮັກພຣະອົງ ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະເວົ້າຢ່າງດຽວທີ່ໄດ້ເວົ້າກັບເປໂຕວ່າ ຈົ່ງລົງແກະໝູ່ມຂອງເຮົາເນີ. (ຂໍ້ 15). “ຈົ່ງລົງຮັກສາແກະຂອງເຮົາເນີ” (ຂໍ້ 16). ແລະ “ຈົ່ງລົງແກະຂອງເຮົາເນີ” (ຂໍ້ 17). ທ່ານຈະຕອບ ແນວໃດກັບຄຳບອກເລົ່າຂອງພຣະເຢຊູ?. ສຳລັບເປໂຕເມື່ອຮັບຟັງແລ້ວກໍຕົກໃຈ ແລະຮັບເອົາຄຳສັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງ ກັບກາຍເປັນສາວິກທີ່ຫລົງທາງແລ້ວກັບຄືນຫາພຣະເຢຊູດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປໂຕເປັນນັກຫາປາອາຊີບມາກ່ອນ ເປັນຫຍັງຕອນນີ້ລາວຈຶ່ງຫາປາບໍ່ໄດ້ຈັກໂຕ?
2. ລາວໄດ້ປາຈັກໂຕ ຫລັງຈາກຖິ້ມມອງລົງເບື້ອງຂວາ? ເປັນດ້ວຍເຫດໃດຈຶ່ງໄດ້ປາມາຫລາຍແທ້?
3. ເມື່ອຮູ້ວ່າແມ່ນພຣະເຢຊູບອກຖິ້ມມອງລົງທາງຂວາແລ້ວເປໂຕເຮັດແນວໃດ?
4. ພຣະເຢຊູຖາມເປໂຕເຖິງສາມເທື່ອເປັນຄຳເວົ້າຄ້າຍກັນນັ້ນທ່ານຄິດວ່າແນວໃດ?
5. ຫາກວັນນີ້ພຣະເຢຊູຖາມເຮົາວ່າ ຮັກພຣະອົງບໍ່? ເຮົາຈະຕອບພຣະອົງແນວໃດ? ເມື່ອເພິ່ນບອກວ່າຈົ່ງ ລົງແກະຂອງເຮົາເນີ.

ຫວ